

היזברות

עונג שבת

שביעי של פסח ופרשת שמני | גליון 448 | כ' בניסן תש"פ

תלגובות: oneg.shabat@htv.co.il

173-2221388 - הפצת העלון -

www.hidabroot.org

גליון מורחב
לרגל המצב,
32 עמודים!

העלון מוקדש לע"נ פרופסור אשר בן איידה | לע"נ פונגדה בן טורי
לע"נ יהודה בן לאה | לע"נ דניאל בן נורית וחגי | לע"נ לאה בת חנה
לרפואה שלמה קורן בן נטלי

להקדשת העלון חייגו: 073-2221388

זמן כניסת ויציאת חג ושבט

שבת פרשת שמני			שביעי של פסח		
מוצ"ש	מוצאי השבת	ר"ת	מוצ"ש	מוצאי החג	ר"ת
20:26	19:47	18:34	20:24	19:45	18:32
20:24	19:50	18:51	20:22	19:47	18:49
20:27	19:50	18:44	20:25	19:48	18:42
20:26	19:48	18:51	20:24	19:46	18:49

כוחו של מקווה

על גזרת פרעה ועל הממד העל-טבעי שבמימי המקווה

מורנו הגה"ר זמיר כהן שליט"א

שנם שתמהים: מדוע צריך לטבול דווקא במקווה כדי להיטהר, האם לא די להתרחץ באמבטיה שבבית עם תחליב סבון משובח כדי להיות נקיים?

והנה, אחת הגזרות הקשות של פרעה על ישראל הייתה: "כל הַבֵּן הַיְלִיד, הַיְאֲרָה תְשַׁלְּכֶנָּה!". אך יש להבין, מדוע לא גזר המלך הרשע לדוקרם ולהורגם בבתיהם, אלא ציווה לנושאם עד היאור ולהשליכם אליו? ובפרט שהיו יולדות ששה בכרס אחת, הלא נשיאתם של אלפי העוללים אל היאור היתה כרוכה בטרחיה רבה.

אולם, כנודע, ארץ מצרים של אותם הימים היתה המרכז העולמי ללימודי הכישוף, כמובא בגמרא (קידושין מט ע"ב): "עשרה קבין כשפים ירדו לעולם, תשעה נטלה מצרים". ובזמן משה רבנו היו בכירי המצרים בקיאים כל כך בחכמת הכישוף, שעניינה שינוי מראה המציאות באמצעות כוחות הטומאה, עד כדי שחלק מהנסים שחולל משה רבנו בכוחות הקדושה, עשו הם בכוחות

הטומאה (אולם לנס אלוקי ישנה תמיד עלייונות ברורה על פני כישוף שאינו אלא שינוי למראית העין ולכן מוגבל לפעולות מסוימות. וכמו שהחרטומים נאלצו לעיתים להודות כי: "אֲצַבֵּעַ אֶלְקִים הוּא". כך גם מעשה כישוף תמיד יהיה קטן ומקומי, אך לעולם לא יוכל לחולל שינוי בסדר גדול ארצי, כגון להטביע את צבא מצרים בים סוף. רק בורא עולם ששולט בעולמו, יכול לחולל הכל. ועיין ספרנו שמות ז, כג.) ואפילו בתקופה מאוחרת הרבה יותר, הצליחו המצרים ליצור מראה בעלי חיים מלוחות עץ באמצעות כישוף, כמסופר בתלמוד (סנהדרין סז ע"ב. מתורגם): "זעירי נקלע לאלכסנדריא של מצרים, קנה חמור. כאשר בא להשקותו מים, פג הכישוף ממנו וחזר להיות לוח עץ. כשחזר למוכרים לדרוש את כספו, אמרו לו: אם לא שאתה זעירי ואנו מכבדים אותך, לא היינו משיבים לך את כספך. וכי יש כאן, במצרים, מי שקונה משהו ולא בודקו במים לפני שמשלם, כדי לוודא שהוא אמיתי ולא נעשה בכישוף?". הרי לנו שאנשי מצרים היו יודעים כיצד ליצור בעלי חיים בכוח כישוף, וגם למדנו ממעשה זה שמגע במים מבטל את הכישוף.

שאל את הרב

הג"ר אברהם יוסף שליט"א

אם לא כיבסתי בגד לאחר שאכלתי בו חמץ - האם מותר לי ללבוש אותו בפסח? כיבוס הבגדים לפסח אינו חיוב מעיקר הדין, אלא מנהג טוב שנהגו בנות ישראל

ומעתה יובן באופן נפלא מדוע ציווה פרעה להשליך את תינוקות ישראל ליאור, ולא להורגם בביתם. משום שחשש שמא הורי ילדי ישראל יצליחו ליצור באמצעות כישוף דמות תינוקות חיים מלוחות ומענפי עצים, ואת הדמויות הללו ימסרו לחיילים המצריים להורגם, בעוד שאת בניהם האמיתיים יסתירו. לפיכך ציווה להטביעם ביאור, כדי שאם אמנם יתנו להם דמויי תינוקות שנעשו בכוח כישוף, יגלו חייליו את הרמאות מיד כשיניחו את התינוק במימי היאור, ויחזרו לבית המשפחה היהודית לחפש את התינוק האמיתי.

ומדוע כדי לבדוק זאת היו צריכים לקחתם עד היאור, הלא יכלו החיילים לבוא עם מים בכליהם, ולהתניז על התינוקות בבתיים כדי לוודא שהם הילדים האמיתיים?

משום שמים שאובים אין בכוחם לטבול כישוף! אלא רק מים חיים המחוברים לאדמה, כמי מעיין ומקווה, בכוחם לטבול כל השפעה אנרגטית רעה, ואפילו אם היא ברמה של כישוף.

מים שאובים דומים לפרח שנקטף זה עתה מהאדמה. הוא נראה חי, אך הוא כבר מת. כך מים שאובים, אין בכוחם לטהר ולרומם את האדם מטומאה לטהרה. רק מי מקווה, שעברו השקה עם מי גשמים שלא נשאבו, כהקפדה שמקפידים לעשות בכל מקווה, מוגדרים מים חיים שבכוחם לטהר את האדם (ראה את סוד הדבר בספרנו "הצופן" על סוד האותיות בביאור האות מ"ם שבבחינת מ"ם, במאמר שכתורתו "טבילה במי גן-עדן" עמ' 197).

הרי לנו גודל מעלת המים החיים שבמקווה, שבכוחם להשפיע שפע טוב על האדם הטובל בהם. כי הנה, מלבד עצם הטהרה הרוחנית הנפלאה הנעשית על ידם, וההשלכה ההלכתית שלה, הרי שהטבילה הזו מבטלת מעל האדם כל סוג של השפעה רוחנית קשה כגון עין הרע וקללות וכל מרעין בישין, ואפילו כישוף. והנה לנו דוגמא למשמעות פנימית נסתרת, של מצווה הנראית תמוהה למקצת בני אדם, אולם ככל המצוות, מלבד מעלתה לחיי העולם הבא, טומנת היא בחובה שפע ברכה, הגנה ושמירה לאדם המקיימה, גם בעולם הזה. שבת שלום ומועדים לשמחה.

המדקקות בביעור חמץ. לכן אם זקוק לבגד כל שהוא שהשתמשו בו לפני הפסח, ינער אותו היטב ויכול ללובושו. וכך הדין גם בספרי קריאה, שפעמים הם מונחים על השלחן בזמן שאוכלים חמץ, וכשרוצים לקרוא בספר, יש לנער אותו מעט (בכבוד).
האם צריך הכשר מיוחד לפסח על מים מינרליים? ומה לגבי משחת שיניים? למים אין צורך בהכשר כל השנה וגם

לפסח, כיוון שהמים עוברים תהליך סינון טוב. ויש מחמירים במים מהכירת, כיוון שזורקים לדגים חמץ, ולפעמים עובר פירור דק את כל הסינון, והמחמיר תבוא עליו ברכה, ואין זה מעיקר הדין. למשחת שיניים שיש בה טעם, צריך הכשר בכל ימות השנה, וכל שכן לפסח. משחה שטעמה לא טוב, אינה צריכה הכשר בכל השנה כולל לימי הפסח.

שיר השירים עם ביאור "נזר מלוכה"

שירת הגעגועים שבמשל ובנמשל שבשיר השירים בין הקדוש ברוך הוא לעם ישראל, מבוארת ע"י הרה"ג זמיר כהן בשפה בהירה וקולחת. סגולתה הידועה של קריאת שיר השירים ארבעים יום מתעצמת כאשר הקריאה נעשית מתוך הבנת הנאמר. בסוף הספר תשובות לשאלות מצויות, תמונות ושחזורים מתקופת המלך שלמה. ספר חובה לכל בית!

עכשיו
במהדורה
חדשה מהודרת
ומורחבת

2 כרכים
כולל כל
המשניות
בפרקי
אבות

פרקי אבות עם ביאור "נזר הדעת"

ספרו החדש של הרה"ג זמיר כהן, פרקי אבות עם ביאור "נזר הדעת", על סדר המשנה, מעניקים לקורא את אוצרות החכמה היהודית בכל תחומי ומסלולי החיים. מסכת אבות ייחודית בהרכת האדם בחייו, חדרת לעומק כוחותיו הנפשיים של הקורא, ומעניקה לו אוצר של דברי הוראה בכל דבר ועניין, צעד אחר צעד, עד השלמות האנושית.

עת הזמיר הגיע

מדוע רדף שאול אחרי דוד? (ב)

האם שאול המלך רדף אחרי דוד מתוך בחירה צלולה?

"ותהי רוח ה' רעה אל שאול, והוא בביתו יושב וחונתו בידו..." בגללה ניסה שאול לפגוע פעם נוספת בדוד למרות שבועתו, ואף בבנו: "ויען יהונתן אל שאול אביו, ויאמר אליו: למה יומת, מה עשה? ויטל שאול את החנית עליו להכותו" (פרק ח', י"ט)!

אילו היתה דעתו שלמה, ודאי לא היה רדף אחרי דוד באופן בלתי עקבי, מבטיח לחון אותו ושב מהבטחתו, ולא היה מנסה לפגוע בבנו.

לאחר מרדפים רבים, תפס דוד את שאול המלך בעת שנח במערה, וגזר את כנף מעילו בשנתו. כאשר התעורר שאול - הראה לו דוד כיצד חמל על חייו, וביקש להוכיח לו בכך שלא יפגע בו לעולם.

נראה שרק אז חזרה לזמן קצר צלילות דעתו המלאה של שאול, וברגע זה התחרט עד מאוד על מעשיו: "ויאמר שאול: הקולך זה בני דוד? וישא שאול קולו ויבך (יבכה).

מקנאה כפי שאנו מבינים אותה, אלא מתוך פחד מאובדן מלכותו והחטא הכבד שרביץ על ראשו, כאשר אליהם הצטרפה רוח רעה אשר פגמה בשיקול דעתו וגרמה לו לחרדה ופחד קיצוניים. נאמר בפירושו: "וביעתתו רוח רעה מאת ה'. ויאמרו עבדי שאול אליו: הנה נא רוח אלוקים רעה מבעיתך". מכאן אנו למדים שפעולותיו של שאול היו מוקצנות בשל חרדה ובהלה כבדה.

רק לאחר כל הדברים הללו, נוכל להבין מעט טוב יותר כיצד הגיע שאול לכדי ניסיון להרוג את דוד. יהונתן שראה את מעשי אביו פנה אליו בתחינה: "ולמה תחטא בדם נקי, להמית את דוד חינוס", ושאול המלך השיבו: "וישמע שאול בקול יהונתן, וישבע שאול: חי ה' אם יומת!" (פרק י"ט, ה').

לאחר מכן שוב נכנסה בשאול הרוח הרעה: **מעיחי שאל על שאול המלך: "האם ייתכן שנפל למה שנראה כמו קנאה קטנונית? נשמח לקבל תשובה ברורה, תודה".**

בכתבה הקודמת למדנו על גודל ענוותנותו וצדיקותו של שאול המלך, ואת הסיבות שקדמו לנפילתו. בכתבה זו נעסוק ברוח הרעה שפקדה אותו באחרית ימיו.

לאחר שגילה שאול כי דוד עתיד להיות יורשו, פחד וצער כבדים גרמו לכך שהתגברה רוח רעה בלבו, ופגמה בצלילות דעתו: "ויהי ממחרת, ותצלח רוח אלוקים רעה אל שאול, ויתנבא בתוך הבית" (שמואל א', פרק י"ח, ט'). ומבאר רש"י: "ואשתטי נביא ושוטה מדברים דברי רמזים שאינם ניכרים", והמצודת ציון ביאר: "רעה לומר היה מדבר דברי שטות".

כפי שנוכל להבין, מעשיו של שאול לא נבעו

המשך בעמוד 7 <<

שבע עובדות יונתן הלוי

הסגולות הנדירות הטמונות באכילת מצה: 7 עובדות

לכוון לעשות רצון אבינו שבשמים, ולזכור על ידי האכילה את הניסים שעשה עמנו בהוציאנו ממצרים. 7 עובדות מרגשות על מצוות מצה

במעשה בראשית - ה"רוקח" בהלכות פסח כותב כך: "האוכל מצות בשבעת ימי החג כהלכתך נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית". הראייה לכך היא מהפסוק בשמות: "מצות יאכל את שבעת הימים", לא כתוב שבעת ימים, אלא "שבעת הימים", ללמדנו שנעשה שותף בבריאת שבעת ימי בריאת העולם.

6. השפעתה הרוחנית של המצה - הזוהר כותב על המצה: "דהיא מיכלא דאסוותא ומיכלא דמהימנותא" - מאכל המשריש אמונה בלב האדם. עוד מובא בזוהר שאכילת מצה מזככת את נשמת ישראל מכל לכלוך ופגם.

בנוסף, המצה מעוררת לאהבת ה'. ב"ישמח ישראל" מובא כי המצה מסייעת לאדם לא לכסוף לשום דבר זולת השם יתברך, תורתו ומצוותיו, כי תגדל האהבה אליו, לאהבה את ה' אהבה שאין לה תכלית וסוף על כל אהבת העולם הזה.

רבי מנחם מנדל מרימנוב כתב: "סגולת אכילת מצה מועילה לבטל כל תאוות רעות מנפש האדם".

7. השפעתה הגשמית של המצה - אכילת המצה מביאה לאדם גם רפואת הגוף בפועל ממש, וכמרוז בשמה: "מצה" - שהוא ראשי תיבות: מכל צרה הצילוני.

של קידוש, ומצוות עשה של אכילת מצה, ומצוות מרור, וד' כוסות ואמירת הלל" (מכתבי רעק"א, י"ב).
3. אהבת המצווה - השל"ה הקדוש כתב (מסכת פסחים נר מצווה אות ל"ט) שחסידים ואנשי מעשה נהגו לנשק את המצה, בעת שהגביהו אותה בליל הסדר.

4. הכוונה: לעשות רצון ה', וזכירת הניסים שעשה עמנו - בעת האכילה ראוי לחשוב על הציווי שציווה אותנו ה' (שמות י"ב, ט"ו) "שבעת ימים מצות תאכלו", שאוכלים המצות זכר ליציאת מצרים, ככתוב (פסוק ל"ט) "ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים, עוגות מצות כי לא חמץ, כי גורשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צידה לא עשו להם". ממילא, אין לאכול את המצות כמתוך הרגל, אלא לכוון שאנו מקיימים בכך את רצון אבינו שבשמים, ולזכור על ידי האכילה את הניסים שעשה עמנו בהוציאנו אותנו ממצרים.

5. על ידי אכילת מצה נעשה שותף לקב"ה

בכל שבעת ימי הפסח אסורים אנו באכילת חמץ, אולם מצוות אכילת מצה הינה רק בליל הסדר. בשאר ימי החג, אכילת מצה אינה אלא רשות. לכן אין מברכים את ברכת "על אכילת מצה" אלא רק בליל הסדר, ולא בשאר ימי החג. ומכל מקום יש קצת מצוה באכילת מצה בשאר ימי החג במעשה רב להגרי"א סימן קפ"ה, ובחזון עובדיה פסח ח"ב עמ' פ"ו).

1. מצוות מצה נותרה יחידה מכל מצוות אכילה - ה"חתם ספר" כתב: "מצוות עשה של אכילת מצה משומרת בליל פסח - והיא יחידה שנשארה לנו מכל מצוות אכילה שבכל התורה, ואין לנו לא פסח ולא קדשים, לא תרומה ולא מעשר שני, רק מצווה אחת משנה לשנה" (חומ"מ, סימן קצ"ו).

2. השמחה במצוות הלילה - רבי עקיבא איגר כתב: "בליל פסח יתנהג בקדושה ובריאה, ולשמח במצוות שזיכה ה' אותנו בלילה הזה, מצוות עשה

עורך: דודו כהן • עורכת משנה: דבי רייכמן • עריכה גרפית: שני מויאל • הפצה ולוגיסטיקה: טליה זכריה ואסתר שמיר
רוצים לקבל 50 עלונים עד לבית עם שליח, ולהפיץ בבית הכנסת או בסביבתכם הקרובה? חייגו 073-2221388

גם אתם מוטרדים מהמצב?

מרגישים לחץ, חרדה, פחדים, מחשבות טורדניות?
מיטב המטפלים המוסמכים במחלקת 'נפשי בשאלתי' עומדים לרשותכם בכל עניין, בטלפון ובמייל.

להיות בשמחה

רן ובר

וכשכלום לא עוזר?

מה עושים כשרוצים לשמוח - אבל כל העצות לא עוזרות?

זה הזכיר לי שבבית הספר, כשנתנו לנו זריקה, תמיד אמרו לנו לא לעשות שריה...

הרהרתי בדבריו וחשבתי שזה קצת כמו מערבולת בים. כשנקלעים למערבולת, העצה היא לא לנסות להילחם בה אלא להפך, להרפות. מי שנלחם במערבולת - סופו לטבוע, חס ושלום. כך, לפעמים העצה היא להמתין, לקבל באהבה את המצב שהקב"ה מעביר אותי, בלי להילחם במצב ובלי להיבהל ממנו. אם אתה מבין שלפעמים יש גלים שאתה לא יכול לעבור, וכל מה שאפשר לעשות הוא להוריד את הראש בענווה מול רצון ה', אז אתה גם לא נשבר. גם זו לטובה.

עצם הקבלה שיש זמנים כאלה מאפשרת להירגע, להגיד לעצמך: אוקיי, היום אני מרגיש ככה, גם זה יעבור, והעובדה שאין לי שום דבר לעשות בנידון גם היא בסדר, זה ניסיון. אם אני חושב שאני אמור להיות גיבור על, שמצליח לגרש את כל החושך עם מטאטא הפלאים שלו - אני עלול להישרב כשאני לא מצליח. אבל אם אני מבין שאני בן אדם שמתמודד עם קשיים, שלפעמים יש לו כוחות נפש להתעסק עם הכוחות שמושכים אותו למטה ולפעמים זה "גדול עליו" - אני יכול לרחם על עצמי, ומשם יכולה לנבוע תפילה וגעגוע עדין לשינוי ולטוב. אנחנו כמובן עושים כל שביכולתנו להתחזק בשמחה, להשתמש בעצות שקיבלנו כאן כדי להוסיף שמחה בחיינו, ולהימנע ככל האפשר ממקלקלי השמחה, שדיברנו עליהם בטורים הקודמים.

מתוך הספר "להיות בשמחה", מאת רן ובר (הוצאת אלומות) לרכישת הספר בהדברות שופט חייגו: 073-222-1250

לאחרונה פגשתי חבר. הוא שאל אותי על מה אני עובד עכשיו, וסיפרתי לו שאני כותב ספר על שמחה.

הוא אמר שזה נשמע לו חשוב, ושאל, אולי יש לי עצה בשבילך. עצה? שאלתי. כן, הוא אמר, עצה לשמחה. הופתעת. הוא הרי לומד ומלמד על מעלת השמחה כבר שנים רבות, מה אני יכול להוסיף לו? אמרתי לו שבספר יש שלל עצות של רבי נחמן, עצות שהוא בוודאי כבר מכיר טוב ממני. הוא אמר לי שזה נכון, וכל העצות האלה נפלאות, אבל הוא גילה עוד משהו על בשרו. לפעמים שום דבר לא פועל, כלום לא עוזר.

כל העצות נשכחות, וגם אם חבר ינסה להזכיר לו עצה - הוא לא ירצה לשמוע. אם ספר מונח ליד השולחן שלו, אין לו כוח להרים אותו ולקרוא בו. מה עושים אז? הוא שאל.

תגיד אתה, חייכתי. לפעמים, אמר, עצם זה שאני מקבל את זה שאין מה לעשות, זה כשלעצמו עוזר מאוד. למה הכוונה? שאלתי. לפעמים כששום עצה לא עוזרת לי, אמר, ואני נשאר תקוע עם התחושות הקשות והדיכאוניות, אני מקבל את זה באהבה. אני אומר לעצמי: נראה שזה מה שהשם יתברך רוצה ממני עכשיו, ואני אוהב את מה שקורה עכשיו. זה לא אומר שברגע שאני מקבל את מה שעובר עלי אני מיד נהיה שמח, אבל זה מקל עלי מאוד. ראשית, כשאני מבין שאלו רק עננים, אז בסופו של דבר העננים עוברים והשמיים הכחולים מתגלים. ושנית, כשאני לא נלחץ ממה שקורה, אני לא מעצים את התחושות הגרועות.

המכתב

הרב יצחק פנגר

ההבטחה שאף בן אנוש לא יכול לממש

עוד על מצוות המראות את עוצמת ה' יתברך

בני העמים היושבים בסביבות ארץ ישראל, יכלו לראות בכל חג ומועד, כיצד כל בני העם היהודי עולים לרגל לירושלים.

מצוות עלייה לרגל הינה "מעיקר הדין" (זכות שהיא גם חיוב) אצל הגברים והילדים, וכל מי שיכול היה להלך ברגליו, עלה בשמחה גדולה לירושלים. הנשים הצטרפו אל שאר בני המשפחה, ולא נשארו לבד במשך ימי ההג. עולי הרגל השאירו את בתיהם, עם כל חפצי הערך שבהם, ללא שמירה. יתרה מזו, עיירות שלמות נותרו ריקות מתושבים, כשהשדות והכרמים מלאים תבואה ופירות האילן. שבוע ימים, לפחות, נותרו כך הבתים והכרמים, ללא שמירה, עד ששבו עולי הרגל מדרכם, הקצרה או הארוכה.

מחזה זה חזר על עצמו ביתר שאת בכל מוצאי שנת השמיטה. כל בני ישראל - אנשים, נשים וטף - נצטוו להיקהל בירושלים, וכל העיירות התרוקנו לחלוטין מיושביהן.

באופן טבעי, סביר היה להניח, שהאויבים ינצלו את ההזדמנות, ומיד לאחר שהיהודים יתרחקו די הצורך - ישתלטו הבוזזים על הכפרים הריקים, ישדדו וישמידו.

אם כן, יש לנו כאן, לכאורה, מרשם נוסף להתאבדות לאומית... אך בורא העולם מבטיח בתורתו: "כי-אורישי גוים מפניך והרחבת את-גבולך ולא-יחמד איש את-ארכך בעלתך לראות את פני ה' אלקיך שלש פעמים בשנה" (שמות ל"ד, כ"ז).

הקב"ה אומר: אני מצווה אתכם לעלות לרגל לירושלים שלוש פעמים בשנה, אך אף על פי שהכנס מאחוריים מאחוריים את כל רכושכם, אין לכם שום סיבה לחשוש - לא מפני כובשים, וגם לא מפני שכניכם הגויים, אשר היו שמחים לשדוד ולחמוס את בתיכם. הקב"ה מבטיח: אף אחד לא יוכל להתנכל לרכושכם, בעת שתעלו לרגל!

בתלמוד ירושלמי מובא: "מעשה באחד שהניח את כריו (את סחורתו, ועלה לרגל), ובא ומצא אריות סובבים אותו (שומרים על הסחורה).

"מעשה באחד שהניח בית של תרנגולים, ובא ומצא חתולים מקורעים לפניו". כלומר, הייתה, שמירה מיוחדת על התרנגולים שלו, מפני החתולים, אף על פי שהוא לא היה במקום, אלא עלה לרגל.

כיצד אפשר להבטיח הבטחה כזו? מי יכול לתת כסיוי להצהרה כזו? ללא ספק, בן אנוש אינו יכול לממש הבטחה שכזו, בשום אופן. נחשוב לרגע, כלום היה מחוקק אנושי מעז ליזום הצהרה-הבטחה כזו, ועוד לכתוב אותה בפירוש, לדורי דורות?! כיצד יקיים את ההבטחות ואת הניסים הללו לאורך הדורות?

תקופת בית המקדש הראשון נמשכה כ-410 שנים. תקופת הבית השני הייתה 420 שנה. במשך 830 שנים, שלוש פעמים בכל שנה, עלו לרגל". אף בן אנוש לא היה יכול להבטיח הבטחה כזו, כי במוקדם או במאוחר היתה מתגלית כהבטחת-שווא, וגורמת בכך לחורבן.

האמת היא, שאין צורך להוסיף מילים.

רכישת ספרו של הרב יצחק פנגר "המכתב" חייגו להדברות שופט: 073-222-1250 או באתר shops.hidabroot.org

Advertisement for 'Hidabroot' featuring a man holding a book, a car, and various offers. Text includes: 'עכשיו יחד מתמיד מ-ש.ת.ל.ם. את עלון הדברות! ותבטח ל-219,700- מזכי הרבים!', 'עובד היחידה העצמאי בהכנסת עלון הדברות המבוקש בכל רחבי הארץ...', 'עובד היחידה העצמאי בהכנסת עלון הדברות המבוקש בכל רחבי הארץ...', 'עובד היחידה העצמאי בהכנסת עלון הדברות המבוקש בכל רחבי הארץ...'

חינוך ילדים
הרב אפרים אורשלימי

כל ילד - מיוחד

מדוע הקב"ה ברא אותנו שונים זה מזה, ומדוע זה לטובתנו?

בדרך כלל כאשר אדם נתקל בבעיה כל שהיא ואינו יודע את דרכי ההתמודדות איתה, הוא הולך לברר אצל ידידיו שכבר נתקלו בבעיה דומה לשלו, כיצד הם מתמודדים עם הבעיה. אולם **לא כן הדבר במלאכת החינוך.** חינוך הוא ענין שצריך התאמה מדויקת לפי כל אחד ואחד,

ומה שטוב לראובן - לא בהכרח טוב לשמעון. משום שכשם שאין פרצופיהם שווים זה לזה, כך אין דעתם שווה זו לזו, וכל אחד ואחד יש לו דעת בפני עצמו.

לא כל אחד הוא כמו החבר שיושב לידו. **הקב"ה הטביע בכל אדם ואדם שיצר - שוני.** כל אחד מאיתנו אוהב את הרגשת העליונות, ורוצה להבליט את כישורנותיו ומעלותיו. **לכן כל אדם חפץ להיות מיוחד בנקודה מסוימת שאין לחברו.** לפעמים מתבטאת נטייה זו בשאיפה ייחודית חיצונית, אשר נמצאת בדרך כלל אצל מי שאין לו הרבה מה למכור לחברים שלו. היא יכולה לבוא לידי ביטוי במלבושים מיוחדים, וכיוצא בזה. אצל מבוגר זה יתבטא ברכב מיוחד שאין לאף אחד ברחוב שלו, וכן על זו הדרך... בכך הוא מבטא ייחודיות שאין לשני, **כי כך טבע הקב"ה באנושות.**

לאמיתו של דבר, טביעה זו באדם נועדה לייצר לו מעט שאיפה לדבון עצמי בפעולות הרוחניות שלו ובעלייה בעבודת ה' יתברך. כל זה בידועו שיש לקב"ה נחת רוח מסוימת ממנו, **מה שאין לו מעבודתם של אחרים.** כך מצינו אצל עם ישראל בחלוקת השבטים, שם היה לכל אחד ואחד דגל עם צבע מסוים שאין לשבט האחר. כך גם בקריעת ים סוף, כל אחד ואחד הלך בשביל מסוים בשונה מהשבט שמולו.

גם פרעה הרשע היה מוכן, למען הרגשת חשיבותו, לשלם - מחיר כבד מאוד, כמבואר במדרש: ויהי בשלח פרעה וכו' - "וי - הי", מי צעק וי? פרעה צעק וי, ועל מה צעק? האם על אובדן רכוש מצרים או על המכות שקיבל? אלא כך אמר פרעה: כבוד היה לי שהקב"ה שיגר אלי שליחים והייתי מסרב - **ולמען הרגשת כבוד מיוחד זה (שאין לאחרים)** היה מוכן לקבל עליו את כל המכות הקשות שהיה לבני עמו, כי כל זה נתן לו את ההרגשה כאילו הכל תלוי בו.

לעיתים, רצונו של אדם להיות מיוחד במעשיו גורם לו לנסות למצוא את החסרונות והפגמים שיש בזולתו. לכאן בדיוק נכנס תפקידו של "מחנך בישראל", שידע להבליט את המעלות שיש לכל אחד ואחד מתלמידיו באופן שהוא יקבל מספיק השראה וחשיבות, עד שלא יראה צורך לחפש פגמים בזולתו. **הדברים אמורים** גם לגבי המבחנים שנעשים במוסדות החינוך. לא כל אחד או אחת יכולים להביע את הדברים שהם יודעים בכתב, ולעיתים, על אף הקושי שבדבר, כדאי להתחשב בתלמיד ולקיים "את פתח לו"... **לכאן בדיוק נכנס תפקידם של ההורים,** שידעו בבית להבליט את הייחודיות שיש לכל אחד ואחד, ודווקא באותו שביל של ייחודיות, יצמח הילד גבוה יותר.

לשאלות למדור - a0504168883@gmail.com, לרכישת ספרי חינוך ילדים של הרב אפרים אורשלימי חייגו להדברות שופר 073-222-1250

נוער מתמודד
הרב דן טיימקין

הנער מתנהג בכפיות טובה. מה יהיה?

נער בסיכון או בטראומה, טובע בים-סוף של הבלבול, ואין לו פְּנִיית דעת להעריך. בינתיים. אבל זכרו: כל מאמצינו אינם לשווא

הרבה הורים כאובים בגלל חוסר ההערכה וכפיות הטובה של ילדיהם. כל כך הרבה אנחנו משקיעים, את הלב אנחנו נותנים, מגיל אפס ועד עכשיו, ואנו מצפים למינימום של דרך ארץ, של התנהגות נורמלית, ובמקום זה הנערים מתנהגים בכזו כפיות טובה. נשמע מוכר?

ניתן ללמוד מחג הפסח לקח חשוב לעניין הכרת הטוב: חג הפסח מורכב משני ימים טובים (וחול המועד ביניהם), והכל נחשב כרגל אחד. זה לא שיציאת מצרים נגמרה בליל הסדר, אלא זה תהליך מתמשך, שרק בסופו, בשביעי של פסח הקרב ובא, זכה העם לצאת לחירות עולם. ה"נתיבות-שלום" מדייק מהפסוקים, שרק כאשר העם ראה את המצרים מתים על שפת הים, רק אז הם האמינו בה', רק אחרי שראו בעיניהם שהמשעבדים המצריים מתו, רק אז הם האמינו ואמרו שירה, כי עד מותם של המצרים הם עדיין לא יצאו לחירות, אלא היו כעבדים בורחים (לשון הספורנו). כל עשר המכות, כל האור הגדול של יציאת מצרים, ואפילו כל ניסי קריעת ים-סוף לא הספיקו. רק כשהסיט נגמר, וכל אחד ראה בעיניו את המשעבדים שלו מתים, רק אז הם העריכו למפרע את כל החסדים שעשה איתם השם יתברך.

כך גם נער בסיכון או בטראומה, טובע בים-סוף של הבלבול, ואין לו פְּנִיית דעת להעריך. בינתיים. אבל כל מאמצינו אינם לשווא. הכל מִצַּר מצאות שעוד תיתן פירות, ואז למפרע הם יעריכו ויכירו טובה, ולכן אסור להתיימשך או להתרפות מההשתדלות הכוונה לנסות לחזק את הקשר בכל מה שאפשר.

ננסה להעמיק בזה יותר: אנשים בריאים בנפשם לא באמת מצליחים להבין אנשים לא בריאים, שעברו כאב או טראומה, חוויית דחיה או בריונות וכדומה. לכן הבריאים נוטים להוכיח אותם, או להראות להם כמה הם לא מרוצים מהתנהגותם, או סתם לשאול אותם שאלות שיפוטיות שרק מחמירות את המצב. "למה אתה מתנהג ככה?", שואל ההורה הדואג, וכדי לענות על זה, הנער צריך לומר המון הקדמות, לחפור ולחטט בכאב שלו, ולא תמיד הוא מסוגל לכך, לא תמיד הוא בכלל מודע לְקֶשֶׁר בין הדברים הקשים שעברו עליו - לבין התנהגותו. וההורה, מלא בכוונות טובות, יודע להסביר את עצמו בצורה הגיונית ורציונאלית, ומתקשה להבין שלא כולם כמוהו. נערים שעברו כאב לא מסוגלים. כמה דייקו חז"ל שאמרו: "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו". ברוך השם שאתה לא מסוגל להבין, אבל אל תתימר לשפוט.

האם זה אומר שצריך להתיימשך? חלילה. הדלק של התיקון הוא הקשר הטוב עם ההורים, האהבה והקֶבֶלָה שהנער ריגש. אווירת ההכלה והשמחה (אגב, עכשיו בימי חול המועד והחג, השמחה היא מצוות עשה מיוחדת נוספת, וראוי להתאמץ לשמחה ולשמח בכל רגע). אף על פי שבזמן-אמת אין עדיין תוצאות למאמצים שלנו, ונראה שהנער לא מעריך, זה לא לשווא. בדיוק כמו שעם ישראל עדיין לא העריך ולא אמר שירה, למרות כל הניסים, עד שראו באמת בעיניהם שהתוקפים מתו, ורק אז כל הפאזל הסתדר, והעריכו למפרע כל פרט, כך גם הנערים בסיכון עדיין לא מעריכים, אבל גם אצלם עוד יבוא הרגע שבו הם יעריכו למפרע כל מחווה קטנה וכל ניסיון לקירוב לבבות. שום פעולה לא הולכת לאיבוד. צריך הרבה סבלנות, ולא לאבד תקוה גם ברגעים הקשים.

יהי רצון שנצליל לצאת, כל אחד מהמְצַרִים שלו, ונזכה לרוב נחת!

לרכישת הספר "בוטר המלאכים", ארגז כלים להורי המתבגר מאת הרב דן טיימקין, חייגו להדברות שופר 073-222-1250

איך נוצץ הופך ברגע **מצצה מתקתקת** על כך מעידות אלפי בנות שנפלו לקשרי התבוללות אל תיכנסי למקום שלא תוכלי לצאת ממנו! **24/6 דברי איתנו** הידברות מה' שבניות 073-2221333 | 052-9551591

קו ההלכה

הרב ירון אשכנזי

מהלכות חול המועד פסח

איך מכבדים את חול המועד, האם מותר להריח חמץ בשוק, ומה עושים עם הכביסה?

בכוונה מריח החמץ. ואף שכלל בדינו "ריחא לאו מילתא", מכל מקום משום חומרא של איסור חמץ החמירו בזה. אמנם אם אין דרך אחרת לעבור, מותר לעבור דרך שם (כפ החיים סימן תמ"ז סעיף קטן מ"ב, וביע אומר חלק ו' סימן ל"ד).

בישולו ריבת תותים לכבוד הפסח, וגילינו שבטעות בישלנו בסיר חמץ. האם הריבה מותרת או אסורה?

לבני ספרד - בין אם בישלו את הריבה קודם הפסח ובין אם בישלו את הריבה בתוך הפסח, הריבה מותרת, משום שעברו 24 שעות מהבישול של החמץ, והטעם שבלועי קעת בכלי הוא טעם פגום, ונותן טעם לפגם מותר גם בפסח (שלחן ערוך סימן תמ"ז סעיף י', וחזון עובדיה פסח עמוד ק"ה).

ולבני אשכנז - אם נתבשל קודם הפסח - הריבה מותרת באכילה, ואם נתבשל בתוך הפסח - הריבה אסורה באכילה (רמ"א סימן תמ"ז סעיף י' ומשנה ברורה שם סעיף קטן צ"ז).

הידברות וקו ההלכה בשירות ללא תשלום, למענכם. לכל שאלה בהלכה, חייגו עכשיו 073-3333-300

טרחא בהוספת הבגדים (מועד קטן דף י"ד). ובגדים המותרים בכיבוס, אפשר להכניס מהם אף כמות גדולה בבת אחת (אור לציון שם אות ב').

בישולו תבשיל לפסח, ובטעות ערבנו

אבקת מרק שאינה כשרה לפסח. מה דין התבשיל? האם צריך לזרוק את הכל?

חמץ בפסח איסורו במשהו, ואם נתערב אפילו מעט חמץ בתוך תבשיל, התבשיל אסור בהנאה. ומכל מקום, מותר למכור את התבשיל לגוי, חוץ מדמי החמץ שבו. וכיום בזמננו, שבשטרות המכירה מוסיפים שגם כל מה שעתידי להחמיץ אנו מוכרים לגוי, ניתן להכניס תבשיל זה במכירת חמץ, ולאוכלו אחר הפסח (על פי שלחן ערוך סימן תס"ז סעיף י', ושו"ת מקראי קודש סימן ע"ד, ובשו"ת שבט הלוי ח"ט סימן קט"ז).

עברנו בחול המועד בשוק הערבי שבירושלים, האם מותר לעבור על פתח מאפיות חמץ, והאם מותר להריח את ריח החמץ?

אסור לעבור ליד מאפיית חמץ בפסח ולהריח

מבואר בגמרא (פסחים ק"ח) שחייב אדם לכבד את הרגלים. כיצד מכבדים את חול המועד?

חייב אדם לכבד את חול המועד במאכל ומשתה ובמלבושים נאים כמו יום טוב. ולכן מצווה לאכול פת בחול המועד, ולכלל הפחות יקבע סעודה על הפת פעמיים ביום, וטוב שיבצע גם בחול המועד על לחם משנה (כפ החיים סימן תק"ל סעיף קטן ד'). ומבואר בפוסקים בשם המהר"ל, שהיה נוהג בחול המועד ללבוש בגדי שבת (מגן אברהם שם סעיף קטן א'). כמו כן מצוות "ושמחת בחגך" נאמרה גם על חול המועד (משנה ברורה שם סעיף קטן א').

בגדי קטנים שרגילים להתלכלך תדיר, האם מותר לכבסם בחול המועד?

בגדי הילדים עד כבן ארבע - שש שנים, מותר לכבס בחול המועד לצורך המועד. אבל של גדולים יותר - דינם כבגדי גדולים לעניין כיבוס בחול המועד (בשו"ע בסימן תקל"ד סעיף א', ואור לציון חלק ג' סימן כ"ד אות א'). ואין להכניס למכונת הכביסה דברים האסורים בכיבוס, אף שלא נוספת

הידעת?

דבי רייכמן

7 עובדות מפתיעות שאולי לא ידעתם

איזה דג יורק כדי לצוד, מהו פרי הצבר, ומה מיוחד בוירוס הקורונה?

ובמקומות דומים אחרים, קולטים את הקרינה האלקטרומגנטית של השמש, והופכים אותה לאנרגיה שימושית שיכולה להחליף את החשמל בו אנחנו רגילים להשתמש. זהו מקור אנרגיה זול, לא מתכלה ולא מזהם, ולכן ישנה השקעה רבה בפיתוח מערכות סולאריות ברחבי העולם.

הידעתם לאיזה בעל חיים יש זנב בצורת עלה?
זוהי שממית זנב-העלה, מין מיוחד של שממית שחי במדגסקר בלבד. צבעה העצי מתמזג עם ענפי העץ, וצורתו הייחודית של זנבה מאפשרת לשממית הסוואה מושלמת.

הידעתם מה מיוחד בוירוס הקורונה? וירוס הקורונה, שעלה לאחרונה לכותרתו, הוא וירוס בעל צורה ייחודית של כתר - "קורונה" בלטינית. מדובר בוירוס בעל זנים רבים, אשר נפוצים אצל בעלי חיים כמו יונקים, עופות וזוחלים. הבהלה מהקורונה נוצרה משום שלראשונה, אחד מזני הקורונה עבר גם לבני אדם, והחל להיות מופץ במהירות.

כדורי כותנה בהירים מוכנים לקטיף. לקראת החורף אוספים את הכותנה, מנקים אותה, משטחים וצובעים אותה, וטווים ממנה חוטים לסוגי בד שונים - או הופכים אותה לצמר גפן, העשוי גם הוא מכותנה.

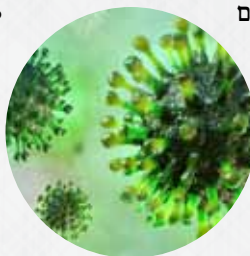
הידעתם איך הפך הצבר לכינוי לישראליים? הצבר (בערבית: סברס)
הוא פרי מתוק וטעים מאוד, אך חלקו החיצוני חד ומכאיב עד כדי כך שערבים היו משתמשים בו כגדר להרחקת גנבים. הקוצים קיימים על הפרי עצמו וגם על העלים של הצמח עליו הוא גדל. בגלל רכותו הפנימית וקוצניותו החיצונית, הפך הצבר לכינוי לישראליים - הנוטים להיות בעלי תכונות דומות.

הידעתם איך יוצרים חשמל מהשמש? תאים סולאריים המותקנים על גגות בתים

הידעתם איזה דג יורק כדי לצוד? דג הקשת, המוכר גם בשם "ארצ'ר יורה", משיג את מזונו בצורה מעניינת במיוחד: הוא ממלא את פיו במים, ויורק אותם בעוצמה חזקה על חרקים שנמצאים מחוץ למים. החרקים נופלים למים מעוצמת המכה, ושם - הוא פנוי לטרוף אותם בקלות.

הידעתם היכן נמצא הר הגעש הפעיל הגבוה בעולם? זהו הר הקוטופסקי - ההר השני בגובהו באקוודור, והר הגעש הפעיל הגבוה ביותר בעולם. הוא נמצא מדרום לעיר קיטו שבאקוודור, גובהו מגיע ל-5,897 מטרים והוא מכוסה בשלג. הוא גם מיוחד בשל צורתו הסימטרית.

הידעתם איך הופכת הכותנה לבד? הכותנה נשתלת לרוב באביב, ופורחת בפרחים לבנים או צהובים. אחרי כשלושה חודשים מופיעים עליה

מתחזקים ומחזקים גם את המשפחה ואת החברים - כי התורה מגנה ומצילה!

מבצע בלעדי!!

על כל ספרי היהדות ב'הידברות שופס'

מחירים מיוחדים + משלוח חינם עד הבית

בהתאם למדיניות המשלוחים באתר

להזמנות: 072-222-12-50 | shops.hidabroot.org

להל קריאת
דולי ישראל

להרבות בלימוד תורה

סטירה מצלצלת (בי')

נדיב מולטי מיליונר מגיע לביקור במוסד חינוכי, המצוי בסכנת סגירה. כנהוג, המוסד לובש חג, ומכין קבלת פנים ברוב טכס. רק דבר אחד הם לא לקחו בחשבון - שבמהלך הביקור, יקבל הנדיב הפתעה שאיש שלא ציפה לה. האם המוסד ישרוד את המהלומה הזו?

"מה שהפליא אותי בכל הבלגן הזה היה התגובה של המורה שלו. בכלל לא עניינו אותה החשבונות מסביב. היא הייתה מרוכזת בנער, להרגיע אותו, לטפל בו. לא הייתה בה אפילו טיפת כעס. היו רק שניים שם בחדר האוכל שהבינו אחרת לגמרי את כל הסיטואציה. הראשונה היא אותה מורה. השני הייתי אני. "אני איש עסקים עשיר שנים, וכשיש חידוש כלשהו אני הראשון לזהות אותו".

...
"הסטירה הזו גרמה לי עזווע. הכאב הפיזי היה טפל. הסטירה הזו עוררה אותי להבין. להבין שלילד הזה יש הורים שעם זה הם מתמודדים 365 יום בשנה, 30 ימים בחודש, שבעה ימים בשבוע ועשרים וארבע שעות ביממה. הם יתנו לילד הזה את הכול, וכל מה שיקבלו ממנו זה סטירות, והם יבינו, ירצו או לא, שזה הגורל שלהם.

"פתאום הבנתי שמוסד כמו זה מתחלק עם ההורים בסטירות ומתחלק אתם בהתמודדות; שהצוות חוטף כל יום סטירות כמו אלה שחטפתי אני, ושהוא מכיל אותן כמה שהוא מכיל. איך ידעתי? פשוט ראיתי את האישה ההיא, המורה, וידעתי. "נסעתי הביתה והייתי נסער, העוזרים שלי הבינו שעובר עלי משהו והציעו להתקשר ולגעור במנהל, וכל מיני דברים שחשבו שירגיעו אותי, אך אני אסרתי עליהם בתוקף לפעול, מטוב ועד רע. הודעתי שמי שיעשה משהו לכבודי או לא לכבודי - לא יהיה חלק מהצוות שלי.

"ואכן הייתי נסער. כשהגעתי הביתה, נגעת בלחי הכואבת שלי והרגשתי שהנשמה שלי היא זו שכואבת. ואז נזכרתי במורה ההיא שדאגה כל כך לילד, בדיוק ברגעים הללו, ופתאום התחלתי לבכות בכי מר. בכי שהיה עצור בתוכי כל הנסיעה. ובתוך הבכי הזה ידעתי שאני הולך

הצטיינות וכדומה. "מישהו ניצל קשרים אצל מישהו שניצל קשרים, ואני בלית ברירה באתי לכאן. ידעתי שאני בא כי אני חייב למישהו, וידעתי שלא יצא מזה כלום, כי אני לא אוהב שמובילים אותי ומתמרנים אותי. "סיררתי כאן, ולא נעים לי לומר: זה לא עשה לי כלום. זה לא היה שונה ממה שדמיינתי, וחדרים וקישוטים מעולם לא עשו לי את זה. "כשהגעתי לילדים החוסים, קצת ריחמתי, כי כל בן אדם מרחם על ילדים שלא שפר עליהם הגורל, אבל עדיין זה לא שינה את הנחת היסוד שלי, שחוץ מתרומה חד פעמית קטנה שהייתי נותן ממילא - איני הולך להשקיע כאן שום דבר".

...
"אבל אז התקרבתי לילד ההוא. לא יודע מה ניסיתי לראות בעיניו, אולי זיק של קשר או הבנה. כל הנושא של האוטוטיסטים סקרן אותי פעם, עד שדברים אחרים החלו לסקרן אותי. "ואז...
"חטפתי את הסטירה הכי חזקה שחטפתי בחיים שלי. זץ כזה על העצמות של הפרצוף. בילדותי חטפתי כמה סטירות, ומאז איש לא הרים ידו עליי, אבל כזו סטירה לא חטפתי בחיי.

"ואם זה לא מספיק, אותו נער שבר לי את המשקפיים. זה לא הפריע לראייה שלי, מפני שאלה הם משקפיים למרחק קצר. למרחק ארוך אני רואה. "וראיתי.
"ראיתי את הבהלה של כולם, את הכעס של המנהל, ויכולתי להבין. אותו ילד הרס את כל תקוותי (למרות העובדה שאני ידעתי שאלה היו תקוות שווא, אבל הוא... הוא לא ידע...).

באתי לכאן עם צ'ק של כמה מיליוני שקלים, ואף הקציתי אדם שיהיה אחראי להוצאת הכסף, אך יש לי רק תנאי אחד

סיפור מהחיים
חיים ולדר

שבוע שעבר "העניק" אחד מנערי המוסד סטירה מצלצלת לנדיב העשיר שהגיע לביקור, והמטפלת שלו פוטרה בזעם.

הרגשנו עצב גדול ונורא, ומועקה קשה. ראינו אותה לוקחת את התיק והולכת בשתיקה, וידענו שהלב של המוסד הזה פשוט קם ועזב כרגע. יותר מדויק, גורש בבושת פנים.

יומיים חלפו. שקט מתוח. האמת - כולנו פחדנו לגורלנו, כי ממה ששידרה ההנהלה בימים שלפני, ניתן היה להבין שהנדיב הזה הוא ההזדמנות האחרונה של המוסד לשרוד. כולנו חיכינו להודעה על צעדי צמצום או סגירה, ומה שבטוח, ידענו שכל תקוותינו שהמצב ישתפר נגוזו, וכי לא זו בלבד שמה שהיה הוא לא שיהיה, אלא שיהיה עוד יותר גרוע.

אבל ביום השלישי, ממש באמצע היום, פתאום מגיע רכב שרד למוסד, ומי יוצא ממנו אם לא אותו הנדיב? הוא נכנס, מלווה בעוזר אחד, בלי שום פמליה, וביקש לדבר עם הצוות.

כולנו הוזעקנו. לקח קצת זמן לכנס את החוסים ולהפקידם לפעילות ביד שלושה אנשי צוות ומתמחים. כל הצוות מיהר להתכנס. הושיבו אותו בראש השולחן והוא אמר: "איני יודע מה אתם יודעים עלי, אבל איני ידוע כפילנתרופ גדול. אני אמנם תורם, אך למספר מצומצם ביותר של מוסדות, ואף לא אחד מהם - מהסוג הזה. אני תורם יותר בכיוון של מלגות

עושים שלום באמת!

הכתובת לקבלת פתרונות הלכתיים מקצועיים וממהירים, ליישוב כל סכסוך ממוני. בהסכמת הצדדים! **על פי גדרי ההלכה! תואם את חוק הבוררות!**

המשפחה
מסוכסכת במשך שנים בגין ירושה ובזמן קצר הגעתם להסכם ושלום המשפחה נשמר

חיפשתם
להתדיין עפ"י גדרי ההלכה וסוף סוף זה אפשרי בשעות הערב

היה לכם
הפסד מתמשך מהתנגדות השכן לתוספת הבנייה ובי"ה הסכמתם על פתרון

היהודי החושב

מדוע רדף שאול אחרי דוד?

» המשך מעמוד 2

ויאמר אל דוד: צדיק אתה ממני, כי אתה גמלתני הטובה, ואני גמלתיך הרעה... ועתה הנה ידעתי, כי מלך תמלוך, וקמה בידך ממלכת ישראל. ועתה, הישבעה לי בה' אם תכרית את זרעי אחרי, ואם תשמיד את שמי מבית אבי" (פרק כ"ד, ט"ז).

מי יוכל לקרוא דברים כואבים כאלה, ויחשוב ששאול המלך פעל מתוך קנאה קטנונית או שנאה חלילה? למרבה הצער, שבה הרוח הרעה להאפיל על דעתו של שאול לאחר מכן. וגם הפעם הזו תפסו דוד בשנתו, והוכיח לו את נאמנותו ויושרו. שאול, שראה זאת, הצטער עד מאוד, והודה בפה מלא שפעולותיו היו שגויות: "ויכר שאול את קול דוד, ויאמר: הקולך זה בני דוד? ויאמר דוד: קולי אדוני המלך, ויאמר, למה זה אדוני רדף אחרי עבדו... ויאמר שאול: חטאתי שוב בני דוד, כי לא ארע לך עוד, תחת אשר יקרה נפשי בעיניך היום הזה. הנה הסכלתי ואשגה הרבה מאוד" (פרק כ"ו, י"ז).

אנו רואים כאן רגעים קצרים של צלילות דעת מלאה בשאול, בהם גילה את אהבתו לדוד והביע צער רב על מעשיו. מפשט המקרא ניתן ללמוד כי שאול המלך לא היה אחראי על הלך מחשבותיו ומעשיו באחרית ימיו, אך ישנם פירושים רבים ועמוקים יותר על מעשי שאול, לכן חשוב שאוסף הדגשה חשובה בשם רבי הרה"ג יעקב סגל שליט"א, כי גם לאחר הרוח הרעה שפקדה אותו, נהג שאול בשיקול תורני שלדעתו היה נכון, ואדרבא, חשב שהוא מחויב לנהוג כך, כי מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול. כך לדוגמה, סבר שבנו יהונתן חייב למלוך תחתיו על פי חוקי המלוכה, וכך הסביר זאת: "כי כל הימים אשר בן ישי חי על האדמה לא תכון אתה ומלכותך, ועתה שלח וקח אותו אלי כי בן מוות הוא" (שמואל א', פרק כ', ל"א), על כן גרמה הרוח הרעה לכך שידון את דוד כמורד במלכות.

למרות חייהם הקשים, נהיה סמוכים ובטוחים בכך ששאול ודוד המלכים הצדיקים יושבים כעת בגן עדן כאחים ורעים אוהבים.

"אתם יכולים להיות רגועים, הצ'ק שנמצא ביד יכסה פי כמה וכמה ממה שביקשתם, אבל אני מאוד מבקש שתסכימו לבקשתי להפקיד את ההחלטות בידי המורה ההיא...".

"שמה הוא שפרה".
"שפרה", אמר, "שם מאוד מתאים. אחת מהמיילדות העבריות שדאגו לילדים חסרי ישע. מאוד מתאים", חזר ואמר. "אני בטוח שהיא תקשיב לכם".

•••

היא הגיעה. מנהל המוסד יצא לקראתה והתנצל עמוקות, ביקש שלא תספר מה שקרה. זה היה מיותר. מי שהכיר את שפרה ידע שדבר כזה לא היה עולה על דעתה. היא פשוט התייצבה. הנדיב אמר לה דברי שבח רבים, ולפתע עצר כשדמעות נקוו בעיניו, כמו גם אצל אנשי הצוות. היה זה מעמד שלא הכרתי בכל ימי חיי. כשהוא סיים, היא אמרה: "אני מסכימה בתנאי שמנהל המוסד יסכים לכך".

מנהל המוסד אמר: "בוודאי, בשמחה רבה".

ואז אמרה שפרה: "אני מתנצלת בפניך על הסטירה ההיא, טוביה לא היה מודע למה שהוא עשה, ובכל פעם שאני מקבלת סטירה אני מרגישה שמשמיים נותנים לי לטיפה. הסטירה שאתה חטפת הייתה שווה לכמה סטירות טובות, אז אתה ממש יכול להיות מרוצה...".

כולם צחקו צחוק מקל שהפשיר את האווירה. המפגש הסתיים.

עברו מאז שנים רבות. ממוסד סוג ג', הפך המוסד הזה לאחד המובילים בתחום. הנדיב ובני משפחתו רואים בו את ה'בייבי' שלהם ומתעניינים בו באופן אישי, מלבד הכסף שהם שופכים עליו.

ושפרה עדיין בתפקידה, וכל עוד היא בתפקידה אני יודעת שהכספים הללו ילכו למקומות הנכונים לטובת הילדים החוסים. ואם פעם חשבתם שסטירה היא דבר גרוע, אולי כעת תשנו את דעתכם. לפעמים אנחנו זקוקים לאיזו סטירה שתעיר לנו את הנשמה.

לרכישת ספרו החדש של חיים ולדר "אנשים מספרים על עצמם 10 ושאר ספריו לילדים, מבוגרים ונוער, חייגו להיברות שופס: 072-222-12-50 או באתר shops.hidabroot.org

להפוך את המקום הזה למקום מפואר יותר, מקום שיכול להעניק לילדים הללו כל מה שהם רוצים, שזה בראש ובראשונה צוות גדול יותר, חדרי טיפולים מתקדמים יותר, ביגוד ומיטות, מטבח ומזון הכי יקר שיש.

"באתי לכאן עם צ'ק של כמה מיליוני שקלים, ואף הקציתי אדם שיהיה אחראי להוצאת הכסף בצורה שתביא את המוסד לחלום שלי, אך יש לי רק תנאי אחד".

הוא עצר וכולנו עצרנו את נשימתנו. "אני מבקש מהמנהל שימנה את המורה ההיא כאחראית לשינוי הזה. אני לא רוצה אותה כמנהלת כלכלית. אני לא רוצה שתרוץ לבנקים או שתלך להתחנף לתורמים. אני רוצה רק שהיא תגיד לאנשים שלי על מה צריך להוציא את הכסף. אני פשוט סומך עליה. היא יודעת מה הילדים הללו צריכים, כמה צוות צריך להוסיף, ואיפה צריך לתקן. אני יודע שאני נכנס לצרות, כי אם היא לא עשתה חשבון לסטירה שקיבלתי, היא בטוח לא תעשה חשבון לכסף שלי. היא תחשוב על הילדים. אני אתן לה יד חופשית, כמובן אם רק ההנהלה תסכים... אגב, איפה היא?".

הייתה שתיקה מביכה באוויר. איש לא ידע איפה היא, אבל כולנו ידענו מדוע היא לא כאן... איש לא העז לדבר.

•••

המנהל אמר: "היא בחופשה היום. אשמח אם מישהו יבקש ממנה להגיע לכאן". התנדבתי.

רצתי למשרד והתקשרתי אליה. "שפרה, תשב"י, אמרתי, את חייבת להגיע לכאן".

"אבל פיטרו אותי. את לא יודעת?".
"אני יודעת, אבל שלא תשאלי מה הולך כאן. הנדיב ההוא הגיע והוא רוצה לתרום, אבל מתנה את זה בכך שאת זו שתחליטי לאן הכסף ילך. בבקשה, בואי".

שמעתי אותה מתנשמת. "אבל ייקח לי חצי שעה להגיע, האוטובוס כאן...".

"קחי מונית", ביקשתי ממנה, "המוסד ישלם הכול. פשוט תבואי לכאן".

"בסדר", אמרה, "אני אבוא".
חזרתי בשקט לחדר הצוות ואמרתי שהיא לוקחת מונית בדרך לכאן.

החל דיון, וכל אחד מאנשי הצוות הציע את רעיונותיו, אם לגבי מספר אנשי צוות לחניך ואם לגבי שיפוצים וחיידושים. הנדיב אמר לנו:

צ'כ'ס'ו! ז'וק'ק'א'

מנעימים את הזמן לילדים

עם מגוון ספרים ומשחקים

משלוח חינם עד הבית!

בהתאם למדיניות המשלוחים באתר

חבורת חר'ג

להזמנות: 072-222-12-50 | shops.hidabroot.org

עדיין לא דתיים, אבל קבלו את ההחלטה לסגור את העסק בשבת בלב שלם

שמעון מוקיר שבת: סיפורו המיוחד של שימי אלימלך, יזם ואיש עסקים מתחום האטרקציות, אשר החליט בעצה אחת עם שותפיו לסגור את עסקיהם בשבת.

ובגלילות לא מאפשרים לנו לסגור בשבת וחגים, אז אנחנו נאלצים לסגור שם את הסניפים לגמרי. בגלילות אנחנו מוכרים את הסניף, ובנתניה ניקח את הציוד ונפתח שוב את הסניף במקום שמאפשר שלא לעבוד בשבת. לגבי הסניף בפתח תקווה, שם אפשר לסגור בשבת, החלטנו להשאיר אותו ופשוט לא לעבוד בשבת. זו הייתה החלטה עסקית קשה מאוד מאוד, בגלל שההכנסות בשבתות וחגים היוו למעלה מ-65% מהמחזור העסקי שלנו.

נוכח החלטתם של השותפים לסגירת העסקים בשבת, הם קיבלו תגובות מגוונות. "הדתיים שמגיעים אלינו ושומעים שהמתחם סגור בשבתות, מחזקים אותנו מאוד. יש אפילו כאלה שאומרים: 'שמענו שהחלטתם לסגור בשבת ובגלל זה באנו'. מהצד השני, ברוך ה' אני לא יכול לומר שיש תגובות רעות ומאשימות, אבל בהחלט יש אנשים שאומרים לנו: 'אם תפתחו בשבת המקום יצליח, יהיה מפוצץ, ותרוויחו הרבה כסף'.

"עם זאת, האמונה שלנו בהשגחה פרטית חזקה, ואנחנו משתדלים להאמין שמי שמוסר נפש על שמירת השבת - ה' בטוח הארוך לא יאכזב אותו ולא יפגע בו. תמיד חששנו שהחבל יתהדק לנו מבחינה כלכלית סביב הצוואר אם נסגור בשבת. אבל אנחנו מאמינים שבעזרת ה' יהיה בסדר, ואפילו מצויין.

"לכן, אגב, כחלק מההשתדלות שאנחנו עושים, אנחנו צריכים את העזרה של הקהילה הדתית. דבר הזה חשוב לנו שדתיים יבואו לחזק אותנו. אנו מצפים לבואו של הציבור החרדי והדתי. "בנוסף, אנשים שרוצים לציין אירוע מסוים - 'לייזר סיטי' הוא לגמרי המקום בשבילם. יש לנו חדרי אירועים, בגדלים שונים, ואנחנו דואגים גם לקישוטים וכיבוד, והכל ברמה מאוד גבוהה. אחד הדברים שהכי מחזקים אותנו בכל התהליך שאנחנו עוברים הוא שאנחנו יודעים שמי שבא אלינו מאוד מרוצה. זה ממש נותן כוח להמשיך, להתחזק באמונה ולקיים את רצון ה'".

ה'לייזר טאג', שהוא למעשה תחום הפעילות העיקרית שלנו כיום. הבאנו טכנולוגיה חדשנית מארצות הברית, אנחנו היחידים שמשתמשים בה בארץ. לייזר טאג זה בעצם כמו פיינטבול, רק לא כואב, לא מלכלך, והמשחק מתקיים במקום ממוזג ומקורה.

"השינוי הגדול בעסק קרה לפני חמישה חודשים", משתף אלימלך, "כשהחלטנו שאנחנו רוצים להתחיל להיות סגורים בשבתות. אף אחד מאיתנו לא דתי, אבל שני השותפים שלי ואני מסורתיים, ולכולנו זה צבט שאנחנו עובדים בשבת, עושים כסף בשבת, והרגשנו עם זה מאוד לא בנוח.

"זה התחיל מהמקום האישי - שאנחנו עובדים בשבת, וזה משהו שלא עשינו מעולם, כי זה נוגד את מה שאנחנו רוצים ואת מה שאנחנו מאמינים בו. מעבר לכך, זה גם בא על חשבון המשפחה - יש לעבודה בשבת השלכות לא פשוטות גם על העניין המשפחתי. ואולי הדבר הכי חמור הוא שלמעשה גם גרמנו לאנשים אחרים לחלל שבת - אנשים שרצו ליהנות ממה שיש למתחמים שלנו להציע. כל הדברים האלה יחד גרמו לנו לתחושה קשה מאוד מאוד".

איך עשיתם את זה בפועל? פשוט קמים וסוגרים?
"יש לנו שלושה סניפים של 'לייזר סיטי' - פתח תקווה, נתניה וסינמה סיטי גלילות. בנתניה

מרתק להכיר את סיפורו של שימי אלימלך, 31, נשוי ואב לשתי בנות המתגורר בנס ציונה, אשר מחזיק יחד עם שני שותפיו - קובי משעני ורוני עמר, במספר עסקים מתחום האטרקציות.

"גדלתי בבית מסורתי", מספר אלימלך, "בית עם קידוש וחגים, אבל לא הרבה יותר מזה. בשלב מסוים אבא שלי חזר בתשובה ממש ברצינות, אבל אני ושני האחים שלי כבר היינו גדולים יחסית וזה לא כל כך השפיע עלינו. האמת היא שאולי זה השפיע בתת מודע, כי מדהים לראות ששני האחים שלי גם חזרו בתשובה אחרי".

השלכות קשות על העניין המשפחתי

"הכל התחיל לפני ארבע שנים", אומר אלימלך, "כשחבר שלי ואני החלטנו להיכנס לעולם האטרקציות. יום אחד אמרתי לו: 'זה רעיון מעולה להחיות משחקי קופסה או מחשב. לקחת משחקים שהצליחו באופן וירטואלי - ולהעביר אותם למציאות'. אגב, לימים אחד המשחקים האלה הפך למה שהיום כבר כולם מכירים - סצנת חדרי הבריחה.

"זמן קצר לאחר שנכנסנו לתחום האטרקציות גילינו את תחום

הידברות שלום, במה נוכל לעזור?

- מזכירות הידברות 03-6166614
- יעוץ למתחזקים בתחילת הדרך 03-6106064
- יועצים לשלום בית 073-2221310
- יעוץ לנשים בנושא טהרת המשפחה 02-6301522
- הזמנת חוגי בית / הפרשת חלה (בחינם) 073-2224290
- תמיכה וסיוע לנשים בהריון 052-9551591
- דיווח וסיוע במקרי התבוללות 052-9551594
- הזמנת הרב בצרי לערב בביתכם (בחינם) 073-2224240
- סדנאות בית הידברות 073-2224300/374
- הידברות שופס (מכירות) 073-2224250
- מניו להפצת עלון השבת 073-2224388
- נפשי בשאלתי 073-3333331

לקבלת 2 הלכות ביום במייל או בווטסאפ
hidabroot.org.wp4.me/2halachot

חידה

5 דקות
עלי למדוד פרק זמן מדויק של 5 דקות. לרוע המזל, אין עלי שעון, אלא רק שני שעוני חול: האחד מודד בדיוק 4 דקות, והשני מודד בדיוק 3 דקות.
איך אוכל באמצעותם למדוד 5 דקות בדיוק?

פתרון החידה מפרשת צו:
אחרן.
על פי נתוני השאלה, רואים שהאות השלישית שווה לפי 200 מהאות הראשונה. לכן יש רק 2 אפשרויות: או שהאות הראשונה היא א', והשלישית היא ר', או שהאות הראשונה היא ב', והשלישית היא ת'. כשמשבצים את שאר האותיות על פי הנתונים, מתקבל רק שם הגיוני אחד - אהרן.

רגע למחשבה

אמרות

47 הנדיבות מקרבת אויבים, והכילות - מרחקת אוהבים. (מאמר החכם)

48 איש אינו אוהב כסף, כי הכסף אינו אוהב איש, ומתגלגל כל פעם למקום אחר. אדם רק חונד כסף, ומשום כך - לא ישבע כסף. (רבי מאיר מאפסא)

רחוקרוב

100% דיסקרטיות מובטחת

יעוץ ממישה לאישה לסודות הבית היהודי
כאן בשבילך: 02-6301522

מחברות שיתוף ביניים

"אבא הגיע לפסגת הבוהמה, ואז גילה את השקר"

מהבוהמה התל אביבית חבר הרב מרדכי ארנון לרב אורי זוהר ואיקא ישראל, ויחד הם זרעו את הזרעים הראשונים של תנועות הקירוב. אז מה באמת עבר עליו באותן שנים? הרב יהודה ארנון, בנו של הרב מרדכי, בשיחה מרגשת

בחייו, הקשר ביניהם הפך לטבעי ומועיל כל כך. איקא ואבא היו שותפים לדרך במשך שלושים שנה. זה התחיל מדירתו של איקא בתל אביב, ששימשה כבית מדרש 'חברותא', בה היו משוחחים עם צעירים שהגיעו ללמוד ולשמוע. אחר כך הם המשיכו בישיבת 'אור שמח', ולאחר מכן הוא הצטרף למדרשה החדשה מיל"י (מדרשה ישראלית ללימודי יהדות) יחד עם אבא. לאחר מכן הקימו יחד את 'מדרשת בית הלל', במסגרתה קיימו הרצאות, סמינרים וחוגים, ואת עמותת 'תואר' לקידום האמנות היהודית. אבל הסיפור הגדול והסיעתא דשמיא שקשורה לאיקא, הייתה מיד לאחר הפטירה. איקא נפטר לפני עשר שנים, ואבא, שהיה קשור אליו מאוד, היה עולה לבקר אותו בבית העלמין. באחת הפעמים שליוויתי את אבא, הוא אמר לי: 'אני צריך לקנות חלקת קבר לידו, זה האיש שאני רוצה להיקבר לידו'. אבל העניין נדחק ונשכח. אבא נפטר ביום שישי בשעה אחת עשרה וחצי, והיינו צריכים לארגן חלקה לקבורה. התקשרתי לחברה קדישא בהר המנוחות, ואמרו לי - 'אין כזה דבר, מי שלא קנה קבר, אין לו סיכוי לקבל חלקה איפה שהוא רוצה, בטח לא ביום שישי'. אבל לא ויתרנו. הפעלנו לחצים פה ושם, ובדרך נס, בסופו של דבר, אבא זכה לקבל קבר ליד חברו ושותפו לדרך - איקא ישראל. שני האנשים שחוו יחדיו אותו המסלול, אותם אתגרים למען בורא עולם, נטמנו זה לצד זה."

אביך התעסק בתחומים רבים. מהו התחום שהשאיר עליך את חותמו?

הרב יהודה חוכך מעט בדעתו בטרם משיב: "אבא היה מוסר שיעור קבוע בראשון לציון, לשם היה מגיע יהודי יקר, על מנת ליהנות מהשיעורים. הוא היה מגיע ללא כיפה. יום אחד הוא הודיע לאבא שהוא לא מגיע יותר, בגלל שהוא עובר לנתניה. אבא לא רצה לפספס בשום אופן את היהודי הזה, לכן הוא לא ויתר, ושלח חבר מנתניה שילמד איתו באופן קבוע. הסיבה שאני מתרגש מהסיפור הזה, היא שבימי השבעה הגיע לנחם אותי יהודי צעיר, שסיפר כי הוא תלמיד של רב כלשהוא מנתניה ששלח אותו לנחם. כששאלתי אותו מי הוא הרב מנתניה, הבנתי שזה היהודי שהפסיק לבוא לשיעורים, ובזכות זה שאבא התעקש לקדם אותו, הוא חזר בתשובה, ועכשיו הוא מחזיר אחרים בתשובה. זה הדהים אותי - דור שני של חזרה בתשובה, בזכות מסירות נפש ועקשנות של אבא ז"ל."

לסיום אומר לי הרב יהודה: "כתוב במדרש, מי שנפטר ונטמן בערב שבת לאחר שעה רביעית, ניצל מחיבוט הקבר, וסימן שלא ראוי לכל עונש". אבא זכה לכל כך הרבה זכויות, ואפשר להבין מדוע הדברים האלו נאמרו עליו. יהי זכרו ברוך."

ומתי נוצר הקשר הידוע בין אביך לרב אורי זוהר?

"זה היה סיפור מעניין. הרב אורי זוהר חזר בתשובה שלוש שנים אחרי אבא, וזה ממש משמים. אבא והרב זוהר היו חברים טובים מאוד, ואז, שלוש שנים לאחר שאבא חזר בתשובה, הוא התחתן. היה ברור שהרב אורי זוהר משתתף בחתונה, אבל משהו השתבש לרב אורי בדרך והוא לא הגיע, מה שבדיעבד התברר שכל עכבה לטובה. בגלל חוסר הנעימות שנוצר אצלו על שלא השתתף, הוא ראה צורך לבוא לבקר את אבא ולתת לו מתנה גדולה לכבוד החתונה, ובשביל לתפוס את אבא היה צריך להגיע לישיבת 'אור שמח'. כשהרב אורי הגיע לשם, הוא 'הציץ ונפגע', נמשך לקסם שביהדות, וכך החלה דרכו בתשובה. בהלוויה הוא הספיד את אבא, ואמר לו: 'דע לך שבזכותך אני פה'. הקשר ביניהם התהדק, והם החלו לעסוק בקירוב. באותם ימים היה גל של חזרה בתשובה של ידוענים מתחום הבידור והאומנות של שנות ה-70, שגם הם הצטרפו למערך המחזירים בתשובה. ביניהם היו אלונה איינשטיין, איקא ישראלי וניסים מנחם."

אבא לא רצה לפספס בשום אופן את היהודי הזה, ולשלח חבר מנתניה שילמד איתו באופן קבוע

דור שני בזנות אבא

אחד מחבריו הטובים והמוכרים של הרב ארנון, היה הצייר ואיש הרוח איקא ישראלי. ארנון וישראלי הלכו ביחד בכל הדרכים והשבילים, וסללו את הדרך בפני הדור החדש של חזרה בתשובה. "איקא היה דמות נחשבת מאוד בתל אביב", מספר ארנון, "לפני חזרתו בתשובה הוא נחשב אומן מליגה א', ובשלב כלשהו הוא גילה את היהדות. זה קרה כמה שנים לפני שאבא חזר בתשובה, ואז, כשאבא עשה את התפנית

אבא הגיע לפסגה של הבוהמה התל אביבית" מספר הרב יהודה ארנון, בנו של הרב מרדכי ארנון, שכונה בציבוריות הישראלית הוותיקה "פופיק ארנון". אך הרב יהודה מדגיש: "ככל שאבא טיפס גבוה יותר, הוא הרגיש יותר ריקנות, ויותר רצון למצוא סיפוק אמיתי בחיים."

מה הפך את אבא למפורסם כל כך? "לאחר שאבא השתחרר מהצבא הוא שיחק בתיאטרון חיפה בסרטים רבים. במקביל הוא הופיע בתיאטרון ובהצגות ילדים. בהמשך הוא היה ממקימי 'שלישיית התאומים', והוציא אלבומים שנחשבו ללהיטים. כל זה מה שהפך את אבא לאיש הבוהמה התל אביבית."

איך ממקום מנותק כל כך החליט אביך לחזור בתשובה?

"זה לא היה בזבנג וגמרנו, זה היה תהליך ארוך ומתמשך. אבא הסביר לי לא פעם שהכל התחיל עם פרפרים בבטן, ואחר כך התפתח למחשבות בראש, ומשם לביצוע מעשים של חזרה בתשובה אמיתית וגלויה. הפרפר הראשון החל לאחר מלחמת יום כיפור, כאשר גילה לפתע את הריקנות והשקר שיש בציבוריות הישראלית. מאז הוא החל להרהר על הדרך שהוא נמצא בה."

ומתי הגיע הפרפר השני?

"היה לו חבר טוב שגר איתו בתל אביב. קראו לו אריה יצחק ז"ל. הוא היה חבר בכיר ב'פנתרים השחורים' והחליט יום אחד לחזור בתשובה. זה היה ה'בוש' השני של אבא. אריה יצחק, הוא זה ששכנע את אבא לבוא לישיבת 'אור שמח' בירושלים. הישיבה אז הייתה מיועדת רק לבחורים אמריקאים, לא לבחורים ישראלים, כי לא היה פה בארץ לפני ארבעים וחמש שנה מושג של חזרה בתשובה. הם היו החלוצים שפתחו את המחלקה הישראלית של חוזרים בתשובה ב'אור שמח' ובישראל בכלל. הם היו בסך הכל חמישה בחורים שהובילו לתחילתה של מהפכת התשובה בארץ ישראל."

זה הקטן גדול יהיה!

סי באלף האלונה, כך גולף ההלגיה

ואם קשה לך לעכל אנחנו כאן לעזרתך!

שלום ואמת

הרב חיים בר ששת

חושד בכשרים?

החזר חוב מלפני גיל מצוות, קניית כרטיסי פיס, בדיקות פוליגרף ועוד שאלות

יעבור על איסור של "לפני עיוור לא תתן מכשול" [משמעותו לא להביא מישהו למצב שהוא ייכשל בגללי באיסור], שמא הלווה ינצל את המצב וישקר ויכפור בהלוואה.

המוכר לחברו דבר מאכל שהיה מונח תחת המיטה, ורק לאחר המכר הדבר התגלה לקונה. האם יכול לחזור בז?

יש מחלוקת בין האחרונים, האם בימינו שורה רוח רעה על אוכל שתחת המיטה, ולכן המוחזק - ידו על העליונה (כלומר, שאם הקונה עדיין לא העביר את הכסף לידי המוכר, יכול הוא לבטל את המכירה על ידי שישאיר אצלו את הכסף, וכן להיפך). ואם ידוע שהקונה מחמיר בדבר זה, טענתו טענה, ובכל מקרה יכול לבטל.

האם מותר להשכיר ביתו לאדם שאינו שומר שבת, או לעסק שאינו שומר שבת?

לאדם פרטי מותר להשכיר, כיוון שאפשר לו לעשות באופן היתר (ללא חילול שבת). אך לעסק אסור, כיוון שזה חילול שבת המוני, ויתפרסם הדבר שזה נעשה בבית של שומר שבת, ומדובר בחילול ה'.

הרב חיים בר ששת הוא דיין באשדוד, בבת ים ובאשקלון, מטעם המרכז לבוררות שע"י היברות

מגנבים לקחת ללא תשלום, ואפילו שרק מיעוט קטן הם גנבים, מותר לבדוק את ציבור הנכנסים והיוצאים.

מי שבהיותו פחות מגיל בר מצוה גנב כסף מנחות, האם כשגדל חייב להחזיר?

פטור, אך לפני משורת הדין עליו לפצות את הנגנב בסכום מסוים לכפרת עוונות (יביע אומר ח"ח תשובה ו').

האם מותר להשתתף בקניית כרטיסי הגרלה של מפעל הפיס?

מאחר שחלק מכספי הגרלה מיועדים למוסדות תורה ובניית מוסדות חינוך, מותר להשתתף מעיקר הדין. אך יש להיזהר שלא יסחף ויבזז ממון רב.

האם יש לסמוך על בדיקת מכונת פוליגרף כדי לחייב בממון, או כל תביעה בבית הדין?

אין לסמוך על תוצאות בדיקת המכונה. שאין הבדיקה אלא אומדן כללי, ואין מוציאים ממון על פי אומדן (יביע אומר חלק ז' סימן ח').

האם מותר להלוות כסף בלי שטר או עדים?
אסור, וצריך להקפיד מן הדין להלוות בשטר או עדים, או שייתן לו כמתנה. והטעם, שלא

ציבור שרגיל לעבור בחדר המדרגות, האם נחשב זאת ל"מיצר שהחזיקו בו רבים" ושייך לעבור אף על פי שהשכנים לא מסכימים?

"מיצר שהחזיקו בו רבים" הוא מושג בלשון חז"ל שפירושו דרך או שביל השייך לאדם פרטי, והפך עם הזמן למעבר וקיצור דרך לרבים. לשאלתך: אסור לעבור, מאחר שדין "מיצר שהחזיקו בו רבים", זה רק אם החזיקו "ברשות". וכיום, שיש בעלות על הבניין בטאבו, ואין לדיירים כוונה להפקיע את הבעלות, הרי שאין זה "ברשות".

האם מותר לאדם שאינו מתפלל או לומד בבית הכנסת לשתות מים ממתקנים מים מינרליים שנתרם לבית הכנסת?
מותר, כיוון שאין התורמים מקפידים על כך. אך מידת חסידות היא שלם על כך לקופת בית הכנסת.

שומר בכניסה ויצאה לחנות או למשרדים ציבוריים הבדוק תיקי אנשים, האם מותר על פי הדין לעשות זאת, או שעובר על החושד בכשרים?
כיוון שהבדיקה למשרדי ממשלה היא לביטחון הציבור, ודאי שמותר, אך הבדיקה צריכה להיעשות בדרך כבוד. וגם אם נאמר שהבדיקה היא למנוע

המדריך למתחזק

דרור יהב

העולם כרהיט "עשה זאת בעצמך"

מהי קדושה, וכיצד הופך כל אדם להיות שותף במעשה הבריאה?

סיני הוא נצטווה, "הגבל את הקר וקדש" (שמות י"ט). כלומר, ההר מתקדש על ידי זה שאי אפשר לגשת אליו. באופן דומה, החדר הפנימי ביותר בבית המקדש מכונה "קודש הקודשים" משום שהגישה אליו נאסרה לחלוטין למעט פעם אחת בשנה, שהכהן הגדול נכנס אליו ביום הכיפורים.

הקדושה היא היררכית והדרגתית: ככל שדבר קשור יותר עם המקור האלוהי, כך הוא קדוש יותר. הדרגה הגבוהה ביותר של קדושה, שממנה משתלשלות כל שאר הרמות, היא הבורא עצמו, מקור הקודש המוחלט. לכן הוא מכונה **הקדוש ברוך הוא**. אולם קדושה יכולה להופיע בכל מיני דרכים - בחפצים כגון תפילין, מזוזות וספר תורה; במקומות כמו בית המקדש ובית הכנסת; בזמנים כמו שבת וימים טובים; ואפילו בבני אדם.

עם זאת, איננו יכולים פשוט "להמציא קדושה" - הקדושה קיימת רק מתוקף הצינוי האלוהי. ספר תורה, למשל, הוא חפץ מקודש רק משום שהוכן ונכתב על פי כללים מדויקים שנקבעו בהלכה. אם הוא ייכתב על פי כללים אחרים, ואפילו אם תהיה בו טעות רק באות אחת, הוא יאבד מקדושתו, ולא משנה עד כמה הוא יפה ומפואר.

להיטחון, אפילו אדם צריך תיקון" (בראשית רבה, י"א). תיקון העולם הוא המשימה המוטלת על האדם. מצד שני, באמונה שהעולם איננו מושלם, ושתיקונו מוטל על האדם בלבד, יש גם סכנה. האדם עלול לחשוב שהוא יודע הכי טוב איך לתקן אותו. זו כמובן טעות; ההיסטוריה האנושית ידעה הרבה מהפכות שהתחילו בקריאה אידיאליסטית והסתיימו בהרג אכזרי. שאלו את המיליונים שמתו במהפכה הצרפתית או הרוסית, כחלק משאיפה לתיקון העולם.

תיקון העולם צריך להיעשות על פי התוכנית שקבע הבורא. היהדות דואגת להזכיר זאת, כאשר בסיום כל תפילה בבית הכנסת אנו חוזרים על המשימה: "לתקן עולם במלכות ש-די". בכך אנו מביעים את השאיפה שתיקון העולם יעשה מתוך קשר לרצון האלוהי, ולא רק על סמך גחמה אישית. לשם כך אנו מכניסים אליו קדושה.

מה זו קדושה?
קדושה פירושה "הבדלה", דבר חיצוני שאי אפשר להשיג אותו ושנמצא מחוץ לגדרי העולם הזה. לפני שמשו רבנו עלה לקבל את התורה בהר

חכמינו מספרים על דו-שיח מעניין בין התנא רבי עקיבא (שחי במאה השנייה לספירה), ובין טורונסורפוס, הנציב הרומאי ביהודה. טורונסורפוס שאל את רבי עקיבא: מה יפה יותר, מעשי אלוקים או מעשי האדם?

במפתיע, רבי עקיבא ענה שדווקא מעשי האדם יפים יותר. כדי להוכיח את טענתו הוא הביא לקיסר שני סלים - באחד ערימה של גרעיני חיטה, ובשני לחמניות טריות וריחניות. "אזיה טוב יותר בעיניך?", שואל רבי עקיבא, והקיסר נאלץ להודות שהלחמניות שוות הרבה יותר מסתם גרגרים לא אכילים. בכך הוכיח רבי עקיבא את טענתו, שהטבע אינו מושלם כפי שהוא, ורק האדם יכול להביא אותו לתכליתו - לעשות מהחיתה לחם (מדרש תנחומא, תזריע).

במובן מסוים, אלוקים ברא את העולם כמו רהיט "עשה זאת בעצמך" שמרכיבים בבית. כל החלקים כבר קיימים, אבל צריך מישהו שיחבר ביניהם. כשהאדם עושה זאת, הוא נעשה שותף לבורא: "כל מה שנברא בששת ימי בראשית צריכין עשייה, כגון החרדל צריך למיתוק, החיטין צריכין

073-3333-300

24 שעות ביממה

הידברות

קו ההלכה
מענה אנושי הלכתי

05-5228888

אנגלית, צרפתית, ספרדית, פרסית, רוסית

1	מענה הלכתי
2	יעוץ זוגי ושולום בית
3	דיני ממונות וריבית
4	יעוץ בנושאים נוספים, סימנים ושיעורים באזור מגוריים
5	רשות בתי ההוראה
6	הרצאות של הרב זמיר כהן שליט"א

האם מותר להשתמש בפלאפון בשבת כשעון מעורר?

12:48

חידוד בנועם

הרב ראובן זכאים

המדור בחסות

שאלה בנועם

באישון לילה החל יהודה התינוק לצרוח, כדרכו. אמו המסורה, שהיתה ערוכה לכך, הוציאה מהמקרר בקבוק דייסה קר מוכן, מילאה ספל מים חמים מהמיחס והניחה את הבקבוק בתוכו לחממו. כשהיה התינוק שבע ורגוע, החלה לחשוש אם לא היה במעשיה חשש בישול או הטמנה. האמנם?

הגרלה!

בין הפותרים נכונה

מכונת קפה איכותית!

תשובות יש לשלוח למייל:
israel@afikim-water.co.il
או לפקס: 02-5807576

התשובה לחידה מפרשת ויקרא תופיע בעז"ה בשבוע הבא.

המיניבר המהודר
לשבת

להזמנות:
***8510**

כשיש נועם 1, אין שאלות!

שליח הידברות באיראן: "באתי להודות לרב בשם כל הקהילה שלי"

איך הגיע ספר התורה מבית הידברות בישראל לטהרן שבאיראן? מיהם האנשים שקיבלו אותו? ומה הקשר של הבחור עם הג'ינס והטישרט למבצע ההרואי הזה? סיפור בלתי ייאמן על הסיעתא דשמיא בפעילות נוספת של הידברות

לארץ הקודש. "הדבר הראשון שעשיתי היה להתפלל בכותל המערבי", הוא סיפר, "לאחר מכן הלכתי לבקר את בני משפחתי שגרים בארץ, ומיד אחר כך באתי לשיעור, כדי להודות לרב בשמי ובשם כל בני הקהילה".

הבחור המשיך עוד וסיפר כי כבר שנים שקהילתו נוהגת להתכנס מידי שבוע ביום רביעי באחד מבתי הכנסת היחידים שנותרו באזור, להוריד מסך ולצפות בהרצאתו של הרב זמיר כהן. הרב המקומי עוצר את ההרצאה מידי מספר דקות כדי לתרגם לנוכחים את הדברים, וכך הם לומדים מגוון של נושאים חשובים בשלל תחומים. בשלב הבא הבחור קישר בין קהילתו לבין הרב זמיר כהן, ומאז שומר הרב על קשר הדוק עם בני הקהילה.

הרב זמיר כהן, ומאז שומר הרב על קשר הדוק עם בני הקהילה. גם פעילים נוספים מהידברות דואגים לשוחח באופן רצוף עם בכירי הקהילה האיראנית כדי לשמוע למה הם זקוקים ואיך אפשר לעזור להם. כחלק מכך אף העבירו להם במשך השנים עשרות זוגות תפילין, מזוזות וספרי לימוד. בדרך כלל נעשו המשלוחים דרך רוסיה ותורכיה.

אבל ספר התורה שהגיע לאיראן לאחרונה הוא גולת הכותרת, שכן עבור הבאתו נצרך מבצע לוגיסטי מורכב עם הרבה סיעתא דשמיא. ר' ניר גרמי, סמנכ"ל הידברות, הוא זה שלקח פיקוד על הנושא ודאג לברר את כל ההלכות הנדרשות להעברת הספר הקדוש. במשך הטיסה הספר קופל בצורה מסוימת מאוד, וכך הועבר על ידי שני אברכים לאייזרבייג'ן. לאחר מכן נלקח הספר על ידי שליח מיוחד לדרום איראן, ומשם לטהרן, שם התקבל בהתרגשות עצומה ובאירוע שחטט לא מעט דמעות של שמחה.

מתוך ספרו החדש של הרב זמיר כהן פרקי אבות עם פירושו 'זור הדעת'. לרכישת הספר חייגו להידברות שופו 073-222-1250

המחזה שנראה לא מזמן בשדה התעופה באייזרבייג'ן הגובלת בדרום איראן, הוא אחד ההזויים, אולי אף התמוהים ביותר שראו הנוסעים בימי חייהם. שני אברכים, לבושים בחליפות שחורות ובכובעים, נראו כשהם מחזיקים בידיהם חבילה עטופה ומרקדים איתה בהתרגשות ברחבי טרמינל הנוסעים. לרגע עוצר אחד מהם ומנשק אותה, ואז שוב הם ממשיכים לרקוד ולרקוד.

קשה להאמין שמישהו מהגויים שעברו בשדה התעופה הבין את המתרחש, אך בארגון הידברות שליוו את האירוע מרחוק ואף היו אחראים לקיומו, לא יכלו שלא למחות דמעה. הם ידעו שבחבילה ישנו ספר תורה מהודר שעומד להיות מועבר מאייזרבייג'ן אל הקהילה היהודית בטהרן שבאיראן.

קהילה קטנה שהביעה באוזניו של הרב זמיר כהן את כמיהתה העצומה לספר תורה, ממנו יוכלו לקרוא בשבתות ובימות השבוע. בהידברות החליטו להתגייס למשימה ועשו מאמץ מיוחד כדי לספק את ספר התורה.

מבצע לוגיסטי מורכב

למעשה, הקשר של הידברות עם הקהילה היהודית בטהרן התחיל כבר לפני כשש שנים. היה זה כאשר הרב זמיר כהן מסר הרצאה בירושלים, אליה הגיעו אלפי משתתפים. בסיום ההרצאה ניגש לרב בחור צעיר עם שיער ארוך, לבוש בג'ינס וטישרט, ואמר לו בהתרגשות: "באתי להגיד לרב תודה בשם כל הקהילה שלי". הרב, וכן אלו שעמדו לצדו, הביטו בבחור בתדהמה. הוא נראה מודרני, אך בעל מבטא כבד ובלתי מוכר. לא היה ברור מה הקשר שלו לשיעור התורה ומהיכן הגיע בכלל. הבחור שהבחין בפליאתם התיישב לצדו של הרב זמיר וסיפר את סיפורו המופלא. הסתבר שחודשיים קודם לכן הוא הצליח להימלט מטהרן ולהגיע

נצמה לאחרונה

ההשבו: גבריאלי, שומר מצטיין בבית ספר ברמלה, מקפיד לחלק להורים ולמורים מידי שבוע את עלון הידברות. גם אתם נתקלתם או הנחתם את עלוני הידברות במקום לא שגרתי? צלמו מזווית מעניינת, ושלחו אלינו למייל oneg.shabat@htv.co.il

צילדים

הלכות ברכות ג. וינד

הפסקה בדבור לפני הבליעה

מתוך הספר "המברכים הצעירים", מאת גוינד

בַּנְנָה יִקְרָה מְדִי (א)

אני רוצה חבר דבורה בנדיקט

כולנו כועסים, לפעמים, אבל דבר אחד אסור לעשות: לשמור את הכעס בתוך הלב. בסיפור שלפנינו נפגוש את תמר, המגלה את מחירו היקר של הכעס, ומתמודדת בהצלחה

"בטח אמא שלו צריכה לעבד שעות כדי לנקות את כל הבץ הזה", צחק דוד, וכלם הצטרפו לצחוקו.

לאחר שסיים אבא לנהוג במסלול האריות, עצר את הרכב בחניית גן החיות. אמא והילדים רדו מהרכב והתקדמו לעבר כלובי החיות. הם ראו את הזאב, את השועל, את הסנאי, את הדב ואת הקנגורו עם הגור הקטן בתוך הכיס.

"הנה הקופים!", קראה שירה בהתרגשות.

הם התקרבו לגדר הירקה שסביב מתחם הקופים. ילדים רבים עמדו שם ועקבו אחרי הפעלולים של הקופים הזרזים.

במתחם הקופים היו קופים גדולים וקטנים. חלקם טפסו על חבלים או על הענפים, וחלקם שחקו בתופסת. קוף אחד נסה לחפש פובע קסקט, וקוף אחר ישב ומחא פנים.

בשבוע הבא נספר לכם מה קרה לבננה במתחם הקופים.

במתחם הקופים.

מתוך הספר "אני רוצה חבר" - סדרת הספרים שומלדת כיצד לרכוש חברים ולהתמודד בחברה. לרכישת הספר וכל שאר ספרי דבורה בנדיקט, חייגו להידברות שופס: 073-222-1250

הבקר קראה אמא לשלשת הילדים והודיעה להם: "יש לי הפתעה משמחת בשבילכם!".

"איזה כיף!", קראו הילדים בשמחה. הם אוהבים מאוד הפתעות משמחות, ממש כמו ילדים רבים אחרים, ואולי בעצם כלם.

"אז תגלי לנו כבר מה ההפתעה!", לתמר לא היתה סבלנות.

"מחר, כשתחזרו הביתה מהלמודים, נלך לבקר בגן החיות".

"איזה כיף!", הילדים החלו לרקוד משמחה. הם אוהבים כל כך לבקר בגן החיות! בפעם הקודמת שבה נסעו לשם, נהנו כל כך! היתה להם קשה מאוד להפריד מהחיות, מהאריות ומהפילים, מהזברות שנסו לדחוף את הראש לתוך החלון של הרכב, ומהיען המצחיק שגראה כמו גברת מגנדרת. למחרת בצהריים, לאחר שחזרו הילדים מהלמודים, נסעו כלם לגן החיות.

כבר מרחוק הבחינו הילדים ביען, באילים, וגם בהיפופוטם חמוד שעזב את אמא והשתכשך להנאתו בשלולית גדולה של בץ.

"אבא, תראה את ההיפופוטם הקטנצ'יק הזה!", קראה תמר בהתרגשות, "איך אמא שלו מרשה לו להתלכלך ככה בבץ?".

אשליה אופטית

זה נראה כאילו הקווים האופקיים הללו עקומים, אבל יסתכלו מספיק זמן, תגלו שהם מקבילים זה לזה.

בדיחות לילדים

איזה דוב אוהב להשתמש בצבעים? דוב פנדה.

סוס ניגש לקיסוס ומבקש קולה. המוכר: לשים לך קש? הסוס: כן, הרבה קש!

אדוני המנהל, אני עובד כאן בחברה כבר 10 שנים, ומעולם לא קיבלתי העלאה בשכר. עד היום סירבת בכל פעם שבוקשתי, ועכשיו יש לפחות 4 חברות שונות שרודפות אחרי.

בכל זאת, אני אוהב את העבודה כאן, ואבקש פעם אחרונה - אני מעוניין בהעלאה בשכר.

מה אתה אומר? תראה, אנתון בקשיים, אבל אני יכול לאשר לך העלאה של 10% בשכר. זה מספק אותך? - כן, תודה רבה!

רק מתוך סקרנות, מיהן החברות הללו שרודפות אחריך? - אה, זה די פשוט.

חברת החשמל, חברת המים, חברת הגז וחברת הטלפון.

תודה לתמר (10.5) ולישי (9) זכריה מאלעד, ולהראל אורי ואיתי ישיעה, ששלחו בדיחות

ועכשיו הכבוד והשמחה להקשיב לדרשן הדגול והנערץ בשולחן השבת.

מה יותר מענג בשולחן השבת מכך שהבן שלך מקבל את הבמה ונושא במאן דבר תורה??

כן. זו התוצאה מלימוד חוייתי בסדרה המרתקת עם סיפורי התורה, כפי שלא סופרו מעולם מזוויות מפתיעות, וכל פרשיות השבוע לאורם של מדרשים, מומחשות ומעטרות באיורי חן בדגש על איכות נדיה.

מאת הסופר והמחבר הרב אברהם אוהיון.

7 כרכים בהתאמה לילדים בכל הגילאים

להזמנות: 073-222-1250 shops.hidabroot.org

רכשת את סט וזאת התורה? שליח חינם עד הבית

ביאת העולם | שח דור הפלגה | אברות | יתרון עובד | 12 השבטים | שעבוד מצרים | ישראל | במדבר | חשבון כתי

הציד
מ"ם
הרשקוביץ

לרכישת 190 קומיקס "הציד" בהידברות שופרס, חייגו: 073-222-12-50 המשך בשבוע הבא...

אחת שאלתי
הרב ארז חזני

ליל שמורים

דלת הבית נשארה פתוחה בליל הסדר – והדולרים נגנבו

ולא על אמצעים אחרים כגון מנועולים ובריחים)...
הרי לה – סים יואב – שלא פשעתי, אלא
אדרבה, נהגתי כהלכה!"
אריה הגיב לעמתו: "יתכן שגם הגנבים הכירו
את דברי המהרי"ל... ועל כל פנים אין בטענה זו די
בכדי לפטור אותך; למעשה פשעת בכך שלא נעלת
את ביתך, ומשךך חייב אתה לשלם!"
עם מי הדיון?
תשובה:
ראשית יש לציין שהגמון אברהם כתב על דברי
המהרי"ל, שבמקום בו שכיחים נזקים וגנבות, אין
סומכים על נסים.
בנוסף ענה על שאלה זו מרן הגאון רבי יוסף
שלום אלישיב זצ"ל: דברי קדשו של המהרי"ל
הם עניינים קמים ונשגבים, ואמורים לכל אדם,
שינהג כך בביתו, בכל מה ששידך לו, אך לא כאשר
מפקד אצלו ממון חבירו! ואם בכל זאת חפץ היה
בעל הבית לקים מנהג זה, היה עליו לשאל את
בעל הפקדון אם הוא מסכים שדלת הבית תשאיר
פתוחה בלילה. כל עוד לא התקבלה הסכמה
מפרשת לכך מבעל הפקדון, והפקדון אכן נגנב –
חייב הנפקד לשלם
לסכום: יואב חייב לשלם לאריה את סכום
הדולרים שהפקדו אצלו.

יצא לאור הספר החדש "אחת שאלתי 3" של הרב
זיברשטיין, חייגו להידברות שופרס: 073-222-1250

אל שכנו היקר כדי לקבל את הפקדון בחזרה. וכאן
יואב מספר לו אודות הגנבה המצערת.
לאחר שהתאושש אריה משמיעת הידיעה
המצערת, הוא פנה אל שכנו בתביעה: "דידי,
קעת עליך להשיב לי
את מלא הסכום,
שהרי שומר חנם
חייב בפשיעה, וודאי
שאי נעילת הדלת
נחשבת לפשיעה
חמורה!"
יואב לא התרגש
מתביעת שכנו. הוא
נגש לארון הספרים,
שלף את כרד
השלחן-ערוך, ופנה
אל אריה: "דידי,
הבה ונקרא יחדיו את הנאמר במגן אברהם (סי'
תפ"א סק"ב): "כתב המהרי"ל, שבלייל הסדר, שהוא
ליל שמורים (המשמר מן המזיקין), אין נועלים את
דלתות הבתים בבריח חזק, כמו שנועלים בשאר
הלילות" (ובזה אנו מראים, שעל הקב"ה בלבד אנו בוטחים,

מעשה שהיה ביהודי בשם אריה, שלקראת ימי
הפסח עמד לטוס עם משפחתו לאמריקה, לחגג
את ימי החג בבית הוריו. אלא, שבערב הטיסה
הטרדה מחשבתו, משום שבביתו הייתה חפיסה של
עשרים אלף דולרים,
והוא חשש להשאיר
בבית ללא שמירה.
לבסוף החליט
לפנות אל שכנו יואב,
ולבקש להפקיד אצלו
את חבילת הדולרים,
עד לשובו ארצה
לאחר החג. יואב
נענה בחיוב לבקשת
אריה, וקבל לידיו את
חפיסת השטרות,
ונהג, בליל הסדר,
באישון לילה, פרוצו גנבים לביתו של יואב, ונגנבו
את חפיסת הדולרים שהפקדה אצלו. התברר, כי
הגנבה התבצעה בקלות, מאחר שיואב לא נעל את
דלת ביתו באותו הלילה.
אריה שב מחו"ל, ועוד בטרם נכנס אל ביתו, פנה

מעלית אל הפחד

גדי נתקל בחוויה לא נעימה במעלית. אבל הפחד נעים עוד פחות

אבל אני התעקשתי שאני רוצה ללכת. אמי לקחה אותי הביתה במונית, ואבי נשאר לסים את המסכה.

בדרך הסברתי לאמי עד כמה פחדתי, ושוב פרצתי בבכי. אמי הרגיעה אותי ואמרה לי, שכל ילד יש רגעים מפחידים כאלה בחיים, ושצריך להתגבר.

...

בתחלה חשבתי שהתגברתי על זה, כי כמעט שכחתי מכל הענין. עד שיום אחד הלכנו אמי ואני לקפת חולים. נכנסנו, ומולנו נצבה...

בטח נחשתם. מעלית. פתאום חזר אלי הכל. התחלתי לרעד ברגלים ואמרתי לאמי שאני רוצה ללכת משם. אמי שאלה: "מה קרה? אתה לא מרגיש טוב?". "המעלית", אמרתי.

"אתה פוחד שהיא תקח אותך שוב לקומה לא רצויה?", צחקת אמי, "אל תדאג, אני אתך".

לא יכלתי להסביר לה מדוע איני מסוגל להכנס. בהגיון ידעתי היטב שאין לי מה לפחד, אבל המעלית הזכירה לי את הפחד ההוא, שחיותי אז. היא החזירה לי את כל התחושות ההן. לא יכלתי אפילו לחשב להכנס למעלית.

עלינו ברגל. ארבע קומות. אמי ואני. לא היה לי נעים שאמא עולה ברגל, והצעתי לה שהיא תעלה במעלית, אך היא אמרה לי: "זה מה שחסר לי, שתלך לבד ותתחיל לפחד גם ממדרגות, ואז לא תעלה לשום מקום".

היא צדקה. באמת פחדתי לעלות לבד במדרגות, ורק מתוך נימוס הצעתי שתעלה במעלית.

שמחתי שהצטרפה אלי, אף על פי שהרגשתי מאד לא נעים שאני מטריח אותה בגלל הפחד שלי.

מאז עברה שנה ועוד שנה ועוד שנה, ואני כמעט לא נכנסתי למעלית. אני כותב "כמעט", משום שהיו פעמים שלא היה שום ברכה אחרת, כמו בבית מלון שהיינו בקומה התשיעית... אך אז הייתי עושה את זה רק כשמוכרחים, עם המון פרפרים בבטן וכמובן בלוי הורי... בדיק כפי שהחק דורש.

אבי נסה כמה וכמה פעמים לשוחח אתי על הנושא. הסכמתי אתו שאין סבה הגיונית לפחד ממעליות, ושיותר בטוח לנסע במעלית מאשר לחצות כביש ברמזור ירק, אבל הפחד שלי גבר על ההגיון.

לפני מספר חדשים, בחג הסוכות, הודיע אבא שאנחנו נוסעים למסבה שתתקיים ב... ארנית. כל אחי הביטו בי מיד.

"אני לא נוסע", אמרתי. אבי לא הגיב.

ביום הנסיעה הודיע לי אבי שאני כן נוסע, והוסיף: "תגיד לי, אתה רוצה שהפחד ממעליות יסתלק ממך?".

אני רוצה להזכיר בן כמה הייתי אז: בן שבע בלבד.

קשה לי לתאר את הפחד שחשתי. בתחלה נשארתי נטויע. העיניים שלי נסו להתרגל לחשך המחלט. החלטתי לנסות למצא את המדרגות. ידעתי שהן נמצאות מצדה השמאלי של המעלית. הלכתי. היתה שם דלת. פתחתי אותה.

אך לא היו שם מדרגות. היתה זו דלת שהובילה לגג.

הבנתי שלקומה הזו אפשר להגיע רק עם מעלית. אין מדרגות.

רצתי ולחצתי על הכפתור, אך כנראה הילדים שחקו למטה עם המעלית, והיא לא עלתה.

התחלתי לחוש חרדה גדולה. פחדתי שאשאר כאן לתמיד, שמשעה יקרה לי. האמת היא, שקשה לי להזכר מה חשבתי אז. אני רק זוכר פחד אחד ענק.

ואז שמעתי צעקות. צעקות חזקות. ממש צוחות.

אך לי זמן להבין שאני הוא הצועק. צעקתי וצעקתי, עד שנפתחה דלת המעלית ואיש מבגר שאל אותי מה קרה.

לא עניתי לו. נכנסתי למעלית וירדתי אתו.

ובקומת הקרקע ראיתי את הוריי. גם הם שמעו את הצעקות ולא ידעו מה קרה לי.

התחלתי לבכות כפי שלא בכיתי מעולם. אמי חבקה אותי ושאלה מה קרה, ואני לא יכלתי לענות. רק בכיתי ובכיתי בלי הפסקה.

אחרי שנרגעתי מעט, בקשתי מהורי ללכת משם. הם נסו לומר לי שעדין לא נגמרה המסבה,

שמי גדי. אני בן 11 ומתגורר בפתח תקוה.

הספור שלי התרחש אמנם לפני ארבע שנים, אבל הוא לא הסתיים אז. הוא נמשך זמן רב אחרי כן.

זה קרה במקום ששמו "ארנית", שזה כמו בית מלון של "עזר מציון" למשפחות של ילדים חולים.

אתם בטח חושבים שהייתי חולה, ושזה הספור שאני עומד לספר.

זהו, שלא. ברוך השם לא הייתי חולה.

וגם לא אחד מבני משפחתי. הסבה שהייתי שם היתה - מסבה שנגררה לילדים החולים ולאחים שלהם (שסובלים גם הם). הביאו להם זמרים וליצנים, ששרו ושמוחו אותם מאד.

אתם בודאי שואלים מה עשיתי שם.

אבא שלי היה אחד המארגנים של המסבה, ויותר מזה לא אוסיף, כי אתם עוד עלולים לזהות מי אני.

וקעת לספור:

בשעה שהתנהלה המסבה, הגיע אלי חבר (שגם הוא בן של אחד המארגנים) ואמר לי: "בוא נשחק במעלית".

אמרתי לו "בסדר" (אף שידעתי שמעלית זה לא בדיק משחק, ואף שאמא שלי אמרה לי בפרוש שאסור לילד פחות מגיל ארבע עשרה לעלות במעלית לבד, גם לא למטרות משחק).

מדוע הסכמתי? אולי מפני שגרתי אז בבנין עם מעלית, ורב הילדים היו עולים לבד אף שאינם היה פחות מארבע עשרה.

...

התחלנו לעלות ולרדת בין קומת הקרקע לקומה הראשונה, יצאנו ונכנסנו ושוב יצאנו. לפעמים סגרו עלינו את הדלת ואנחנו היינו צריכים לרוץ ברגל לקומה למטה ולתפס את המעלית.

משחק מטפש למדי, אני מודה, אבל אז משום מה הוא נראה לי מענין.

באחת הפעמים עלינו למעלה. לא שמתי לב שהכפתור שנלחץ היה לקומה ב'. הגענו, יצאתי בריצה לעבר המסדרון וגליתי שהוא חשוך כלו. פניתי חזרה אל המעלית, אך הדלת נסגרה והמעלית עשתה דרכה למטה.

ברגע שנסגרה הדלת, הסתלק האור שבקע מהמעלית, ואני נותרתי לבדי בקומה ריקה וחשוכה לגמרי.

"איזו שאלה? ודאי שאני רוצה, אבל זה לא יוצא ממני", אמרתי.
 "יש לי רעיון שיסלק לך את הפחד", אמר.
 "אבל בשביל זה אתה צריך לבוא איתנו ל'ארניית'".
 זה הפחיד אותי.
 "אתה מתכוונן להכריח אותי לנסע במעלית?".
 "אני לא מתכוונן להכריח אותך. תבוא ותראה".
 הסכמתי בגלל הסקרנות, אך בעקר מפני שרציתי לנסות משהו שיפתור לי את הבעיה של הפחד.

•••

הגענו לארניית, וכבר התחלתי לחוש את החרדה. נכנסנו.
 המעלית היתה מול עיני. אבא שלי אמר: "כעת אתה מצטרף אלי להראות לי לאיזו קומה הגעת".
 "יחד אתך?".
 "יחד אתי".
 נכנסתי אל המעלית בחשש. אבא בקש ממני ללחץ על כפתור הקומה השנייה, והמעלית החלה להמריא.
 עצרתי את נשימתי (נו טוב, את זה אני עושה תמיד כשיוצא לי לנסע במעלית. זו לא בעיה לעצור נשימה בנסיעה של שתי קומות. נסו שבע...).

הדלת נפתחה.

שוב מסדרון חשוך.

יצאנו.

הדלת נסגרה והותירה אותנו לבד במסדרון. כלומר, לא ממש לבד, אבל באותו מצב שבו הייתי ארבע שנים לפני כן.
 אבי אמר: "אני מבין שכאן עמדת לפני ארבע שנים לבד ולא ידעת מה לעשות".
 הנהנתי בראשי. אחר כך נזכרתי שחשוד כאן ושאיני לא רואה, אז אמרתי "כן".
 "אז בוא ננסה למצא דרך לצאת", אמר אבי.
 "משמאל הגג", אמרתי לו.

הוא בקש ממני להוביל אותו לדלת, שאז חשבתי שמובילה לחדר המדרגות, ולכן נבהלתי כשראיתי פתאום גג שומם. הוא בקש ממני לפתח את הדלת.

נכנסנו אל הגג. אבי בקש ממני לומר בקול את מה שאני רואה: את הכביש, את המכוניות בחניה, את תחנת האוטובוס.

אבי אמר: "בוא נצא מהגג ונחזור למסדרון".
 נכנסנו חזרה, ואבי בקש ממני להוליך אותו במסדרון החשוך.

התחלנו ללכת לאט לאט, עוד דלת ועוד דלת. כלן סגורות ונעולות. עד שהגענו לסוף המסדרון. שם היתה דלת הדומה לדלתות של חדר המדרגות.

פתחתי אותה.

לעיני התגלה חדר המדרגות.

אבי אמר: "בוא נרד".

ירדנו קומה אחת ולאחר מכן עוד קומה, ותוך כמה שניות הגענו לקומת הכניסה.

חזרנו אל המעלית.

אבי הסתפל עלי. אני התנשמתי עמקות.

"כעת חוזרים על התרגיל עוד כמה פעמים".
 הזמנתי את המעלית. עלינו למעלה למסדרון החשוך. הלכנו לדלת המובילה לחדר המדרגות. ירדנו, ושוב הופענו מול המעלית.

"כעת עוד פעם", אמר אבי.

עשינו את זה לפחות חמש פעמים, עד שאמרתי לאבא שלי: "עוד כמה פעמים אנחנו

צריכים לעשות את זה?".
 "אני לא יודע. עד שתרגיש שאתה יכול לעשות זאת לבד".

"לבד?".

"לבד".

ירדנו שוב והגענו אל מול המעלית.

"תן לי עוד פעם אחת אתה, ואחר כך אנסה".
 "מצדי מאה פעמים", אמר אבא. "אנחנו כאן עד שאתה מכיר את הבנין הזה בעל פה ולא פוחד ממנו".

עלינו שוב וירדנו.

ואז נכנסתי למעלית לבד. חשבתי לרגע לבקש מאבי להצטרף אלי, אך החלטתי שאין צורך.

לחצתי על כפתור הקומה השנייה. עליתי למעלה. יצאתי מהמעלית. הדלת נסגרה, ואני נצבתי לבד לבד.

בדייק כמו לפני ארבע שנים.

אבל הרגשתי אחרת. לגמרי אחרת.

זה לא שהייתי שאנן. היה בי מעט פחד מהזכרון, אך מכיון שעשיתי את הדרך הזו כמה וכמה פעמים, פשוט ידעתי איך אני יוצא משם. פסעתי במסדרון במהירות, לקראת סופו ממש רצתי, נכנסתי לחדר המדרגות וירדתי למטה.

אבי המתין לי ליד המעלית.

"כעת תעשה את זה עוד פעמים", אמר אבי,

"ואז תהיה לך הפתעה".

עשיתי זאת. עליתי במעלית וירדתי עוד פעמים, ואז הגעתי שוב למעלית (ותאמינו לי, זה נמאס לי כמעט כמו שנמאס לכם לקרוא את זה).

אבי אמר לי: "ככה כאן שלש דקות". אחר כך הוא דבר בלחש בפלאפון.

חכיתי.

שמעתי אותו אומר: "אפשר?" ולאחר מכן אמר לי: "כעת תעלה למעלה".

נכנסתי ולחצתי על הכפתור של קומה 2.

הגעתי למעלה. הדלת נפתחה. המסדרון - הוא כבר לא היה חשוך.

הוא האיר באור יקרור, וכל המשפחה שלי היתה שם, עם בלונים וממתקים שזרקו עלי כאלו אני חתן בר מצווה.

ואז נשמע קול פעמון. המעלית שירדה בינתיים, עלתה שוב. הדלתות נפתחו, ובתוך המעלית עמד אבי עם אופני הרים שעליהם רק חלמתי עד כה.

"זה שלך", אמר אבא ונשק לי. "ואני מקנה שזה יהפך את הטראומה שלך לחוויה".

•••

תתפלאו. זה באמת קרה. הפחד חלף ועבר לי. אני לא פוחד ממעליות (אם כי אני משחק בהן יותר...) ובכלל, אני חש הרבה יותר בטוח מבצער.

אני לא יודע מנין לקח אבא שלי את התכסיס הזה, אבל חשוב היה לי לספר את זה לכלם, כי אין לי ספק שלילדים רבים יש פחדים, אם ממקומות סגורים ואם מסתם חדרים מדרגות, מאנשים, ולהבדיל מכלבים.

הדרך היחידה להפטר מהפחד היא פשוט לפגש אותו שוב ושוב ולדבר עליו עד שמתרגלים אליו. זה בדייק מה שעשיתי, ויצאתי מהפחד.

כיום, כשאני חושב על מעלית, מופיעות בדמיון שלי שתי תמונות: אנשים צוהלים שזורקים סכריות, וכמובן, איך לא - אופני הרים. ותאמינו לי: זו הרגשה הרבה יותר טובה מהפחד.

שירת האמונה

הרבנית חדוה לוי

שירת הים - שביעי של פסח

יום שביעי של פסח, הוא היסוד שבחוסד בו מתגלה אורו של משיח

באמונה שלמה שמוצרך מתנות חנים השם אחד מושיע אותי ממש עכשיו, והכל פתוח לפני. אני בוטחת בך, ריבוננו של עולם, שתפתח לי שערי הצלחה, שערי ברכה ושערי ישועות בכל מכל כל, ושאוזנה לראות ישועות גדולות וחסדים גדולים". ותאמרי "תודה, תודה, תודה!". תתחילי ללכת עם חיוך ומבט של גאולה.

... אז יפתח הים, תפתח הדרך ותתבהר ו"אז יימלא שחוק פיננו ולשונו רינה".

אומרים צדיקים כמו הרבי מרימנוב והרב הקדוש מקרלין, ובספרים הקדושים, שבשביעי של פסח יורד שפע גדול ונפתחים כל השערים!

רבי נחמן אמר כי "אין לו לאדם בעולמו כי אם את אותו היום ואותה השעה שהוא עומד בה". כדאי לנצל את שעת קריעת ים סוף (ההיסטורית) המתחדשת עלינו, עם כל ההשפעות האדירות של הנסים והחסדים, ולהיכנס לתוך מעגל השמחה. כל זאת מתוך תקווה להנהיג את המוח כרצוננו, מתוך אמונה ואהבת השם.

תאמרי שירת הים בכוח גדול, כי הנה... את כבר יוצאת במחול.

לרכישת הסידור החדש "חדות השם" של הרבנית חדוה לוי חייגו להדברות שופר: 073-222-1250

אז את מבינה שכל הזמן היית בידיים של אבא.

יום של נסים

בשביעי של פסח יורדת אותה השפעה נסית, בה אפשר להטביע בים סוף את הכל הפחדים והחששות, ולהמשיך ללכת "בתוך הים - ביבשה". מחצות או באשמורת הבוקר, כל אדם ואפילו הפשוט שבפשוטים או הרחוק שברחוקים, יוכל לראות ישועות ולפעול ישועות, אם יתבודד וירים עיניו אל הקדוש ברוך מתוך שירה ואמונה שבוודאי הקב"ה קורע לו את הים.

"ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי" (הנביא יחזקאל בן בוזי שראה את חזון העצמות היבשות).

פתאום עיניך יראו אמונה, ותקבלי כוח של גזרת גזרות לטובה: "לגזור ים סוף לגזרים". גם אם חווית רגעים קשים עד ש"הגיעו מים עד נפש", דעי שהלילה הזה ודאי תתחולל ישועה עבורך ועבור כל מי שנתפלל בעבורו.

בשביעי של פסח, תמחאי כפיים כמו התיפוף של מרים (שבע כפול שבע), ותאמרי בתוקף: "אני מאמינה

בני ישראל יוצאים ממצרים, עטופים בחסדים גמורים של השם, והנה מחזה נורא מתגלה לעיניהם. המצרים הרשעים רודפים אחריהם, וכשהם רוצים לברוח, הים סוגר את הדרך.

פחד וייאוש מתחילים לעטוף אותם, והם צועקים להשם. משה רבנו צועק אל הקדוש ברוך הוא, והשם עונה לו בתשובה מפתיעה: "מה תצעק אלי, דבר אל בני ישראל וייעצו!"

ובאמת, התשובה של הקדוש ברוך הוא מפתיעה כיוון שהדבר הכי נכון זה לצעוק להשם, וכי מה עוד ניתן לעשות?!

מסבירה החסידות, שהקדוש ברוך הוא בעצם מאיר למשה דרך פעולה המושכת ניסים. הוא אומר לו: "משה, הכל דמיון! אין ים! אין פרעה! תבטח בי! תמשיכו ללכת!"

גם אם נראה שאפסה התקווה, צריך לבטוח בהשם ולדעת ש"אין עוד מלבדו", וכל הבוטח בה - חסד יסובבו.

כשהאדם מחזיק חזק ב"אין עוד מלבדו", הוא "עושה סוף" לכל הצרות, ומטביע את כל המיצרים שמצרים בעולם הזה, הן הגשמי והן הרוחני, ואז נפתח הים.

חכמת נשים

הרבנית חגית שירה

לקרוע את הים

רק לאחר שהים קיים את תנאו ושינה מטבעו, הוא נעשה איתן, חזק ויציב

ישראל עומדים לפניו, הוא סרב להיפתח. זה היה הרגע הקשה ביותר בתולדות ימיו... אבל לפתע הוא ראה ארון עשוי מתכת שצף ועולה ממצולותיו, ובתוכו יוסף... כן, יוסף בן יעקב, שאף הוא ברגע אחד קשה מול אשת פוטיפר - הפך להיות יוסף הצדיק. הוא קרע את עצמו, נעץ ציפורניו, שינה מהותו וטבעו, ונס. כשראה הים את הנס, גם הוא נס, שנאמר: "הים ראה וינס..."

כן, ישנו הרגע הזה שאת מבינה שצריך לעשות את השינוי... את כבר יודעת להבדיל בין חושך לאור, ואת יודעת היטב מה נדרש ממך עכשיו. כן, מגיע הרגע שאת צריכה לבחור. לפעמים זה כואב, והמחיר הוא כבד...

בשביעי של פסח, באשמורת הבוקר, זה זמן עם כוח גדול. זה הזמן המדויק בו נבקע הים, נפתח ונקרע... אמרי את שירת הים וקחי לך כוח לקיים את תנאך ולצאת לדרך חדשה. חזקה. איתנה.

מועדים לשמחה.

ניתן להזמין את הרבנית חגית שירה לחוגי בית בכל רחבי הארץ, ללא תשלום 073-2221290

מבינה? זה היה קשה לים להיפתח. קשה לשנות מהטבע, מהמהות, וזה קורה לכל אחת מאיתנו בחיים... קשה להיקרע. קשה להשתנות...

וכך אומר המדרש: לא רק עם הים עשה הקדוש ברוך הוא תנאי כזה, אלא עם כל מה שנברא בששת ימי בראשית.

גם איתך. כן, לפני שנולדת, נשמה, אמר לך הקדוש ברוך הוא: אני בורא אותך איך שאת. אבל, יבוא רגע בחיים שלך שבו תצטרכי לעשות קריעת ים סוף פרטית משלך.

יבוא רגע שאת תידרשי לשנות מהטבע שלך, מהמהות שלך. אם את

ים - היי יבשה. תיטעי, תזוזי... כשיבוא הרגע הזה, היי מוכנה לעשות הכל בשביל לקיים את התנאי הזה, ואל תגידי "סליחה! אני זה מה שאני... זה מה יש! למה שאני אשתנה?". תדעי לך, אחותי, זה

ורק זה מה שיהפוך אותך איתנה. חזקה!

וכך מסופר במדרש, שכאשר ראה הים את בני

שם, בראשית עולם... כשברא אלוקים את הים, הוא עשה איתו תנאי: אני בורא אותך, ים, אבל אני מתנה איתך תנאי, שאחרי יציאת מצרים, כשיעמדו בני ישראל על החוף לפניך, תיפתח, תיקרע, תשנה מהטבע שלך, מהמהות שלך - ותהפוך להיות יבשה (בראשית רבה). ובאמת,

כשעמדו ישראל על הים, הוא נפתח לפניכם, שינה מטבעו, ממהותו, ובכך קיים את תנאו. ועל זה נאמר: "ויחזור הים לפנות בוקר לאיתנו...", "איתנו" אותיות "תנאי".

אבל באמת, מדוע התורה משתמשת דווקא במילה "איתנו"? מה הקשר? אם הכוונה לתנאי, הייתה התורה צריכה לכתוב: ויקיים הים את תנאו, ואם הכוונה שהוא חזר להיות ים, התורה הייתה צריכה לכתוב: ויחזור הים להיות ים, או משהו כזה... מדוע משתמשת התורה במילה: "איתנו"?

איתן פירושו חזק. יציב. כי רק לאחר שהים קיים את תנאו, הוא נעשה איתן, חזק ויציב. את

"הבית שלי הייתה בערב רחמי לא פסוס ולא יציב... הייתה חלוצית בראי בלתי נתפסת. היא לא ראה את הסכר בלוי כה... היא לא מסכימה לאף אחד להתקרב אליה, והכרה ל"מחלקת" של הכיתה שלה. מהפך! כל הייתה! אתי יושלים"

המדריך המפתיע לנערות

כל הסודות לנערות המתמודדות עם בעיות צניעות וחברה לא טובה. כל המידע. כל התשובות וכל הכלים המעשיים. צעד אחר צעד שיתנו לילדה שלכם את הכוחות לשמור על עצמה בגיל ההתבגרות

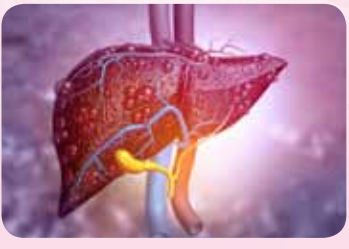
להזמנות 073-2221250

כל הסודות בידיים שלך!

הכבד - תכנית הניקוי (א')

הכבד נחשב למשכן היצרים, התסכולים, הכעסים, התוקפנות והקנאה. הכבד מחובר לנפש, שהיא החלק הנמוך של הנשמה.

בלי פעילות מיטבית של הכבד אי אפשר לשמור על הבריאות, ולכן חשוב מאוד לתמוך בתפקודו על ידי צמחי מרפא.

איבר חשוב שמחובר לכבד בצינוריות הוא כיס המרה, אשר משמש כ"כביש מילוט" של הכבד. דרכו הכבד מסלק פסולת למעיים, ומשם החוצה.

הכבד מפרק כדוריות אדומות שהזדקנו (אחר מאה ועשרים יום). הפסולת שנוצרת מן הפירוק נקראת בילירובין, והיא מועברת ברובה לכיס המרה, ומשם למעיים דרך התריסרון - שמחובר לכיס המרה מהצד השני.

לכיס המרה ישנו עוד תפקיד חשוב: הוא אוגר בתוכו מיץ מרה שמופק מכולסטרול. כאשר אוכלים מזון שומני, כיס המרה מקבל איתות להתכווץ ולהזרים מיץ מרה לתריסרון, כדי לפרק את השומן שהגיע לתריסרון מהמזון.

לכן מומלץ לאנשים שרמת הכולסטרול בדם שלהם גבוהה, להכין על הבוקר תערובת של מיץ לימון + כף שמן זית, לערבב ולשתות. הפעולה הזאת גורמת לייצור מיץ מרה, ומשחררת מהכבד את עודף הכולסטרול שנגארו בו.

כל הפעולות של הכבד נעשות בעזרת אנזימים - זרז ביו כימי. ישנם בכבד עשרות אנזימים שונים. תאי הכבד של כל אדם שונים מאחד לשני, וייצור האנזימים בהם קשור ל-DNA ולמבנה הגנטי.

אם המטען הגנטי תקין, תאי הכבד מייצרים את האנזימים שהכבד צריך. כאשר יש שינוי או קלקול בתפקוד הכבד, והוא לא מסוגל לסלק את עודף האנזימים, רואים עליה באנזימי כבד בבדיקות דם כמו GGTI. כאשר הרמה עולה מעבר למה שמותר שיהיה - זה מראה על ליקוי בתפקוד הכבד, על מחלה ויראלית, על כבד שומני או על מחלת ההפטיטיס.

להזמנת חוגי בית בהשתתפות הרבנית ר. בצרי (ללא עלות), חייגי 073-2221240

עייפות זוגית

איך מחזירים את החיות לקשר, מה עושים עם הכחלה של ילד, ולמה אני לא מוצאת שידוך מתאים?

2 אני בת 25, עובדת ומצליחה מאוד בתחומי ב"ה. כמצופה, אני נמצאת עמוק בשידוכים, ויוצאת לפגישות בתדירות גבוהה. אני שמה לב לתופעה מעניינת. הבחורים שאני מגלה בהם עניין, אינם מעוניינים להמשיך את הקשר, והבחורים שאיני מעוניינת להמשיך את הקשר איתם, מגלים עניין להמשיך ולהיפגש. התוצאה - עשרות פגישות, אבל ללא התקדמות כלל. אני מתוסכלת מאוד מהמצב, ומרגישה שכיום אני מגיעה לפגישות בלי תקווה ובלו אמון, וברוב הפעמים מנסה בכלל להוריד את ההצעה עוד לפני פגישה. האם יש מוצא?

את נשמעת בחורה משכילה ואיכותית, שנמצאת כבר זמן ניכר בתקופת שידוכים.

רוב בני האדם חווים את התקופה הזו כמלחיצה ומאתגרת, אבל בתום פרק זמן מצליחים לגבש לעצמם את העקרונות החשובים להם, ומעלימים עין מהדברים הקריטיים פחות, ובס"ד מקימים את ביתם. אצלך זה נתקע, והשאלה היא - למה?

שהילדים שינים. חשבי על רעיונות ליציאה, על אף שאין כוח. אולי להליכה רגלית קצרה סביב לבית, מדי לילה. אולי לנסיעה קצרה לביקור קבוע אצל סבתא שדרה יחסית קרוב.

ברגע שעורכים שינוי קטן, הכול משתנה. ייתכן שבעלך לא יזזם ולא חושב שמהו חסר, אבל ברגע שאת תעלי את הדברים, הוא יצטרף ויהנה. (מנוחה פוקס, סופרות ומומחית תהליכי חינוך)

...

2 כמעט בכל פעם שבני בן השנה ורבע בוכה, הוא עוצר את הנשימה, מכחיל ולוקח לו זמן עד שחוזר לעצמו. פעם אחת אף הוא הגיע לעילפון שהמשיך בפניו לבית חולים... עשו לו בדיקות וב"ה הוא בריא לחלוטין. מסתבר, כך גם לדברי הרופא, שהדבר הזה יזנו משהו רגשי/פסיכולוגי שהפעוט הקנה לעצמו. איך עוצרים את התופעה הזו, שמלחיצה כ"כ וגורמת לרוץ ולהרים אותו בכל תחילה של בכי כדי שלא יגיע למצב כזה שוב?

אכן, המצב שאת מתארת לא נעים ואף עלול להבהיל מאוד.

לאחר שערכת בירור רפואי והכל בסדר, אוכל לומר שמנסיוני עם מצבים שאת מתארת נתקלתי במקרים רבים שילדים מסגלים לעצמם התנהגויות או "פתרונות" כדי להשיג את מבוקשם, בין אם זו תשומת לב ההורים ובין אם זה דבר מה שביקשו ורצו. זה יכול להיות ע"י בכי והכחלה, זה יכול להיות ע"י טיקים שונים, תלישות שיער וכדו'.

ברוב המקרים הנטייה הטבעית של ההורה - בפרט של אמא - היא להילחץ, להיבהל ואפילו לפחד במודע או שלא במודע, והיא אף תעשה דברים כדי למנוע את המצבים הללו, תותור לילד במקומות שלא צריך, תאפשר יותר כדי שלא יבכה וכדומה. הילד קולט את מה שאמא מרגישה, וכמובן, שלא במודע, הוא כאילו מקבל את ההתייחסות שרצה, והאם שוארת דואגת... ילד זקוק לאהבה ולגבולות ברורים ויציבים, וההתייחסות ה"מיוחדת" לא מספקת לו את זה וגורמת בדיקו ההיפך.

לכן היית ממליצה לך מאוד להרגיע את עצמך, שאכן אין סיבה להיבהל, בפרט שהדבר חוזר על עצמו ולא קורה שום דבר, והוא חוזר לעצמו. אפילו תסכימי בלבך שזה יקרה.

כאשר הוא נרגע וחוזר לעצמו, הגיבי לעניין ברוגע, באסרטיביות ובתקיפות, "אני לא מרשה" וכדו' תציבי גבולות ברורים ויציבים בהזדמנויות השונות (כן, גם בגיל הזה!).

והכי חשוב - הישארי רגועה. כאשר תשדרי לו את מה שאת מרגישה, הוא ירגיש ויבין שזה לא משתלם, וזה יחלוף.

כדי להיות בטוחה שהוא מקבל את היחס הראוי לו, הרעיפי עליו בנדיבות ובאהבה במצבים אחרים - טובים יותר, כדי שלא תהיה שום סיבה מצדו לבקש את ההתייחסות בדרכים לא נכונות. (יוכי דנתי, יועצת חינוכית ותומכת רגשית לגננות ולאמהות)

מה קורה לך, כשאת פוגשת בחור שאת מרגישה שיכול להתאים לך? האם זה משתק אותך? אולי את מרצה יתר על המידה? נסי לבדוק את התנהלותך מול מצב כזה. לאיזה מנגנון התנהגות את נכנסת? במקביל, נסי לבדוק מה קורה עם הבחורים שכן מעוניינים להמשיך את הקשר. מדוע את דוחה אותם? האם את מחפשת דווקא את ה"בלתי ניתן להשגה"? כשתצליחי לראות את המצב כסימפטום שמשחזר את עצמו בכל אינטראקציה חברתית, בכל פעם בווריאציה שונה, תוכלי לשים את האצבע על הבעיה האמתית, ולגשת לפגישות הבאות עם מודעות ועם תקווה, שבס"ד תביא את התוצאה המיוחלת. (רחל קליין, B.A. מרצה ויועצת אישית זוגית ומשפחתית)

...

2 אולי בגלל שאנחנו עובדים קשה כל כך ואולי לא קשור לזה, אנחנו נשואים 5 שנים ומרגישים שמהו לא טוב. אנחנו מגיעים עייפים לילדים, הולכים לישון וקמים בבוקר, אין רגע אחד להיעצר ולדבר בסבלנות אחד עם השני. אני ממש אובדת עצות, ובעלי לא כל כך מרגיש את זה. מה אפשר לעשות כדי לחזק את המשפחה שלנו?

נכון, יום רדף יום וכולנו עסוקים וטרודים, ובכל זאת, אם נחליט שהתא המשפחתי חשוב לנו, אנחנו ניעצר. מה שקורה על פי רוב, כל אחד מהצדדים בטוח ששום דבר לא ישתנה, כי גם אם אני אעצור, השני ימשיך לדהור. ובכדי לשנות צריך שניים. אז דעו, שבשביל לשנות, מספיק גם אחד.

נסי את, כי את זו שמעוררת את הנושא, לעשות דברים יוצאים מהכלל, למען הקשר הזה. נסי, למשל לארגן אחת לשבוע ארוחת ערב נחמדה רק לך ולו. באותו לילה לא תאכלי את השאריות של הילדים, אלא תכיני משהו אחר רק לשניכם לשעה

חני יעקב: "הרגשתי שהנשמה שלי יוצאת מתוך הגוף, כמו שנולד תינוק, רק להיפך"

אחרי מספר ימים של שפעת קשה, נשכבה חני יעקב במיטה ופתאום הרגישה שהיא לא מסוגלת לנשום. ברגעים הבאים כבר היתה בדרך לעולם האמת

הפסקתי לנשום. הוא לא ידע איך להגיב, אבל מהר מאוד כבר התעוררתי. זה הפליא אותי מאוד, כי מבחינתי הרגשתי שחלף זמן רב. זה היה חזק כל כך, עוצמתי ומפחיד. במשך כל אותו לילה לא הצלחתי לעצום עין, כי פחדתי שזה יקרה לי שוב. ממש פחדתי פחד מוות. בשעות הבוקר, כשבעלי רצה לצאת לבית הכנסת, לא אפשרתי לו, כי לא רציתי להישאר לבד. הוא לא הבין מה קרה, ורק אז סיפרתי לו על מה שעברתי. הוא הלך בכל זאת להתפלל וחזר מהר. עד עכשיו כשאני נזכרת במה שעבר עלי, אני נרעדת. אלו דברים שבחיים לא חשבתי שיקרו לי".

לנצל את החיים

הזדמן לך לשוחח לאחר מכן עם רבנים ולנסות להבין מה עבר עליך?

"כן, שוחחתי עם רב שאנחנו מקורבים אליו מאוד. הוא אמר לי כמה דברים חכמים. בראש ובראשונה הוא התייחס לכך שקיבלתי מסר של חזרה בתשובה, במובן של לחזור להיות מי שאני - להיות אני האמתית. סיפרתי לרב שהרגשתי שיש גם המשך בסוף המנהרה, רק שלא הגעתי אליו. הרב הסביר לי שככל הנראה בסופה של המנהרה נמצא בית דין של מעלה, וייתכן מאוד שלא הגעתי לשם משום שבליל שבת לא עושים דינים".

הדמויות האלו תפסו את הנשמה שלי וטלטלו אותה בחוזקה, תוך כדי צעקות: 'רוצה לחזור? רוצה לחזור?'

תחושה דומה מאוד לזו שנולד תינוק, רק בדיוק להיפך, כי הנשמה לא הגיעה לעולם, אלא עזבה אותו. מאותו רגע לא הייתי עוד בחדר, אלא הגעתי למנהרה לבנה ובוהקת, כמו שופר ארוך, הבנתי כל הזמן שבחלקה האחרון של המנהרה יש משהו, אך לא ידעתי מה".

מה הרגשתי כשהיית באותה מנהרה?

"היה לי הכי טוב שיכול להיות", היא נזכרת בערגה, "היה נעים ורגוע. אי אפשר לתאר את הטוב, הרגוע והנחת שהיו שם".

"הדמויות טלטלו אותי וצעקו: 'את רוצה לחזור?'"

חני מציינת כי אחרי כמה רגעים של שהייה במנהרה התקרבו אליה שלוש ישויות שחורות. "אלו לא היו בני אדם, אלא צורות אמורפיות לא ברורות. הן היו מפחידות, אבל הבנתי שהן לא רעות אלא רוצות את טובתי. הדמויות האלו תפסו את הנשמה שלי וטלטלו אותה בחוזקה, תוך כדי צעקות: 'רוצה לחזור? רוצה לחזור? ואני בתגובה צעקתי להם: 'כן'. אז הם המשיכו ושאלו: 'אז תבטיחי לנו שתהיי חני? ואני השבתי: 'מבטיחה'.

ואז בבת אחת הן שחררו את האחיזה בי, וכמו במשחק טטריס בו יורדות צורות מלמעלה ומתמקמות במקומות הנכונים, כך הנשמה שלי חזרה להתמקם בתוך בית החזה. אני זוכרת את עצמי פוקחת עיניים ורואה את בעלי שופך עלי מים ומנסה לנענע אותי כדי שאתעורר. סימנתי לו שאני חיה, ובעצמי לא האמנתי שאכן חזרתי".

בעלך ידע לספר לך מה קרה באותם רגעים?

"בעלי אמר לי שהייתה פחות משנייה בה

עד לפני כשנה החיים שלי היו שגרתיים לגמרי", אומרת חני יעקב (40). "תפקדתי כאישה נשואה, עובדת, אמא לארבעה ילדים, חיה את היום-יום ומשתדלת לעבור אותו באופן הטוב ביותר".

כעת, במחשבה לאחור, היא מציינת שהיא שמה לב לכך שבמשך חודשים ארוכים היא התהלכה בתחושה קשה, עם שאלות לא פשוטות לגבי העולם והתפקיד שלה בו. "הרגשתי שלא טוב לי עם עצמי, ועוד יותר מזה - שאני לא ממלאת את התפקיד הנכון שלי. לכאורה אני חני המצלחה, זו שהיית שלה נקי והילדים מוכשרים, שיש לה עבודה טובה ומעגל של חברות, אבל בפנים אני חני אחרת לגמרי, מלאה בשאלות ובתהיות".

"הרגשתי שהגוף שלי מתנתק"

זה היה בשנה שעברה, בשבת פרשת ויחי. חני הייתה אחרי מספר ימים של שפעת קשה, והיא בקושי הצליחה לשבת על יד שולחן השבת עם בעלה וילדיה. "אחרי הסעודה", היא מספרת, "הילדים יצאו מהבית, כל אחד לחבריו ולמפגשיו. הרגשתי נורא ואיום, בקושי הצלחתי להחזיק את עצמי. משהו לא היה בסדר עם הגוף שלי והייתי חייבת לשכב. הרגשתי שאני הולכת למות. נגררתי אל חדר השינה, כשבעלי מלווה אותי, נשכבתי במיטה והגוף שלי רעד כמו מכונת כביסה שמשתוללת. נאבקתי על כל נשימה ונשימה, בכל הכוח, מבלי שיכולתי לדבר. בשלב מסוים לא הייתי מסוגלת עוד להילחם ונכנעתי. אני זוכרת את עצמי מסתכלת באותם רגעים בעיניים של בעלי, וזה היה הרגע העצוב ביותר בחיים שלי, כי הבנתי שאני נפרדת מהעולם ושלא ניפגש עוד". חני עוצרת לרגע ונושמת עמוקות. את הרגעים הבאים היא זוכרת באופן מדויק ומצמרר: "הרגשתי שהנשמה שלי יוצאת מהגוף, זו הייתה

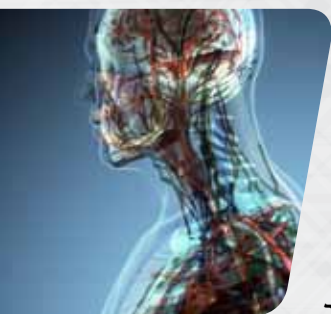
"בנוסף, עד אותו יום חייתי במעין לוחמה פנימית עם עצמי, ומאז התחלתי לחיות בסוג של קבלה והערכה. התחלתי להבין שהפעולות הפשוטות שאני עושה בחיים הן אלו שחשובות באמת לפני הבורא, ומה שמוטל עלי זה בעצם לא שום דבר מיוחד, אלא פשוט להיות אני".

חני מציינת שעד אותו יום היא עסקה באימון אישי לילדים ובני נוער. "עבדתי בכך כי זה היה המקצוע שלי, אבל בעקבות מה שחוויתי התחלתי להרגיש שזה לא סתם מקצוע, אלא שליחות שעוזרת לי לעזור לילדים, ולעתים גם להוריהם, לגלות את מי שהם. אמנם אני ממשיכה לעשות בדיוק מה שעשיתי לפני כן, אבל כעת אני הרבה יותר מאמינה בכוחות וביכולות שלי ושל המטופלים שלי.

"יש כל כך הרבה אנשים שלא מרוצים ממי שהם, הם סוחבים איתם הרבה סבל, בדידות וקשיים. אני קוראת אליהם - די, תאהבו את מי שאתם, תגלו את האור שנמצא בכם, כי יש כל כך הרבה אור בכל אחד מאתנו, אנחנו ילדים של מלך וצריכים רק להיות מודעים לכך, זה הכל".

13 עובדות מדהימות על גוף האדם, המכונה המשוכללת ביקום

המעיים מכילות 400 סוגים שונים של חיידקים; כל תא מוחי אוגר מידע שווה ערך לאנציקלופדיה; והגוף מייצר בשעה 180 מיליון תאי דם אדומים. מבשרי אחזה אלוך

1. המוח מהווה רק 2% ממשקל הגוף, אבל צורך יותר חמצן מכל איבר אחר, מה שהופך אותו לאיבר הרגיש ביותר למחסור בחמצן. שבע שניות ללא חמצן שמגיע למוח – יסתיימו בהתעלפות. ארבע דקות כאלה – יסתיימו במוות מוחי.

2. כל תא מוחי יכול לאגור מידע שווה ערך לאנציקלופדיה, פחות או יותר. המדענים לא הצליחו לכמת במדויק את גודל המידע, אולם על פי ההערכות המוח שלנו מסוגל לאחסן מידע של עד אלף טרה-בייטים – כמות דומה ל-15 ספריות לאומיות מלאות.

3. 80% מרקמת המוח שלנו היא מימית. כך שבפעם הבאה שאתם על סף התייבשות הקפידו לשתות, כדי שלא לגרום למוח להתייבש.

4. המוח של כולנו פעיל הרבה יותר דווקא בלילה, ודווקא כאשר אנו פורשים לישון המוח מתעורר לחיים. הפעילות בזמן השינה היא רבה, ועל פי ההערכות, המוח מארגן את המחשבות, מעבד את היממה העמוסה ומכין עצמו ליום חדש.

המעיים – 400 סוגים של חיידקים

5. המעיים שלנו מכילות כ-400 סוגים שונים של חיידקים, רבים מהם נחשבים לחיידקים טובים הנחוצים לפעילות תקינה של מערכת העיכול.

6. בכל סנטימטר של העור שוכנים כ-15 מיליון חיידקים. אין צורך להיבהל, כמובן. רובם אינם מזיקים ואף מסייעים לשמירה על בריאותנו.

7. כל שלושה-ארבעה ימים יוצרת הקיבה ציפוי חדש. התאים הריריים המצפים את הקיבה הם אלה שמגנים עליה מפני מיצי החומצה רבי העוצמה.

8. הלב אנושי פועל בלחץ עצום, המסוגל להשפיריץ דם לגובה של תשעה מטרים. הלב אינו פוסק לרגע מלפעום, וזו גם הסיבה שאין גידולי סרטן בלב. הלב ומזרים דם כנגד כוח המשיכה במעלה הראש, ובה בעת גם מטה, לשאר חלקי הגוף.

צעד אחד – פעולה של 200 שרירים

9. הגוף מייצר 180 מיליון תאי דם אדומים בשעה.

10. צעד אחד דורש פעולה של 200 שרירים.

11. אורך כלי הדם בגוף הוא כ-100 אלף ק"מ.

12. כל דקה מתים 300 מיליון תאים בגוף בתהליך שנקרא "אפופטוסיס" – מוות תאי מתוכנת. אצל חולי סרטן נפגמת הבקרה על התהליך, והתאים הסרטניים ממשיכים להתרבות ללא בקרה ויוצרים גידולים.

13. צחוק מפחית את רמות הורמוני הדחק. הוא גם מעלה את רמות ההורמון סרטונין, שמשפר מצב רוח ומחזק את המערכת החיסונית. בני שש צוחקים בממוצע כ-300 פעמים ביום, ואילו מבוגרים – 100-150 פעמים בלבד.

שבע ברכות

תמר שניידר

"עד הערב קיבלתי ממנו הודעה"

אורלי ניסתה להתנתק מ"שבע ברכות" בצהריים ללא הצלחה, וכשנבאה לעשות זאת בערב, מצאה בחשבונה הודעה חדשה. "שבע שנים חיכיתי, פתאום זה בא"

חיים, בן 59, ואורלי, בת 51, נישאו בט"ו בשבט השנה בנישואין שניים, לאחר תקופת חיפוש לא קלה. רגע לפני שהתיישבו שניהם, וחשבו להתנתק מ"שבע ברכות", הישועה דפקה

שבע ברכות

אצל כל אחד מהם בדלת, בדרך מפתיעה. "מהר מאד לאחר גירושי, התחלתי לחפש זיווג שני, שכן תקופת הגירושין ארכה זמן רב, ובמהלכו כבר הספקתי להתכונן לשלב הבא", מספר חיים. "אנשים סביבי היו קצת בהלם ושאלו למה לרוץ ואם אינני רוצה לנוח מעט, אך אני לא רציתי לחיות לבד, אלא להיפך – חיפשתי חיי נישואין רציניים ומשפחה. במשך מספר חודשים יצאתי לפגישות שונות, אשר מכמה מהן התאכזבתי מאד. בשלב מסוים הרגשתי שאני מתחיל להתייאש, ואז פנית

לקב"ה בתפילה. אמרתי לו שאני כבר לא יכול יותר, ושאים הוא רוצה, שישלח לי את האחת שהיא אשתי, אחרת אני כבר מרים ידיים. מעט אחר כך, נכנסתי ל"שבע ברכות" לחיפוש נוסף, ופתאום ראיתי את כרטיסה של אורלי, המתגוררת באריאל. כל שאר הנשים שפגשתי היו ממקומות אחרים, ואילו היא הראשונה שראיתי, שחיה בעיר בה גם אני מתגורר. שלחתי לה הודעה והתפללתי לה' שהיא תחזיר לי תשובה, ולבסוף נפגשנו עוד באותו יום, לאחר שיחה טלפונית קצרה".

אורלי, שהייתה גרושה במשך שבע שנים, הכירה את "שבע ברכות" דרך ערוץ הידיעות. "במהלך שנות הבדידות שעברתי, לקח זמן עד שהתנתקתי מדפוסי ההתנהגות שסיגלתי לעצמי בנישואי הקודמים", היא מספרת, "ומסתבר שהיה עלי לעבור כמה דברים, כדי להכין את עצמי טוב יותר לקראת הקשר הנכון. במהלך הזמן התחזקתי, שמעתי בערוץ הידיעות שיעורים והרצאות בנושא מציאת בן זוג, ולמדתי יותר על עצמי – מי אני ומה אני רוצה".

מעט לפני שפגשה את חיים, היתה אורלי בתקופה עמוסה של לימודים, והניסיונות ליצור קשרים דרך "שבע ברכות" הקשו עליה להתמקד בכך. "כיוון שרציתי להתרכז בלימודי, חשבתי להתנתק לתקופה, ולחזור לחפש את השידוך שלי רק לאחר שאסיים אותם", היא מוסיפה. "במהלך אותו יום, הניסיון להתנתק בצהריים לא צלח, ולכן החלטתי שכאשר אחזור הביתה בערב אעשה זאת. באותן שעות שלח לי חיים

הודעה, ומהר מאד אחר כך כבר יצאנו לפגישה".
"זה לא חלום, זו מציאות"
 "בשבע ברכות" גיליתי מגוון אפשרויות עצום לפרק ב', ובוודאי גם למי שמחפש את פרק א', והרגשתי שאנשים בו הם רציניים, ובאמת מחפשים לבנות בית", אומר חיים.
 "מאז שהכרתי את הידיעות, אני נכנסת ל"שבע ברכות" מידי פעם, לפעמים מתייעצת ולפעמים גם תורמת", מוסיפה אורלי, "והשוב לי לומר שלפעמים אנשים מפחדים לחפש את זיווגם בדרך הזו, אך עליהם לדעת שכפי שהם שם, בוודאי רשומים לאתר עוד אנשים כמוהם שמחפשים את זיווגם, ושהחלט אפשר למצוא אותם".
מה יש לכם לומר למי שעדיין מחפש את זיווגו?
 "חשוב לא להתייאש ולהרבות בתפילות, וגם ללכת עם הדרכה, וללמוד איך להתקדם כדי למצוא את בן הזוג", אומרת אורלי. "אך הדבר המשמעותי ביותר בעיני, הוא שאדם יידע מה הוא רוצה מעצמו, באופן שהוא אפילו יישב ויכתוב מהם היתרונות והחסרונות האישיים שלו, ומהן הנקודות המסוימות אותן הוא מחפש במי שמולו. גם כאשר כבר נפגשים, צריך לא למהר מידי, אלא לבדוק טוב מיהו האדם העומד מאחורי הכרטיס שרואים, ולבסוף, חשוב לדעת שישועת ה' היא כהרף עין, וכשזה מגיע – אז זה הכי טוב בעולם. בנוסף, כאשר מתחננים, נמחלים כל העוונות ואפשר להתחיל מחדש, דבר זה נותן את התחושה שאפשר להניח מאחור את משקעי העבר ולהתקדם הלאה. במהלך הזמן, קראתי סיפורי הצלחה של זוגות שהתחננו דרך 'שבע ברכות', וחשבתי לעצמי שאולי לזוגות צעירים קל יותר. אבל היום אני יודעת שאם מתכווננים נכון, אז הנס הזה יכול לקרות בכל גיל ולכל אחד, כפי שחיכיתי אני שבע שנים, ולפתע הגיעה עבורי הישועה".
"אין צורך להתייאש, כיוון שתמיד יש אנשים טובים, ובכל שלב בחיים אפשר למצוא את הזיווג", מדגיש חיים, "ואני רוצה להודות לשבע ברכות' על העשייה הגדולה, ולהקדירות על העזרה שהיא נותנת לאנשים בכלל. יהי רצון שתמשיכו לפעול ולעשות, ושייתן ה' את שכרם בשמים, ויצליח את דרככם".

בר מצוה לאחמד

נער ערבי מגלה את ערוץ הידברות ומחליט שברצונו להניח תפילין. ואז מגיעה שיחת טלפון

פ חונים מסוגננים להפליא מקבלים את פניך בפנים אדישות בבוך לכפר הקטן והבלתי מוכר. אין זה אלא שיושבי הבתים הללו עוסקים כעת במלאכתם ברעיית הצאן, או עמלים במחצבה הסמוכה. שקט שולט בין שבילי העפר, ומלבד כמה תרנגולים שחורות שמתרוצצות מכאן לשם בלי מטרה מוגדרת, אין מי שמפר את הדממה.

אבל בבית אחד פשוט וקצת ישן, ישובים להם שניים ומשוחחים בצעקות בלולות בבכיות. הם לא חששו להעיר מאן דהוא, בשעה המאוחרת הזאת של הבוקר. אתמול עוד היה חשש שיתעורר התינוק, עד סוף-כל-סוף שקע בשינה, לאחר לילה לבן ועייף; אבל היום... ובכן, היום אין תינוק. הלך לקחו אותו. חלאס.

חלאס. את המילה הזאת משמיע אבי המשפחה שוב ושוב, כמו אומר: "זה נגמר, הכל מאחורינו. הילד לא כאן וכבר לא יחזור בזמן הקרוב. אלא אם נרצה לפגוש אותו". הבעיה היא שהוא מ-מ-ש לא רוצה לפגוש אותו. הלב שלו אטום לתינוק הזה, ואפילו הוא - עובד ותיק ומומחה במחצבה - לא יכול לקדוח בבטון שעוטף את לבו.

מעולם לא התחבר אליו, ולעולם זה גם לא היה קורה. אבל אמו של התינוק, היא מעולם לא התנתקה ממנו, ולעולם זה גם לא יקרה. כמה בכתה, כמה ביקשה, כמה התחננה. כמה. אבל הוא הבעל, והמילה האחרונה היא שלו. כמו גם המילה הראשונה, והאמצעית, וזו שביניהן גם היא שלו. הכל שלו. גם היא ותינוקה.

משפחת אומנה אף פעם לא הייתה בתוכנית שלה, כשילדה את אחמד השחרחר והחמוד. חלומות בצבע תכלת, בלונים, בגדים מתוקים, מוצצים ובקבוקים - היו גם היו בתוכנית. שלה. וזו בדיוק הבעיה, כי בעלה לא היה שותף לחלומותיה. כבר בבית החולים התרוצץ סביבה בחוסר מנוחה, ולא נראה כמו אבא שרואה את תינוקו הנחמד פועה לראשונה. הוא הביט בו, האבא הזה, ובעיניו ניכור.

את השם אחמד - נתן לו אביו, כמובן. היא, אמו של התינוק, רצתה לקרוא לו מוסא. אבל רק פעם אחת העלתה את המחשבה על פיה, כי התוצאה של הפעולה הזאת הייתה מרה. כאמיל, בעלה, הזעיף את פניו והעיניים שלו הפכו לשני הרי געש שחורים משחור. הוא מלמל מתחת לשפמו, ונסרין הייתה בטוחה שהוא לא מברך אותה בזה הרגע. יותר היא לא הציעה רעיונות משונים משל עצמה, ובכלל לא הביעה את מחשבותיה בעניין התינוק בקול.

אבל כשהודיע כאמיל על כוונתו למסור את הילד לאומנה - נסרין הייתה על סף עילפון. כל החלומות והבקבוקים התכולים התנפצו לשברים דוקרים, והלב שלה, לב של אבא, שנת דמעות. היא בכתה שעות ארוכות, בכתה בלי הפוגה.

האחיות בבית החולים ניסו לברר על מה הבכי הגדול, ולא קיבלו מענה. כאמיל הסביר לה שוב ושוב שהכל לטובת הילד, כשהוא אינו מאמין לדברי עצמו אף לא לרגע. "בכפר שלנו הוא יגדל ומה יהיה? רועה צאן?! אני רוצה שהוא יהיה מלומד!", אמר בטון מרוכך מעט, למראה אשתו המתייפחת.

נסרין לא רצתה ילד מלומד. היא רצתה ילד. מצדה שלא ידע קרוא וכתוב, העיקר שיהיה שלה. אבל המילה האחרונה - זכרה - שייכת לכאמיל, ולא לה. הילד יעבור למשפחת אומנה - ידעה - ולא יישאר אצלה. היא מאבדת את התינוק שלה - הצטערה - ואין ביכולתה לעשות משהו בנידון. העניינים התגלגלו בקצב מהיר. כי כאשר כאמיל רוצה משהו, אין מי שיעצור בעדו. וכאשר הוא א-י-נ-ו רוצה משהו, יש לו הדרכים שלו להיפטר ממנו. והדרך שלו להיפטר מהתינוק, היא למסור אותו לאימוץ. חלאס.

•••

משפחת שמואלי שמאלנית מדורית דורית; כלומר: מדור אחד קודם. בזמן שחבריו ספגו מבית אביהם את אהבת הארץ, ירון שמואלי ספג מבית אבא את אהבת הארץ עם הערבים שבה. השתייכותו לצד השמאלי של המפה הפוליטית, הביאה אותו לא פעם ולא מאה פעמים לחיכוך עם מכריו, והוא דווקא נהנה מזה מאוד. תמיד היה איש של "דווקא", ובעצירותו הייתה פופולארית אופנת ה"אני שמאלני".

כולם הכירו אותו ככזה, ועם השנים התרגלו לעובדה. הוא התחתן בשעה טובה ומאוחרת, בסימן טוב ובמזל יקר, והפך לעורך דין מצליח. דירתו בהרצליה פיתוח הייתה נאה ורחבת ידיים, והיא כנראה הרחיבה את דעתו עד שלא היה לה מקום להתרחב אליו. אחרת אין הסבר לצעד שבו נקט.

ידידים וקרובי משפחה שהשמועה הגיעה לאוזניהם, השמיעו קריאת תדהמה: "לאמץ ילד ערבי?! בדיוק זה מה שהיה חסר לך?! וכל אחד התבטא בסגנונו הוא, אודות המעשה המוזר עד כדי תימהוני שעשה ירון שמואלי. הצד השווה שבהם שכולם הנהנו בראשיהם ואמרו: "נו, שיהיה כך". כי לירון בן הארבעים לא היו ילדים. גם לא ילדות. הוא, וגם אשתו, המתינו שנים רבות לתינוק שימלא את ביתם הרחב בגרורים ובצחקוקים, ומשנכזבה תוחלתם, פנו לאפיק האומנה.

ירון הכיר את כאמיל, אביו של התינוק שהכניס לביתו. דרכיהם נפגשו אי אז, כאשר תכנן להקים ארגון צדקה לתמיכה במשפחות ערביות שבתים נהרסו או נאטמו על ידי כוחות הביטחון הישראליים. התוכנית לא צלחה, ובתי מחבלים המשיכו להיהרס, לתוגת ליבו של ירון שמואלי ושל כאמיל חברו. לכן, כשקיבל ירון את ההצעה לאמץ את אחמד הקטן, ושמע להפתעתו מיהם הוריו - היה נראה לו אך טבעי לגדל את ילדו

של חברו.

בית משפחת שמואלי שבהרצליה שוב לא היה שומם ודומם. בכי של תינוק מילא אותו בלילות, וההורים המאמצים היו מאושרים עד הג עטוי הנברשות שבביתם. כיון שלא היה בסביבתם גן דו-לשוני, החליטו ירון ואשתו לשלוח אותו לגן ילדים רגיל. כאמיל לא הביע התנגדות. "אני רוצה שהוא יהיה מלומד", חזר ואמר בפניו שותיהם שהתקיימו מעת לעת. ומי כירון שמואלי יכול לגדל ילדים מלומדים. כספו פתח בפני אחמד את כל השערים שננעלו, מורים פרטיים נשכרו לצורך חינוכו והשכלתו, והילד גדל כבן תפנוקים, בלי כפית של זהב בפה אמנם - שהרי איך יכול בן אדם לחיות כל חייו עם כפית בפיו - אבל מלבדה, היה לו הכל, כולל הכל. אבל דבר אחד לא היה לו; יותר נכון: שניים - אבא ואמא ביולוגיים.

אם בתחילה היו הוריו פוגשים אותו, הרי אט אט התמעטו הפגישות, וכשהיה בגיל שלוש הן פסקו כליל. ירון לא שאל ולא חקר מה אירע. "זו בחירה שלהם", הסביר לאשתו, והיא מצדה השיבה לו: "בחירה ש-ל-ו, אתה מתכוון. נראה לי שזו יותר בחירה של כאמיל, החבר שלך". היא התיזה את המילים בלגלוג שלא נעלם מעיניו של ירון. אבל הוא שתק, השמאלן, ולא השיב לה דבר. השנים שחלפו הצמיחו את אחמד לממדים מרשימים, ומטר וחצי ממנו מילאו את הבית ההרצליאני. הוא היה תלמיד למופת שהרווה את הוריו המאמצים נחת לרוב. אמנם לא הייתה זו נחת יהודית, אבל לירון שמואלי ולאשתו הדבר לא בדיוק הפריע. "העיקר שיגדל מלומד, כמו שאבא שלו רוצה", היה ירון טופח לעצמו על השכם עם מילותיו. הוא ראה בהצלחתו של אחמד הצלחה אישית שלו, והעובדה שבזכותו התווסף ערבי אחד למעגל ההשכלה - שימחה את לבבו.

ואז התקרב אחמד לגיל שלוש עשרה.

•••

הרעיון נפל על ירון כמו רקטה עזתית בלב הרצליה. "בר מצווה?!", הוא קרא בהלם מעורב בזעזוע. "אתה רוצה שיעשו לך בר מצווה?", חזר ושאל את בנו אשר היה באומנה אצלו.

"כן", ענה אחמד בפשטות. "למה רק לחברים שלי יחגגו ולי לא? אני רוצה גם!".

"למה לא, בעצם?", התערבה אשתו של ירון. "מה רע בלחגוג לילד יומולדת בצורה מעניינת יותר?".

ירון התבלבל. "את שואלת למה לא? כי... כי... אמנם אנחנו אוהבים את אחמד מכל הלב, הוא בשבילנו כמו בן, ובכל זאת, איך לומר? הוא לא בדיוק יהודי".

"מי אמר שרק ליהודים אפשר לחגוג בר מצווה?", לא הבינה האמא באמת ובתמימות.

"לא יודע". ירון לא הרים ידיים. גם אם היה זה הבן הביולוגי שלו, יהודי מכל כיוון, לא בטוח שהוא היה חוגג לו בר מצווה. וודאי כשמדובר בערבי מוסלמי מבטן ומלידה, שהוא לא חשב לרגע לערוך את הטקס היהודי הזה. כותל, ספר תורה, תהלוכות - כל זה היה מוזר ומנוכר עבורו. "אני רוצה בר מצווה!", הזכיר אחמד את בקשתו, כשראה שהוריו שקעו בהרהורים.

"בסדר, בסדר. אנחנו נחשוב על זה", אמרו לו

תחושה חמוצה נזרקה באחמד, כביכול הזריק מישהו חומץ לורידיו. "אין דבר ראוי", הבהבו המילים מולו. הוא תכנן לבעוט במשהו, אלא שאז צלצל הטלפון במטבח. אחמד עמד סמוך, והוא הרים את השפופרת ברישול: "הלו?".

"שלום, מדברים מארגון הידברות. אפשר לדבר עם ירון שמואלי?".

אחמד תמה מהיכן השיגו שם בארגון את הטלפון של בית הוריו. הרי בהודעה שכתב לא היו פרטים מזהים. מה קורה כאן? האיש שמעבר לקו חזר על שאלתו, ואחמד התנער מהרהוריו: "כן, אקרא לו". הוא הביט באביו המאמץ משוחח עם ההוא שבעברו השני של הקו, וראה אותו מחוויר מרגע למשנהו. ירון בעיקר הקשיב לנאמר, ובשאר הזמן מלמל: "וואי, וואי, וואי...", והוסיף לכך כמה צקצוקי לשון.

"אולי הם גילו לו ששאלתי על התפילין", חשב אחמד. "אבל הוא בין כה וכה יודע שהתכוונתי להניח אותן, אז על מה הבהלה?". לא הייתה לו תשובה. לפתע נזכר במכשיר הטלפון שנמצא בחדר השינה, ומיהר לשם, הרים את השפופרת והקשיב. " - - היא מספרת שהוא צועק עליה יומם ולילה, מכה אותה ומענה אותה בדרכים שונות. עכשיו היא רוצה לברוח מהכפר ואנחנו מחפשים לה דירת מסתור. אבל בעיקר היא רוצה לפגוש את הבן שלה, שבעלה הערבי הוציא מהבית בניגוד לרצונה. בוודאי ראיתם שרק הוא היה מגיע לפגישות עם הבן שלקחתם באומנה, והיא לא. לכן אנחנו פונים אליכם, כדי לנסות לארגן פגישה בין האם לילד שלה".

לקח לאחמד רק כמה שניות כדי להבין מה בדיוק קרה. משכיל הילד, מלומד, בדיוק כמו שהאבא הערבי שלו רצה. אבל אמו היהודיה? מממ... הוא לא בטוח מה היא רצתה, אבל ברור לו שלשלוח אותו למשפחת אומנה לא היה בתוכנית שלה.

ברב המצווה של אחמד - שנקרא שמו בישראל: יוסף - לא היו הרבה אנשים. אבל הייתה שם אמא שלו, זו האמיתית, והיו שם גם שני הוריו המאמצים, שהלב שלהם עבר למצב רטט. הייתה שם שמחה וקצת דמעות, ובעיקר שינוי גדול בחייהם של כל אלה, שינוי הנזקק לזכותו של ארגון הידברות. כיפה קטנה מצמחה על ראשו של ירון ומטפחת שטטפה את ראשה של אשתו, צעקו ביחד: משהו חדש מתחיל.

אומרים גם שירון שמואלי כבר לא שמאלן.

"הוא יצא מהחדר בגמר השיעור המשודר, סהרורי משהו. אני רוצה להתקשר לאלוקים", פנה לירון שהיה שטוח על הספה בתנוחה כמעט בלתי אפשרית"

את עצמו. "שייני תפילין, שיניח ספר תורה, מה אכפת לך?".

שבוע לאחר מכן עמדו זוג קופסאות מרובעות ושחורות על המכתבה של אחמד. הנער הנרגש הביט בהן כאילו היו הגרסה האחרונה של הפלאפון החכם שלו, להבדיל אלפי אלפים של הבדלות. פניו זהרו וחיוך של אושר התרחב בלי משים על שפתיו.

•••

"קנו לי תפילין", היה המשפט ששמע כל מי שבא עם אחמד במגע בימים הקרובים. "יפה לך!", הייתה התשובה הרווחת. אחרים תהו מהיכן הגיע אליו המושג הזה בכלל. היו שהרימו גבה או שתיים, ואם היו להם יותר גבות, מן הסתם היו מרימים גם אותן. חלק מחבריו ניסו ללעוג לו, אבל רק אחד, האינטליגנט שבחבורה, הרתיח את דמו של אחמד.

"מי אמר בכלל שמותר לך להניח תפילין?", אמר לו תומר, נער ממושקף למדי.

"מה הפירוש מי אמר שמותר?", תהה אחמד. "למה שיהיה אסור? מי יקבע לי אם להניח תפילין או לא?!"

"לא יודע", משך תומר בכתפיו. "אתה צריך לברר. אם אתה רוצה להתקשר לאלוקים, לא בטוח שככה תצליח לעשות את זה. נראה לי שאלוקים לא ישמח שלקחת לעצמך את הרעיון מהיהדות". אחמד לא בזבז רגע. בערוץ של הידברות הייתה רשומה כתובת דואר אלקטרוני לשליחת שאלות לרבנים. את זה הוא היה בטוח שמותר לו לעשות. והוא כתב: "שלום, קוראים לי אחמד ואני ערבי. מתחשק לי מאוד להניח תפילין, אחרי שצפיתי בהרצאה בערוץ שלכם. האם מותר לי?".

התשובה לא איחרה לבוא. "אחמד שלום, במענה לשאלתך - עקיקרון, אין מניעה למי שאינו יהודי לקיים את מצוות היהדות, אבל במצווה שיש בה קדושה, כמו בהנחת תפילין, קבעו חכמינו שאין דובר ראוי".

שניהם יחדיו ושילחו אותו לחדרו.

הם חשבו על זה. היא הסכימה והוא התנגד. הוא התנגד והיא הסכימה. כך לחלופין הם חשבו על זה, וכל אחד אמר בדיוק את אותן טענות. כמעט הגיעו לידי מריבה קלה, ואז החליטו לעצור. כיון שנותרו חודשיים ויותר עד ליום הולדתו של אחמד, הסירו ירון ורעייתו את הרעיון מעל הפרק, וסיכמו לדון בו יותר סמוך למועד החגיגה שתהיה או לא תהיה. אבל בחדרו הענק של אחמד, במפלס העליון של הבית, בסוף המסדרון, משמאל - ישב נער אחד, כהה עיניים, ומלומד בדיוק כמו שאביו רצה לראות אותו גדל. הוא היה מרותק למסך השחור והפרטי שבחדרו, ועיניו הגדולות והסקרניות בלעו את המראות שמולו. הוא חשב שהידברות זהו ערוץ הדוגל בשלום ובהידברות בין ישראל לפלסטינים, אבל גילה להפתעתו שהתכנים שם מעניינים אותו יותר.

במחשבה שניה חשב אחמד, שזו בדיוק הידברות בין הישראלים היהודים לבין אחמד הערבי מהכפר. על המושג "השגחה פרטית" הוא לא שמע מעולם, ולכן הגדיר את התוכנית ששודרה בדיוק בשעה ההיא כ"יד הגורל". הרב היהודי דיבר שם על תפילין, ואחמד נדלק. הוא ידע שזה מה שהוא רוצה - תפילין!

הוא יצא מהחדר בגמר השיעור המשודר, סהרורי משהו. "אני רוצה להתקשר לאלוקים", פנה לירון שהיה שטוח על הספה בתנוחה כמעט בלתי אפשרית.

כשמע את הבקשה, רטט כל גופו של ירון בצחוק. "להתקשר לאלוקים? נראה לי שאין לו טלפון... אבל תנסה כל מיני מספרים, מי יודע, אולי תצליח להתקשר אליו בדיוק...", הוא נראה כנהנה מההלצות של עצמו.

אחמד ממש לא צחק. "אני רוצה להתקשר לאלוקים עם התפילין, אבא", הסביר לירון כמו שמסבירים לקשה הבנה.

ירון באמת היה קשה הבנה בתחום. "מאיפה הבאת את הרעיונות המשוונים האלה?!", נוף בבנו. "מה קורה לילד הזה? קודם בר מצוה, עכשיו תפילין, מחר הוא יבקש ללמוד ביישיבה...". המחשבות רצו במוחו והוא תכנן להעיף את הרעיון מראשו של אחמד לאן שתישאנו הרוח. אבל כשראה את המבט הרציני והכוסף שבעיניו, הבין שהנער שלפניו רציני עד להחריד, ונסוג.

"אתה תקבל תפילין", הבטיח בפרץ של אבהות טובה. "הילד שלך מבקש - לא תיתן לו?", הרגיע

אל תאמינו לפייק ניוז: מיתוסים על קורונה - ומה האמת?

ג'ל אלכוהול יגן עליכם? ילדים לא יידבקו? התרופה כבר פותחה? כל המיתוסים שנפוצים על קורונה - והאמת

יעילה בעיקר עבור חולי קורונה - מכיוון שהיא מונעת מהם להדביק אנשים בריאים בסביבתם.

פייק ניוז: ילדים מוגנים מקורונה ואינם נדבקים

על פי הסטטיסטיקות, ילדים קטנים מהווים פחות מאחוז אחד מכלל מקרי המחלה שהתגלו, ואף ילד מתחת לגיל 9 לא מת מהמחלה. עם זאת, הנתונים הללו לא אומרים שילדים מוגנים מהידבקות. הם אמנם מוגנים יותר מפני המחלה או הסיבוכים, אך יש בכך גם "קאפי": הילדים יכולים בהחלט להיות נשאים של הנגיף, ולהדביק אחרים. גם מבוגרים. העובדה שהילדים חולים פחות גם גורמת לכך שהם נדבקים פחות, והם גם נמצאים בסביבת אנשים כל הזמן, ולעיתים קרובות גם שומרים פחות על היגיינה מאשר מבוגרים. כל זה הופך את הילדים למפיצים "יעילים" של הקורונה. כדאי להישמר.

הרבה שמועות מסתובבות סביב נושא הקורונה. בין כל ההודעות המאומתות של משרד הבריאות ושאר הדיווחים הרשמיים, יש גם הרבה פייק ניוז - הודעות כחזבות, שמועות ומיתוסים, שעושים רק דבר אחד: זורעים בהלה. הם לא מסייעים למניעת הקורונה או לטיפול בה, הם רק מלחיצים אותנו.

בואו נעשה קצת סדר בשמועות ובמיתוסים שנעשו נפוצים בימים ובשבועות האחרונים. מהי האמת?

פייק ניוז: מסוכן לרכוש מוצרים מסין

המחקרים לגבי אופן העברת הקורונה אמנם עדיין לא מושלמים, אבל כבר ידוע שהנגיף שורד גם על משטחים וחפצים במשך מספר ימים. נחזור ונאמר: מספר ימים. ולמעשה, לא יותר מ-4 ימים (96 שעות). מוצרים שמוזמנים מאתרים סיניים מגיעים לארץ רק כעבור מספר שבועות. כך שגם אם נניח שהאדם האחרון שארז את המוצר שהזמנתם היה חולה בקורונה, עבר מאז די זמן שבביל שהנגיף ייעלם.

פייק ניוז: אלכוהול ודומיו מגנים מהקורונה

חומרי חיטוי על בסיס אלכוהול אמנם הורגים חיידקים, אבל הם לא מסירים לכלוך וחומרים אורגניים מהידיים. לכן הם מסייעים, אבל לא מספיקים. הדרך היעילה ביותר למנוע הידבקות היא לשטוף את הידיים במים ובסבון נוזלי, ועד לשטיפה - להימנע מנגע פגים בכלל ובעיניים ובפה בפרט.

פייק ניוז: מסכות פנים מגנות מפני הידבקות בקורונה

ברבה מדינות רואים שימוש במסכות המסכות את האף והפה, כניסיון להגן מפני הדבקה. אין ספק שמדובר בדבר חשוב, אך הוא לא מספיק. אפשר להידיבק בקורונה גם כאשר חובשים מסכה שכזו. כיצד? ראשית, הזיהום עובר גם מן היד אל הפה. ושנית, גם בעיניים יש ריריות שיכולות להיות מקור כניסה לנגיף. היעילות של המסכה אינה מופרכת, למרות זאת. ראשית, היא מונעת פיזית חיבור בין היד לפה, כך שהיא עשויה לסייע במניעת הידבקות, ולו מעט. שנית, המסכה

פייק ניוז: מי שנדבק בקורונה - ימות

זוהי דוגמה קלאסית לזריעת בהלה מיותרת. על פי הדיווחים, יותר מ-80% מהאנשים שנדבקים בקורונה סובלים ממחלה קלה ודמוית שפעת. כ-13% מהנדבקים סובלים ממחלה קשה, הכוללת קוצר נשימה וצורך בקבלת חמצן, ורק כ-5% מגיעים למצב קריטי - אי ספיקת נשימה, הלם רב מערכתי או כשל איברים. בפועל רק כ-3% מהנדבקים מתו כתוצאה מהנגיף. בנוסף, הסיבוכים הקשים ומקרי המוות מגיעים אצל חולים שנמצאים בקבוצות סיכון - כלומר בגילאים מבוגרים או אנשים הסובלים ממחלות רקע.

פייק ניוז: יש תרופה לקורונה

נגיפים באופן כללי אינם מטופלים באנטיביוטיקה (בניגוד לחיידקים). גם הקורונה נכללת בהגדרה זו. ישנם נגיפים שיש להם תרופות, אך לקורונה עדיין לא פותחה תרופה. נעשים ניסיונות שונים לטיפול בקורונה באמצעות תרופות שונות, אך עד כה אין נתונים מדויקים באשר להשפעת התרופות הללו, ולא ידוע על תרופה יעילה שנמצאה. בכל רחבי העולם, כולל ישראל, מנסים לפתח תרופה. אך תהליך של פיתוח תרופה הוא ארוך, וגם בתחזיות האופטימיות ביותר, תרופה יעילה תפותח רק בעוד מספר חודשים.

מפתיע: כאן רמוזה מחלת הקורונה בתנ"ך, בתוספת הדרך לעצירת המגיפה

הפסוק אותו מורה האר"י הקדוש לומר בזמן מגיפה, מופיע בתנ"ך במקום בו מוצפנת המילה "קורונה". ואין תיפסק המחלה? כל הפרטים בכתבה שלפניכם

דברי רבינו האר"ז בשער הכוונות (דף ע"ב ע"ב) מובא, שבזמנים שיש מגיפה בעולם, יש להוסיף פסוק אחד בסדר התפילה: לפני שאומרים המילים "ה' צבאות עמנו" בסוף "פיטום הקטורת", אומרים את הפסוק (בראשית פרק מ"ג פסוק י"א): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם כֹּן אֶפְאֹד זֹאת עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמַרַת הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיהֶם וְהוֹרִידוּ לָאִישׁ מִנְחָה מֵעֵט צִרִי וּמַעֵט דְּבִשׁ נְכֹאת וְלֹט בְּטָנִים וְשִׁקְדִים", ומכוונים את שמות הקודש היוצאים מפסוק זה.

מעניין להיווכח שבצופן התנ"כי מתגלה, שבפסוק זה, אותו יש לומר בזמן מגיפה, רמוזה מחלת הקורונה. החל מהאות ק' של המילה "קחו" נמצאת המילה קורונה, בדילוג של 245 אותיות. (בגימטריה "לכל העמים"). עוד נראה כי באותו דילוג בדיוק (245) מופיע שמו של הקדוש ברוך הוא, שמעביר אותנו בימים אלה קורס מזורז ומסביר לנו מי בדיוק מנהל את העולם. באותם פסוקים מופיעות גם המילים: "נגע", "נגף", "מחלה", וכן שמות המקומות הראשונים שלקו בנגיף: סין, אירן, רומא.

כפי שנראה בטבלה הבאה, על המילה "קורונה", מופיעה מילה שמביעה את הצעד הרוחני העיקרי להינצל: "תפילה", ומהאות פ' של ה"תפילה", מופיע אף תאריך השנה הזו: תש"פ.

כאשר פרצה מגיפה לאחר חטא בעל פעור, נאמר בפסוק: "ויעמוד פנחס ויפלא ויתיעצר המגיפה" - המגיפה נעצרה בעקבות תפילתו של פנחס. גם כעת, בימים הקשים שעוברים על עם ישראל ועל העולם כולו, המביט בלב חרד ודואג נוכח המתרחש, יש לזכור את דברי הרמב"ם, שמציין כי כאשר יש צרה על הציבור - קיימת מצוות עשה לעזוק לפני ה'. הבה לא נחמיץ את גודל השעה, נרבה ונפציר בתפילה לבורא החנון ורחום, על הכלל ועל הפרט, על הבריאים שלא יחלו ועל החולים שיתרפאו.

דקלון: "אבא עבד כמטאטא רחובות, אמא הייתה כובסת, אבל מעולם לא חויינו חוסר"

הימצאות בקבוצת הסיכון של נגיף הקורונה, אירוע מוחי מטלטל, ושכחים בבית הכנסת. יוסף לוי, הלא הוא "דקלון", חושף מה התרחש בעקבות חזרתם בתשובה של חמשת ילדיו

לקח כואב שלמדת בחיך?

"ברוך ה' לא למדתי את זה על בשרי, אבל לאחרים אני אומר: 'תהיו אתם. אל תנסו לחקות אחרים. תביאו את עצמכם. תהיה אמיתיים ונאמנים לעצמכם'. ראיתי בחיי שהדבר הזה פשוט עובד."

דמות מעולם היהדות שמשמשת מקור השראה עבורך?

"משה רבינו. משה היה ענק שבענקים, ואף על פי כן התורה מעידה שהיה האדם הכי עניו. להבדיל, גם אני מאוד משתדל לנהוג בצניעות. אנשים רודפים אחרי הכבוד והפרסום, אבל זה הכל הבל הבלים. אנשים רצים אחרי הדברים האלה, וכל כך מתאמצים עבורם, אבל זה פשוט שטויות. הרבה פעמים בתור אמן מפרסמים אותך ורודפים אחריך, אבל חשוב מאוד לא להסתנוור מזה. מה שכתוב לך זה מה שיהיה, ולא צריך לרדוף בטירוף אחרי הפרסום והכבוד."

ומהם חלומותיך?

"באופן כללי, מכל הכל אני מקווה שאני, משפחתי וכל עם ישראל נהיה בריאים תמיד, ובמיוחד בתקופה זו. מבחינה מקצועית, אני כבר בסוף הקריירה שלי, וברוך ה' השגתי הרבה מעבר למה שציפיתי. כשהייתי צעיר לקחתי כמעט כל שיר שהביאו לי, ועכשיו אני מבצע רק שירים שאני מאמין שיהיו להיטים. לאחרונה הקלטתי שיר שנקרא 'דפאנו ה', יחד עם אהרון ירימי ללחן של ינון חסון, והוא אכן מאוד אהוב, ממש להיט. לגבי הופעות, עדיין יש לי חשק גדול להופיע, אבל כרגע בגלל הקורונה זה לא מתאפשר."

"עוד לגבי הקורונה, אני חושב שכל מה שקורה מזכיר לאנשים שיש בעל הבית לעולם, ושלא צריך לדאוג. עם זאת, חשוב להיזהר. כתוב בתורה: 'ונשמרתם מאוד לנפשותיכם', ולכן אני משתדל לצאת בימים אלו כמה שפחות מן הבית, בדיוק כמו ההנחיות. לגבי הפרנסה אני לא דואג, כמו שאמרתי, יש בעל בית לעולם. כתוב שמי שנותן חיים, נותן גם מזון. 'יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך' - כמה שאתה מייחל לחסד, ככה תקבל."

הופעה בערב אני יוצא, ואם לא אז הולך לישון מוקדם יחסית."

מה הדבר שהכי גורם לך להיות מאושר?

"העובדה שזכיתי להיוולד יהודי. אדם יהודי צריך תמיד להיות שמח, כי הוא בן של מלך. מעבר לכך, כשאני מוציא שיר והרבה אנשים שומעים אותו, זה מאוד משמח אותי באופן טבעי."

מה הדבר שאתה הכי חושש ממנו?

"אני מרגיש שהייעוד שלי הוא לשיר ולשמח אנשים, וחושש שיבוא יום בו איאלץ להפסיק לעשות זאת. גם עכשיו לא תמיד קל לי לשיר, כי לפני כשנתיים עברתי אירוע מוחי, ומאז אני סובל מכמה תופעות לוואי, ביניהן סחרחורת."

ישנו שיר שהשפיע עליך במיוחד?

"יש הרבה שירים שהשפיעו עליי, אבל בהחלט אוכל לציין את 'שבחי ירושלים'. זה שיר המנון. בכל העולם היהודי מכירים אותו. אבל בכללי, כל שירי הקודש מדברים אליי. אני מתרגש כשאני שר אותם. כשאתה שר למשל שירים של דוד המלך, המילים מדברות אליך."

ספר על מצווה שאתה מחובר אליה באופן מיוחד

"בתור נער, כשהתגוררתי בבית הורי, הנחתי תפילין מדי יום. בשלב מאוחר יותר הפסקתי להניח, וכשחזרתי לשמור שבת חזרתי גם לתפילין. אני מאוד נהנה מזה. זה תענוג להניח תפילין. כשאני מניח תפילין אני מרגיש שאני שם כתר על הראש."

נעים להכיר

"יוסף לוי, 75, נשוי ואב לחמישה, מתגורר בתל אביב, זמר."

סיפור ילדות שמלווה אותך?

"הורי עלו מתימן, ומנהגי תימן נכחו אצלנו בבית באופן משמעותי. בילדותי למדתי אצל ה'מורי' שגר בסמוך אלינו, ואחר כך בתלמוד תורה של תימנים ליד שוק הכרמל בתל אביב. היינו שמונה ילדים בבית, ומבחינה כלכלית היה קשה. אבא עבד כמטאטא רחובות, אמא הייתה כובסת בבתי עשירים, אבל מעולם לא חויינו חוסר. כילד לא חשתי רעב, אך בכל זאת קיבלתי את השם 'דקלון', כי הייתי מאוד רזה. ממש דקיק. מאז זה תפס. שמי האמיתי הוא יוסף לוי, אבל איך שהתחלתי לשיר התפרסמתי בתור 'דקלון'."

שחף במשהו מעניין ומרגש הקשור למשמחתך

"נולדתי בבית דתי, אבל בנערותי התרחקתי משמירת תורה ומצוות. תודה לקל, חזרתי לשמור שבת בגיל 50. זה קרה בזכות הילדים שלי. יש לי חמישה ילדים ברוך ה', ארבעה בנים ובת, כולם נשואים, וכשהם גדלו הם החילטו לחזור בתשובה, ואני אחריהם. כיום יש לי ברוך ה' יותר מ-30 נכדים, כולם מתגוררים בארץ. אגב, גם אשתי הצדיקה עשתה את תהליך ההתקרבות, היא חזרה בתשובה יחד איתי ומקפידה על שמירת שבת. אני מאוד נהנה מהחיים שלי כאדם שומר תורה ומצוות."

איך נראה סדר יום ממוצע שלך?

"אני קם בחמש בבוקר, נוסע להתפלל בבית כנסת בכרם התימנים כי זה בית הכנסת שאבא שלי היה לוקח אותי אליו מגיל ארבע, ומאז אני שם. אחר כך חוזר הביתה, אוכל ושונה, עושה קניות, קורא 'חוק לישראל', קופץ לילדים ומביא להם דברים, ואז הולך למנחה וערבית. אם יש

לימוד זכות על הציבור החרדי

כיצד ייתכן שנגיף הקורונה התפשט כל כך בציבור החרדי?

בציבור החרדי, כמו בציבור הכללי, נוצר בהתחלה לבלול. רבים סברו שמדובר בווירוס הדומה לשפעת, וכי "לא צריך להגזים"... מצב דומה התרחש בערים שונות כמו תל-אביב, כאשר רבים ראו את המצב החדש כחופשה המציעה טיול נעים בפארקים וחופי הים... אין לדיין אלא מה שעיניו רואות.

מתחילת המגפה, גדולי ישראל פסקו הלכה, יד-ביד, כפי כללי משרד הבריאות. אסרו מניינים מעל עשרה אנשים, תוך שמירת מרחק ניכר בין מתפלל למתפלל. כך נמסר בחדשות הציבור החרדי - בפיסקוויילים שהדבקו על לוחות המודעות ובהודעות מוקלטות שהושמעו מרכבים. כאשר החליטה הממשלה על הסגר כללי, אסרו גדולי ישראל את התפילה במניין, ושערי בתי הכנסת אכן ננעלו.

מדוע שיעורי ההדבקה בציבור החרדי גבוהים מבערים אחרות?
יש לכך מספר הסברים, שאינם בגדר הצדקה, אך מסבירים את הקושי של הציבור החרדי להיכנס להסגר:

1. החברה המערבית יצרה ריחוק טבעי מבני אדם, החיים בסוג של בידוד חברתי. אדם מערבי יכול לגור עם עשרות שכנים מבלי להחליף עמם מילה. אנשים מתביישים לפנות זה אל זה ברחוב, וחשים עצמם מנותקים מאחיהם. התקשורת האישית הכמעט יחידה עם אנשים זרים תיעשה רק במקומות עבודה או לימודים, ולזמן קצר.

האייפון והרשתות החברתיות הקצינו עוד יותר את הבידוד החברתי, שבו אנשים מתקשרים זה עם זה דרך הודעות על מסך, ויצרו לעצמם חיים וירטואליים שאינם מייצגים את חייהם האמיתיים. הסגר איננו משימה פשוטה לציבור הכללי, אך גם אינו משימה קשה כל כך: קיימת אי-הנוחות של איסור היציאה מן הבית, הרצון לטייל ולהתאווור וכמובן הקושי הכלכלי, אך בכל הקשור לחברה - נראה ש"הטלפון החכם" החליף את רוב האינטראקציות החברתיות אפילו לפני ההסגר.

הציבור החרדי, לעומת זאת, סובל כעת סבל בלתי נתפס של עצירת חיי הקהילה והשיתוף. עובדה ידועה היא, שהציבור החרדי בנוי על שיתוף וערבות הדדית: שלוש תפילות ביום נעשות במניין עם הציבור, המתכנס להתפלל יחד אל בורא עולם. שיעורי תורה משותפים נעשים בבתי כנסת, בהשתתפות הרב עם הקהל. וכמובן אלפי ישיבות וכוללים שמטרתם לימוד תורה משותף בצוותא, בחילוק לחברותות שבהם מתכנסים איש עם חברו ללמוד בעיון גמרא - לימוד אישי משותף.

הציבור החרדי חי ונושם את חיי הקהילה ותקשורת בין-אישית, תחושה תמידית של שיתוף ואחדות בין אדם לחברו. ההסגר והבידוד ללא מניינים, ללא שיעורי תורה בבתי כנסת, ללא ישיבות וכוללים, ללא חברותות, ללא מקוואות, קשה עבורו מאוד. על זאת יש להוסיף את עצם הקושי הטכני לשמור מרחק בעיר שרחובותיה צרים והבניינים קרובים מידי. אין זה סוד שבבני ברק יש צפיפות אוכלוסין - צפיפות מבורכת של משפחות ברוכות ילדים המסתפקות במועט - אך זו גורמת להידבקות מהירה יותר בין שכנים בבניין מאליו "כמו שפעת".

מכאן שנתנה רשות לרופא לרפאות" (ברכות ס, עא).

בציבור הכללי רווח המיתוס השגוי שחרדים מזלזלים ברפואה בגלל שהם סומכים על הנס, אך זו טעות! חז"ל אסרו לסמוך על הנס: "לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה לומר שעושין לו נס, שמא אין עושין לו נס" (שבת לב, א). עוד הבהירו חז"ל שבמקום סכנה אפילו שלוחי מצווה יכולים להינזק (קידושין לט, ב).

כך פסק הרמב"ם להלכה: "הרבה דברים אסרו חכמים מפני שיש בהם סכנת נפשות, וכל העובר עליהן, ואומר הרניני מסכן בעצמי ומה לאחרים עלי בכך, או איני מקפיד בכך, מכין אותו מכת מרדות" (הלכות רוצח ושמירת הנפש, פרק יא, הלכה ה).

כן פסק הרמ"א: "וכל הדברים שהם סכנה שומר נפשו ירחק מהם, ואסור לסמוך על הנס, או לסכן נפשו בכל כיוצא בזה" (רמ"א י"ד קטז ה), וכך כתב הבן איש חי: "כל אדם חייב לשמור עצמו ובני ביתו מכל ספק סכנה ונזקי הגוף וכו', והאדם ישתדל לעשות שמירה כל מה שבידו לעשות" (שם).

בכל הדורות התייעצו גדולי ישראל ופוסקים עם הרופאים לקבל הדרכתם, עובדה אשר מופיעה באינספור הלכות ופסקים, כגון דיני יולדת, דיני חולה, ברית מילה ועוד.

מכאן שהטענה שהרבנים מזלזלים במדע וברופאים וסומכים על הנס - שקרית מעיקרה, כי הינה סותרת את יסודות ההלכה.

"בכל הדורות התייעצו גדולי ישראל ופוסקים עם הרופאים לקבל הדרכתם, עובדה אשר מופיעה באינספור הלכות ופסקים"

3. עובדה שלישית: לא היה כשל בהנהגה החרדית.

כזכור, ההוראות הרפואיות הראשונות של הממשלה היו למנוע התקהלויות מעל 100 אנשים, ולאחר מכן 10 אנשים. כשראש הממשלה דיבר לראשונה על חומרת המצב, הקולות הראשונים בתקשורת היו מעורבים ושנויים במחלוקת גם מצד רופאים. אנשי תקשורת רבים טענו שראש הממשלה מגזים, שאין סיבה אמיתית לחשש, וכי עלינו להמשיך כסדר היום עד שהוירוס יעבור מאליו "כמו שפעת".

נחום שואל:

"שלום, אני חוזר בתשובה ויש לי בני משפחה חילונים, אינני יודע איך להסביר להם את ההתרשלות שהיתה בציבור החרדי. הם טענו שהתקשורת החרדית אינה מפותחת מספיק, שלוקח יותר מידי זמן למידע להגיע לאנשים, שהם מזלזלים ברופאים... אני יודע שזה לא נכון, אבל איך אוכל להסביר זאת?"

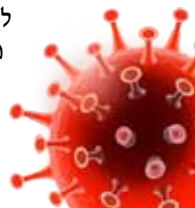
שלום נחום ותודה על שאלתך. כדי להשיב לטענות אלה, צריך להכיר את העובדות.

1. עובדה ראשונה: התקשורת החרדית רחוקה מלהיות "פרימיטיבית".

הציבור החרדי מפעיל עיתונות ענפה בעלת תפוצה רחבה (עיתון 'יתד נאמן' מחולק ב-135 אלף עותקים, וזה הוא רק אחד מעשרת העיתונים המופצים בציבור), כמו גם תחנות רדיו משוכללות שפועלות בשידור חי (ובנוסף קווי טלפון רבים המכונים בשם 'קוי נְייעס' המשדרים חדשות עדכניות 24 שעות ביממה, גם אם אינם רצויים), ואין צריך לומר פישקווילים המדוברים על לוחות המודעות, יחד עם הודעות מוקלטות הנמסרות ברמקולים בשעת הצורך. חדשות מגיעות לכל אוזן בבני ברק תוך זמן קצר מאוד, כל חרדי יכול להעיד על כך.

2. עובדה שנייה: ההלכה מחייבת לדאוג לגופנו בדרך הטבע, וכמובן לשמוע לעצת הרופאים.

התורה מצווה בפירוש: "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" (דברים ד, טו), זו מצווה מן התורה לשמור על בריאותנו בדרך הטבע, וכפי הדרכת הרופאים. הסבירו חז"ל: "ורפא ירפא -

בלומדי התורה.

גם בישראל, הציבור הכללי מפנה את כעסו על הציבור החרדי, כי הוא חש בלבו שהכול נעשה בשביל התורה ולומדיה.

הקב"ה מצביע על הציבור החרדי, מראה לנו שהכול תלוי בהתחזקותנו הרוחנית - כי אכן העולם מפנה אצבעות מאשימות כלפינו, בין אם יש בכך הגיון טבעי או לא.

אנו באחרית הימים, ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. כך נאמר במשנה בסוף מסכת סוטה על אחרית הימים, ש"חכמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהיה נעדרת". בימים אלה יראי חטא נמאסים ומאוסים בעיני הציבור, אך זו הראיה שמצב האומה תלוי בגרעין התורני שלה. זה הוא הנסיון שקיבלנו באחרית הימים, אך בתוך ההסתער רואים את התגלות הנבואה.

בתורה נאמר: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, ושבת עד ה' אלוקיך ושמעת בקולו, כי קל רחום ה' אלוקיך, לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך אשר נשבע להם" (דברים ד, ל).

זו קריאה אל דורנו לשוב בתשובה.

אמרו חז"ל שכאשר יש גזירה על הציבור, "אין מלאך המוות מבדיל בין צדיק לרשע" (בבא קמא, דף ס, א). וההסבר לכך טמון בעובדה שכל ישראל אחים וערבים זה לזה, ואין הקב"ה מביא גזירה על הציבור, אם לא רבו עוונותיו על זכויותיו (הלכות תשובה, פרק ג').

יושם לב שדבר אחד משותף לכל: המגפה מביאה ענווה לעולם, שפלות רוח, היא משפילה את הרוח האנושית שחשה עצמה כול-יכולה בזכות ההתפתחות הטכנולוגית המהירה, וכעת מזכירה לנו את מקומנו האמתי מול בורא עולם ששולט בבריאה.

עלינו ללמד זכות על הציבור התורני שאוחז בגחלת המאירה את העולם. כל יודעי ה' צריכים לנצל ימים אלה להתחזק ולהתקרב לה' כפי יכולתם, כל אחד לפי נסיונותיו - ימצא במה עליו להתחזק למען בורא עולם, ובכך יצטרף להצלחת עם ישראל והעולם.

בעזרת השם ניוושע בקרוב מן המגפה ונזכה לגאולת ישראל ברחמים.

במהרה בבני ברק, למרות שהרחובות התרוקנו, ורוב הציבור שמר על ההוראות. מאחר שקומץ אנשים בלתי זהירים פעלו ברשלנות ועל דעת עצמם - ולא על פי גדולי ישראל וההוראות הברורות שהופצו בציבור.

כאן אכן צריכים לשוב בתשובה שלמה, על ההתרשלות בשמיעה לגדולי הדור.

●●●

הלימוד לדורנו:

נוכל ללמוד מגלי השנאה בתקשורת - מוסר לעצמנו. אין זה צירוף מקרים שגם בארצות הברית נצפית כעת אנטישמיות רבה כלפי הקהילה החרדית. האמת שהכול קורה בגלל עם ישראל ולמענו, כפי שנאמר בנביא: "אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמים וארץ לא שמת" (ירמיהו לג, כה), במיוחד באחרית הימים, שכל העולם מתרכז ותלוי בגאולת ישראל.

"מתחת לפני השטח, גויי העולם מרגישים שהכול קורה בשביל ישראל, ומתוך תחושה עמוקה זו מפנים את כעסם כלפי ישראל"

פירוש הדבר שהאחריות מוטלת בראש ובראשונה על יודעי התורה ועוסקיה, אשר מכירים את ה' ובכוח תורתם מגנים על העולם מסכנות אחרית הימים.

מתחת לפני השטח, גויי העולם מרגישים שהכול קורה בשביל ישראל, ומתוך תחושה עמוקה זו החבויה בתת-מודע שלהם, מפנים את כעסם כלפי ישראל כשיש מחלות ואסונות בעולם. האם בזמן הדבר השחור, לא האשימו הגויים את היהודים במגפה?

האנטישמיות היא ההוכחה להיותנו העם הנבחר; לעובדה שבזכות התורה ולמען התורה העולם קיים, וכי ההתגברות על המגפה תלויה

במצב של מגפה.

אין דברים אלה כדי להצדיק התרשלות, אך יש בו כדי להבין את גודל הקושי, וללמד זכות.

2. לצערנו קיים קומץ אנשים בציבור החרדי שפועלים על דעת עצמם, ואינם נשמעים לגדולי ישראל. קומץ זה מאז ומתמיד גרם לחילול השם, והתקשורת הכללית כמובן מציגה המיעוט הקטן הזה כאילו היה רוב הציבור החרדי.

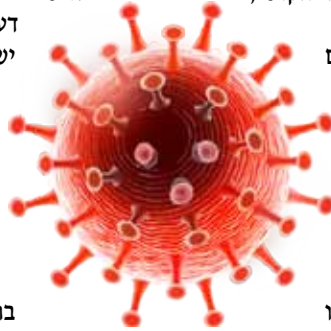
חשוב להבהיר, כי מאז הודיעו ברמקולים ובמודעות שאסור להתקהל, רחובות בני ברק התרוקנו, ורוב בתי הכנסת נסגרו. מניינים נעשו ברחובות הפתוחים, במרחק בין איש לחברו. אולם נותר קומץ אנשים שזילזלו בהוראות, ועשו כרצונם. תופעה זו של אנשים הפועלים על דעת עצמם, קיים לצערנו בכל ציבור. לפני שהמשרה אכפה את כללי ההסגר, צולמו בתל-אביב חופי ים עמוסים במטיילים, פארקים הומי אדם בערי הארץ, תמונות של מאות חיילים מתגייסים העומדים בצפיפות בבקו"ם ועוד.

בכל ציבור קיים אחוז קטן של אנשים שפועלים בצורה מנוגדת לציבור הכללי, אך כשה נוגע לחרדים, נראה שהתקשורת מעדיפה להציג את המיעוט הקטן הזה בתור פני הציבור...

האם אין זה עוול להציג את החרדים בתור ציבור שמזלזל פה-אחד בכללי הבריאות, וזאת בזמן שרוב הציבור החרדי נשמע להוראות הרבנים, שפסקו כידוע לפי הדרכת משרד הבריאות?

לגבי שיעור ההדבקה הגבוה, צריך להבין שמגפת הקורונה מתפשטת במהרה, כאשר החולים בנגיף אינם שומרים על כללי זהירות, וכך מעבירים אותו לציבור הרחב. כך, מספר מצומצם של חולים יכול להדביק אנשים רבים בזמן קצר. גם בבני ברק - מספיק שקומץ אנשים חולים לא ישמעו להוראות הרבנים כדי שהנגיף יופץ בציבור הרחב (במיוחד כשהרחובות והבניינים בנויים בצפיפות, ואין משלוחים שיביאו מוצרי מזון עד הבית).

בכך טמון ההסבר לעובדה שהנגיף התפשט

סגר את המסעדה בשבת ופתח בתי קפה למהדרין: "נמאס מהשיח המכווער בין המגזרים"

גנאדי מולר, עולה מברית המועצות, החליט שנמאס לו לשמוע את ההאשמות כלפי הציבור החרדי. לכן הוא סגר את מסעדת 'זוקס' בחוף הקשתות באשדוד, ופתח רשת בתי קפה כשרים למהדרין. "מאמין שאפשר להרוויח גם בלי לעבוד בשבת"

של "פונץ" בכיכר הסיטי באשדוד - סניף כשר למהדרין. לאחר מכן הוא הוסיף את הסניף בגן העיר, אף הוא מהדרין, ובשלב הסופי סגר את מסעדת "זוקס" בחוף הקשתות, ופתח במקומה סניף שלישי של "פונץ", גם כן בכשרות מהודרת. "הרגשתי שלא ייתכן להחזיק רשת כשרה למהדרין, ובמקביל לנהל מסעדה שפתוחה בשבתות", הוא מסביר.

לדבריו, לא היה לו קל לקבל את ההחלטה הזו, מאחר שמסעדת זוקס חוותה הצלחה כבירה במהלך שנות פעילותה, והיא הייתה מלאה במשך כמעט כל שעות היממה. "אני לא יכול להגיד שלא פחדתי כשהחלטתי על המהלך הזה", הוא מודה, "אבל כשאני רואה היום את כל סוגי האנשים מגיעים אליי, גם עולים חדשים, גם בעלי כיפות סרוגות וגם חובשי כיפות שחורות - זה משמח לי את הלב".

ואתה לא חושש מהפסדים?

"לא, לדעתי זה שסוגרים מסעדה בשבת לא מוביל בהכרח להפסדים, אפשר גם להרוויח".

"אנשים קראו לי 'בוגד'"

גנאדי אינו נח לרגע. בימים האחרונים הוא חתם עסקה עם זכיינים בנתניה, באשקלון וברחובות, שם יוקמו בתי קפה נוספים של "פונץ", כולם גם כן כשרים למהדרין. "אנחנו מציעים בבתי הקפה מוצרים מאוד מיוחדים", הוא מספר, "יש לנו קפה טעים במיוחד ומאפים מיוחדים שלא מיוצרים בשום מקום אחר בארץ, אלא רק אצלנו, כמו גביניות מיוחדות, אגוזי ריבת חלב, עוגיות אלפחורס, פחזניות ממולאות, ועוד מאפים נוספים. המאפים שלנו נאפים לעיניו של הלקוח, אלו לא מאפים שישבו והתיישבו במשך כמה שעות. יש לנו גם קוקטיילים ואייסים, וכן גלידה אמריקאית בשלושה טעמים, כולל גביעי וופל שמיוצרים אצלנו במיוחד".

איך אנשים הגיבו כששמעו שסגרת את המסעדה בחוף הקשתות?

"עד היום, למרות שחלפו כחודשיים, יש הרבה אנשים שמתקשרים אליי ומבקשים לדבר איתי על כך, אולי חושבים שיצליחו לשכנע אותי לפתוח את המסעדה בחזרה. יש כאלו שאומרים לי בצורה ברורה: 'עשית טעות, משגיחי הכשרות יהרסו אותך ולא ייתנו לך לחיות'. היו גם כאלו שקראו לי 'בוגד' ושאלו: 'איך העזת? הרי כל העיר מכירה אותך ויודעת שאתה פתוח בשבתות. איך נבוא להתארח אצלך?' אבל מצד שני יש גם הרבה שמעודדים. אני אישית לא מתרגש מאף תגובה. עם הזמן גיליתי שהחברים שלי נשארו חברים שלי, ומי שלא - כנראה לא באמת חבר. אני יודע שעשיתי מה שנכון, יש לי סיפוק, ואני מאמין בדרך שלי. אני הולך בדרך שלי עד הסוף, וברור לי שבסופו של דבר כל הדיבורים יישכחו ומה שיישאר זה הטעם הטוב בפה".

אוהב, ובין היתר אני גם דואג לכשרות מהדרין ולסגירה בשבתות, כדי שהציבור החרדי יוכל לבוא וליהנות גם כן".

"נמאס מהשיח המכווער"

אבל היה גם דבר נוסף שהוביל לתפנית המשמעותית. "בתקופת הבחירות שמעתי הרבה מאוד דיונים מכווערים, בהם הציבור הרוסי השמין את החרדים וכינה אותם בכינויים שאני אפילו לא מסוגל לצטט. מנגד, כאב לי שיש אנשים בציבור החרדי שמכלילים את עולי חבר העמים, וחושבים שכולם מעוניינים להתנכל להם, מבלי להבין שיש גם יהודים ממוצא רוסי שרוצים שלום בין הצדדים ואוהבים את כולם. אני לדוגמה איני אדם דתי, אבל אני יהודי מאמין, והשכל הישר שלי אומר שאפשר למצוא דרך להשכין שלום בין הצדדים ולדאוג לכך שכולם יהיו מרוצים". בשלב הראשון פתח מולר את הסניף הראשון

נמאס לי לשמוע את השיח המכווער שנוצר בין הציבור החרדי לרוסי, וזה מה שגרם לי לקום ולעשות מעשה", את הדברים אומר לנו גנאדי מולר, הבעלים של מסעדת "זוקס" שהייתה פתוחה עד לפני כחודשיים בחוף הקשתות באשדוד. המסעדה, אשר נחשבה לשם דבר בקרב עולי ברית המועצות שאינם שומרי מצוות, הציעה מאכלים ייחודיים ושעות פתיחה עד השעות הקטנות של הלילה. היא גם הייתה פתוחה בסופי שבוע, כולל בשבתות, מה שסחף אליה המונים שהגיעו לבלות בחוף הים. אלא שלפני כחודשיים החליט מולר לעשות מעשה, ולפתוח רשת בתי קפה כשרים למהדרין תחת השם "פונץ". "היו שיקולים שונים שגרמו לי להחליט על כך", הוא מספר, "הדבר העיקרי שהוביל אותי הוא הרצון שהיה לי מאז ומעולם להתאים את עצמי לכל הסגנונות ולכל הציבורים. כחלק מכך אני מקפיד להציע ברשת שהקמתי משקאות ללא סוכר ומוצרים ללא גלוטן, אני מביא מגוון עצום של סוגי מאכלים, כדי שכל אחד יוכל למצוא את מה שהוא

עכשיו כולכם סובלים בגללי, מבודדים בגלל הטפשות שלי. מכתב מהבידוד

אנא, אל תהיו חולים! לא אוכל לשאת את המחשבה שגרמתי למישהו ממכם לחלות בנגיף הזה, שעלול לדרדר את מצבכם עד למקום שאף אחד לא רוצה אפילו לדבר עליו

אני רוצה לבקש סליחה מכולכם.

סליחה אבא, שביקשת ממני להתרחק קצת כשדיברתי איתך ולא שמעתי בקולך. סליחה מהשכן, שנכנסתי איתך למעלית אף על פי שהזכרת לי שהדבר עלול להיות מסוכן. סליחה מהחברותא שלי, שהשתעלתי מולך בלי להניח אפילו יד על הפה. סליחה מכל עשרת המתפללים שביקשו ממני להתפלל בחדר הסמוך, ולא נעניתי לבקשה שלכם. סליחה מכם, ילדים קטנים ומסכנים שלי, סליחה מאשתי. סליחה מכל מי שבאתי איתו במגע מבלי לשמור על תקנות הבריאות שנתקנו לאחרונה. עכשיו אני חולה. אני מבודד, קצת משתעל. אבל על זה אני לא מצטער כל כך. אני כן מצטער על זה שהכנסתי את כולכם לבידוד. חשבתי שאני חכם גדול. חשבתי שלי זה לא יקרה. חשבתי שאני בריא כמו שור וקורונה זו רק התחלה של בדיחה. חשבתי שהרבנים מגזימים קצת. חשבתי שמשרד הבריאות נסחף לגמרי. חשבתי שכולם מסביבי עושים עסק מכלום. וטעיתי.

עכשיו כולכם סובלים בגללי. עכשיו כולכם מבודדים רק בגלל הטיפשות שלי. עכשיו כולכם בסכנה. עכשיו אולי מקנן בתוכם הנגיף הארור הזה שהגיע בדיוק ממני. עכשיו אתם יושבים לבדכם, ואני כאן, בצינוק שהוקצה לי, מתייסר כפליים. עכשיו אני מתחרט, אבל זה מאוחר מדי. עכשיו לא נותר לי אלא לבקש ממכם סליחה, בתקווה שתיענו לבקשה שלי.

ויש לי עוד בקשה חשובה, ממכם, ובעיקר מריבוננו של עולם: אנא, אל תהיו חולים! לא אוכל לשאת את המחשבה שגרמתי למישהו ממכם לחלות בנגיף הזה, שעלול לדרדר את מצבכם עד למקום שאף אחד לא רוצה אפילו לדבר עליו. עשו טובה ותחיו. אתם כן חשובים לי, למרות שאולי ההתנהגות שלי רק לפני יומיים הראתה אחרת. כולכם אהובים, כולכם יקרים לי. זו רק הטיפשות והילדותיות שלי שגרמו לי לעשות מה שעשיתי.

כאן בבידוד יש לי זמן לחשוב. והמחשבות לא נותנות לי מנוח: האם מישהו יחלה, חלילה, בגללי? האם מישהו יהיה בין חיים למוות בגללי? האם מישהו יעזוב את העולם הזה רק בגללי, חלילה וחס? האם אי פעם אסלח לעצמי? האם אי פעם אתם תסלחו לי? האם בכלל אוכל אי פעם להתבונן בעיניכם מבלי להשפיל את המבט בבושה? השאלות הן רבות. ותשובות – אין. אולם מחשבה אחת נותנת לי שביב של תקווה. אם כולכם שם בחוץ, בעולם החופשי עדיין, תקראו את המכתב שלי ותתחזקו בשמירת התקנות הבריאותיות; אם מישהו מכם יציל נפש אחת מישראל בזכותי; אם יהיה ולו אחד שייזהר יותר מהיום ואילך; אם אדע שלפחות מנעתי קצת עוד כמה מאות אלפי מדבקים וחולים – והיה זה שכרי.

לא כפי לי כאן, בבידוד. ממש לא כפי. אני לא מאחל זאת לאף אחד מישראל. אבל עוד יותר אני לא מאחל לאף אחד את התחושה שאתה, כמו ידיך, כמו פיך, כמו מעשיך – הכנסת לבידוד הנורא הזה עוד כמה וכמה יהודים תמימי דרך.

אל תעשו את זה לאחרים.

אל תעשו את זה לעצמכם.

ג.ב. הכותב לא באמת בחשש הידיקות – ברוך השם – והדברים נכתבו לצורך השעה.

הקורונה, המשיח, הגאולה: אל תחמיצו את המדרש המצמרר הזה

אחרי שתקראו את המדרש הזה, לא תישארו אדישים: המדרש מתאר 10 אותות קודם ביאת הגואל: "מביא הקב"ה חלאים רעים ודבר ומגפה, וממיתים מאומות העולם אלף אלפים בכל יום"

"האות השני", ממשיך המדרש, "מביא הקב"ה חום בעולם גדול מחמתה של חמה עם שחפת וקדחת. ורבים חלאים רעים דבר ומגפה, וממיתים מאומות העולם אלף אלפים בכל יום, וכל רשעים שבישראל מתים, עד שיבכו אומות העולם ויצעקו: 'אוי לנו אנה נלך ואנה נברח', וחופרים כל אחד קברו בחייו ושואלים את נפשם למות, ומתחבאים בצחיחין ובצריחין ובורחין כדי לצנן את עצמם, ובאים במערות ובמחילות עפר. ואם תאמר איך ינצלו הצדיקים מחום החמה? הקב"ה יעשה להם רפואה באותו חום שנאמר: 'זרחח להם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה'. ועל אותו עדות נבא בלעם הרשע: 'אוי מי יחיה משומו אל'."

נראה כי כל מילה נוספת מיותרת. האקטואליה מפורשת בדברי המדרש: "באותו זמן אין מלך ולא נשיא בישראל" – כבר שנה שאין ממשלה בישראל. "ננעלים דלתי שחקים" – השמים סגורים, אין טיסות, אין יוצא ואין בא מארץ הקודש.

"נסגרים שערי פרנסה וכלכלה" – כה רבים הם שעסקיהם מתבססים על טיסות (טייסים, דיילים, עובדי התעופה, ורבים מספור המתפרנסים משהותם של התיירים בארץ, כדוגמת מלונות). ובעת שמושבתים הלימודים, מתקשים ההורים לצאת לעבודתם.

"דבים חלאים רעים דבר ומגפה, וממיתים מאומות העולם אלף אלפים בכל יום" – מכת הקורונה שקוטלת אלפים מאומות העולם מדי יום, והגיעה אף לישראל, ונראה כי אף כאן היא עומדת לשתק את כל העוגנים שיש לנו בחיים: הפרנסה, הבריאות, ואפילו מוסדות החינוך מושבתים...

נראה כי כל מילה נוספת מיותרת. המשיח כבר עומד כאן ממש, בורא עולם רוצה לגאול אותנו. הבה נתחזק, נשוב בתשובה שלמה, נזעק לאבא שמשמים שיגאלנו – ונזכה להיגאל מהרה גאולת עולם.

באוצר המדרשים (עמ' 390) מובא מדרש מצמרר ואקטואלי, שמקורו בספר "אבקת רוכל" (דף ב' ע"ב) וכה לשון המדרש: "עתיד הקב"ה לעשות עשרה אותות קודם ביאת הגואל. האות הראשון, עתיד הקב"ה להעמיד שלשה מלכים וכופרים בדעתם ומשקרים ומראים עצמם לבני אדם שהם עובדים להקב"ה ואינם עובדים, ומתעים ומבלבלים כל הבריות וכופרים אומות העולם בדיניהם, ואף פושעי ישראל המתייאשים מן הגאולה כופרים בהקב"ה ועוזבים את יראתו, ועל אותו הדור נאמר: 'ותיה האמת נעדרת'."

"ומהו נעדרת?"; שואל המדרש ומשיב: "שבעלי האמת נעשו עדרים עדרים והולכים ובורחים ומתחבאים במערות ובמחילות עפר ונאספים כל גיבורי הדור, ובטלו אנשי אמונה, ונגנזו שערי חכמה, והעולם עומד משונה, ובאותו זמן אין מלך ולא נשיא בישראל, שנאמר: 'כי ימים רבים ישבו ישראל אין מלך ואין שר אין זבח ואין מצבה וגו'". ולא ראשי ישיבות וגאון יעקב, לא רועים נאמנים ולא חסידים ובעלי השם, וננעלים דלתי שחקים ונסגרים שערי פרנסה וכלכלה.

"ובזמן שמישיח יתגלה בגבורתו דור הולך ונופל בחייו מפני גזירות קשות ומשוונות ומבוהלות שגוזרים שלשה מלכים הללו.

"ועוד שגוזרים לכפור במקדש בה' ובתורה, והקב"ה גזר שתמלוק מלכות הרשעה תשעה חדשים מכיפה לכיפה, שנאמר: 'לכן יתנם עד עת יולדה', ואין 'לכן' אלא שבועה, שנאמר: 'לכן נשבעתי לבית עלי'. וגוזרים גזרות קשות וכופלים מס על ישראל על אחד עשרה, מי שהיה נותן עשרה נותן מאה, וכל מי שהיה נותן שמונה נותן שמונים, וכל מי שאין לו חותכין את ראשו.

"וכל אלו תשעה חדשים מתחדשות גזרות אחר גזרות זו קשה מזו... באותה שעה צועקים ישראל ואומרים: 'ווי ווי', וקטנים מישראל מתבעתים והולכים ונטמנים כל אחד ואחד תחת אביו ותחת אמו ואומרים: 'ווי ווי אבא מה נעשה', ואבותיהם משיבים להם: 'עתה אנחנו סמוכים לגאולתם של ישראל'.

ענה לו במתיקות: "אני מכין לך ולא מאמא קערות עץ, כדי שיהיה לכם במה לאכול כשאגדל". המילים הכו בהוריו כמו מכת ברק. דמעות החלו לזלוג על לחייהם. אף על פי שלא נאמרה מילה, שניהם ידעו מה יש לעשות.

באותו ערב האב לקח את הסב בידו והביא אותו בעדינות לשולחן המשפחה. בשארית ימיו אכל את כל ארוחותיו עם המשפחה, ומעולם לא גערו בו, גם אם האוכל או המזלג נשרו מידי והרצפה או המפה התלכלכו.

זכרו, לא משנה מה יחסיכם עם ההורים שלכם, הם יחסרו לכם כאשר ילכו לעולמם. התקשרו, התעניינו, אמרו להם כמה אתם אוהבים – לפני שיהיה מאוחר מדי...

זכרו, ילדינו לומדים כיצד להתייחס אלינו, מהדרך שבה אנו מתייחסים להורים שלנו. הורים שמכבדים את הוריהם, מעניקים בכך דוגמא אישית לילדיהם, ויזכו כי הם יכבדו אותם כשיגיע זמנם ללכת, ולא חלילה להיפך.

הפיל והיתד

ילד אחד הלך לקרקס עם אביו וראה שם פיל גדול, שהיה קשור ליתד עץ שהיה תקוע באדמה. בדיוק באותו היום הוא למד בבית הספר על הפילים החזקים, שיכולים להפיל עצים גדולים בעזרת החדק שלהם. "אבא, איך זה שהפיל לא בורח?!", שאל הילד. "הוא הרי חזק מאוד! אני בטוח שאם הוא יכול להפיל עץ, הוא יכול לתלוש את היתד הקטן הזה, שבקושי תקוע באדמה..."

האב חייך חיוך קצת עצוב. "אני אספר לך למה", הוא אמר. "כשהפיל הזה היה גור קטן וחלש, קשרו אותו ליתד, שלא יברח. הפיל התאמץ והתאמץ, ולא הצליח להזיז את היתד. כל יום הוא ניסה לתלוש אותה, אך לא הצליח. ויום בהיר אחד, הוא הבין שהיתד חזק יותר ממנו, התייאש, ופשוט לא ניסה יותר... אבל האמת היא, שאם הוא היה מתמיד, הוא היה מגלה שהוא יכול לתלוש אותו בלי שום בעיה..."

הפיל הגדול והחזק הזה שאנחנו רואים בקרקס, אינו בורח כי הוא מאמין שהוא אינו יכול. הוא זוכר את אי-היכולת שלו, את תחושת חוסר האונים שהפנים מעט אחרי שנולד. הדבר הנורא הוא שהפיל מעולם לא הטיל ספק של ממש בחוסר היכולת שלו. הוא מעולם לא ניסה לבחון את כוחו מחדש..."

זכרו, אם יש דבר מה שניסיתם לעשות בעבר ולא הצלחתם, נסו שוב היום. יתכן שתגלו, שכעת יש לכם בדיוק את מה שצריך כדי להשיג את המטרה שעליה כבר ויתרתם פעם.

כמה אנשים שהיו בשפל המדרגה מבחינה כלכלית, קמו והשתקמו, ואפילו התעשרו? כמה רווקים ורווקות שהתייאשו מכך שימצאו זיווג, מצאו בן זוג הרבה מעבר לציפיות ולחלומות? וכך בכל תחום, לעולם אסור להתייאש.

אין מקום לייאוש אם סומכים באמת על בורא עולם. אם סומכים על בורא עולם באמת ולא מתייאשים – בורא עולם לא נשאר חייב, וישלח לנו את הישועה...

תעשה טוב – תקבל טוב!

אבא ובנו צעדו יחד בהרים. פתאום מעד הבן על אחד הסלעים, והשמיע צרחת: "אההההה!!!". להפתעתו, הוא שמע קול חוזר מההרים

"אני מכין לכם קערות עץ, שיהיה לכם במה לאכול כשאגדל"

מיהם חבריו האמתיים של האדם? מה הילדים לומדים מאיתנו על כיבוד הורים? למה הפיל לא בורח? מה עושה ההד, ולמה ה' שורף לנו את הצריף? 5 משלים למחשבה

"בואו עמי", ועד מהרה הוא מגלה שהממון והנכסים עומדים במקומם ולא זזים, משפחתו מוליכה אותו רק עד פתח הקבר, והחבר היחיד – זה שהוא השקיע בו הכי פחות – המצוות והמעשים טובים שעשה, הולכים איתו לעולם הבא וממליצים טוב בעדו... אם רק נדע היכן כדאי להשקיע...

מעשה אבות-סימן לבנים

מעשה באיש זקן, שנותר בודד ולא יכול היה לטפל בעצמו. ידיו של האיש רעדו, ראייתו הייתה חלשה והליכתו לא יציבה. בנו לקח אותו אל ביתו וטיפל בו יחד עם אשתו ובנו בן הארבע.

מדי ערב, המשפחה ירבה סביב השולחן לארוחת הערב. מצבו של הקשיש הקשה עליו לאכול. בגלל ידיו הרועדות נפלו מאכלים מכפו, אכילתו הייתה קולנית והשתייה נשפכה מכוסו. בנו ואשתו התעצבנו מהבלגן שנוצר.

"אנחנו חייבים לעשות משהו בקשר לאבא שלי", אמר הבן לאשתו. "הספיק לי מהחלב על הרצפה, אכילתו המגעילה והמפוזרות המלוכלכות". הם הציבו שולחן קטן בפנינת המטבח, ושם ערכו את השולחן לסבא, שישב לבד, בזמן שיתר בני המשפחה הסבו סביב השולחן הגדול. מאחר שהסבא שבר מספר צלחות חרסיה, הגישו את ארוחותיו בצלחת עץ. כאשר הביטו בסבא, ראו מדי פעם דמעה בפנינת עינו. למרות זאת, המילים היחידות שנאמרו לו היו דברי נזיפה כאשר הפיל מזלג או מאכל.

נכדו בן הארבע הסתכל על כל זה בשקט. יום אחד, לפני ארוחת הערב, ראה האב את בנו הקטן משחק עם חתיכת עץ על הרצפה. האב שאל את בנו בחיוך לפרש מעשיו. הילד

מיהם חבריו האמתיים של האדם?!

מלך אחד זימן את אחד מעבדיו למשפט. הבין העבד כי כנראה מישהו מחבריו "תפר לו תיק" בבית המלוכה, ועל כן גמר בליבו להתכונן למפגש. הוא החליט שהצעד הנכון ביותר יהיה להביא עמו מישהו שידבר בשבחי לפני המלך. לעבד הזה היו שלשה חברים: ראובן, שמעון ולי.

מבלי לחשוב הרבה, ניגש לחברו הטוב – החבר שבו השקיע את מיטב כספו, הלא הוא ראובן. הוא לא האמין שראובן דחה אותו במחי יד ולא הסכים בכלל לצאת מהבית בשבילו על מנת ללוות אותו אל המלך.

כשהוא מאוכזב מידידו הטוב פנה לו אל חברו שמעון. אומנם הוא לא השקיע בו כפי שהיה נוהג עם הראשון, אך בהחלט ידיד זה חייב לו את חייו – כך חשב...

שמעון נענה לבקשתו, אך בתנאי אחד: "אבוא עמך עד פתח הארמון! ראה, אני מפחד מהמלך, לא אוכל להיכנס איתך למשפט..."

הבין העבד כי אם חבריו "הטובים" לא הסכימו לבוא עמו, כיצד יסכים החבר לוי, שהוא בקושי נפגש איתו – שתמיד הוא מזניח אותו... למה שיעותר לבקשתו?!

אך כמוצא אחרון ובלית ברירה, ניגש ודפק על דלת ביתו תוך שהוא מתחנן לעזרה.

כאן נכונה לו הפתעה. לוי קפץ משמחה ואמר: "ודאי שאבוא איתך ולא רק אלווה אותך במשפט, אלא אדבר עם המלך ואמליץ טוב בעדך..."

זהו המשל, הנמשל כה פשוט:

לכל אדם שלשה חברים בעולם הזה: הכסף בו השקיע את כל חייו, משפחתו, והמצוות והמעשים טובים שעשה. בשעת פטירתו הוא פונה אליהם:

הכל בראש: דניאל מזרחי מוצא את השמחה בכל פעולה שהוא עושה

בשגרת החיים שלי, לכל פרט הכי קטן יש חשיבות גבוהה. זה עוד ניצחון קטן שדוחף אותי קדימה וממלא אותי בשמחה ובאופטימיות גדולה להמשך

צעד חייב להיות מתוכנן, כל יציאה לרחוב היא אתגר שיש לחשב אותו מתחילתו ועד סופו.

למשל, אני גר בקומה 5, והיה לי קושי להזמין את המעלית וללחוץ על הכפתור כדי לרדת או לעלות. אני לא רוצה להיות תלתי בשנקה, העובד המוכר שלי, וחשוב לי שתהיה לי היכולת לצאת ולהיכנס מהבית בכוחות עצמי. במשך שבוע שלם שברתי את הראש ביחד עם מתנדב מקסים שניסה לעזור לי, ולאחר אינספור ניסיונות הגענו לפתרון בדמות מוט ברזל מתכוונן שהוצמד לכיסא הגלגלים ובזכות כשרוני הרב כנהג מרוצים מדופלם, אני מצליח ללחוץ על הכפתורים תוך כדי תמרון הכיסא שמאלה, ימינה, רוורס וכו'. עוד ניצחון קטן שדוחף אותי קדימה וממלא אותי בשמחה ובאופטימיות גדולה להמשך.

הרבה אנשים שואלים אותי, איך אתה מצליח להגיע לרמה כזו של שמחה למרות המצב הגופני שלך?

אני חושב שזה פשוט מאוד. בתוכנו קיימים שני קולות נצחיים. הקול הראשון כל הזמן לוחש: אתה חלש, אתה לא מוכשר מספיק, אתה לא תצליח להרים את עצמך.

והקול השני מנחם ומתעקש: אתה מסוגל, אתה מיוחד, אתה תצליח לעמוד מול האתגר. אני משתדל תמיד להסתכל קדימה ולומר לעצמי: תראה כמה אתה חזק, איך הצלחת ברוך ה' לכבוש מטרות, אפילו מטרות קטנות. ושלא תחשבו להגע שאני מלאך, גם לי יש מצבים שהקול השלילי כמעט מכניע אותי. וזה בסדר, לא צריך להיבהל מזה, אפשר לקבל גם את הרגעים האלה ולהכיל אותם. מחר יפיע יום חדש, אני ארגיש טוב יותר ואתמקד בצדדים החיוביים. אין מושג כזה טוב מוחלט או רע מוחלט. יש רק נקודת המבט שלנו, והיא נתונה בידינו. הכל בראש!

הבוקר יצאתי לקניות עם שנקה, העובד הזר שלי. למען האמת, הוא בכלל לא זר עבורי. הכינוי הזה, "עובד זר", סתם משונה ולא נעים. מהיום והלאה כשאספר עליו אקרא לו "העובד המוכר שלי".

בדרך כלל אנחנו יוצאים פעם בשבוע לקניות שוטפות לתחזוקת הבית. קונים ירקות, מצרכי מזון, עומדים בתור לקופה, משלמים, וחוזרים לדירה עמוסי שקיות וזיעה.

היום, כשהגענו לסופר, הבריק בראשי רעיון. למה אנחנו מטרטרים את עצמנו בכל פעם לסופר בתלפיות ומבזבזים שלוש שעות ויותר?

ניגשתי לעובדת של הסופר ואמרתי לה שאני מחפש את המנהל הראשי.

היא ניסתה להתעלם ממני, אבל לא נתתי לה את האפשרות. כעבור מס' דקות, כשהיא ראתה שאני עומד על שלי, היא קראה למנהל שיגאל אותה מייסוריה.

המנהל היה לחוץ ועמוס בעבודה, ובכל זאת אני מוכרח לציין שהייתה לו סבלנות רבה. מצאתי את עצמי מנסה להסביר לו שוב ושוב מה אני רוצה מהחיים שלו, כאשר מסביבנו מתאספים עוד ועוד אנשים שמנסים להקשיב ולעזור.

הבעיה היא שכשאני לחוץ, הדיבור שלי נהיה פי כמה לא מובן.

אחרי רבע שעה ארוכה שנדמתה כמו נצח, הצלחתי להסביר לו שאני רוצה לקבל משלוח אל הבית כל שבוע. הוא נענה לבקשה ונתן לי את המספר האישי שלו, כדי שאוכל לשלוח לו את רשימת הקניות.

זהו, עד כאן הסיפור. זה בטח נשמע לכם כמו אינפורמציה לא מעניינת במיוחד. בסך הכל הלכתי לסופר והגעתי להסכם לגבי משלוח. אז זהו, שלא. בשגרת החיים שלי, לכל פרט הכי קטן יש חשיבות גבוהה. כל

שענה לו בדיוק אותו הדבר: "אההההה!!!".
הבן המופתע המשיך לצעוק: "מי אתה?"
והקול מיהר להשיב לו: "מי אתה?"
"מה אתה רוצה ממני?", צעק הילד.
"מה אתה רוצה ממני?", ענה הקול.
זועם על התגובה הוא השיב לו "אתה פחדן!"
והקול ענה לו "אתה פחדן!"
עם דמעות בעיניים, הילד הסתכל על אביו ושאל "מה קורה פה?"

האב חייך אל בנו, צעד אל קצה הצוק וצעק בקול גדול: "אתה אלוף!"
בן רגע ענה לו הקול "אתה אלוף!"

הילד היה מופתע ולא הבין איך זה ייתכן. "אנשים קוראים לזה הד", הסביר האב, "אבל האמת היא שאלה החיים. הם נותנים לך בחזרה את מה שאתה מעניק להם. החיים שלנו הם השתקפות של פעולות פשוטות שלנו - כל דבר שנאמר, נעשה או נחשוב - יחזור אלינו. אז אם אתה רוצה להרבות אהבה בעולם, תעניק אהבה גדולה בלבך לאחרים!..."

כל מעשה, דיבור או מחשבה שלנו, משפיע על עולם העשייה, על הבריאה. בכל פעם שאנו מקיימים מצווה או חלילה עוברים עבירה, אנו למעשה משפיעים במשהו על העולמות העליונים, מניעים את המערכת, שאף היא בסופו של דבר, מניעה את הגלגל שמשפיע עלינו... זכרו, מי שחושב, מדבר ועושה חסד, בורא עולם ימשוך עליו חסד בחזרה!

אסור להתייאש

ניצול יחיד מאניה שנטרפה בים, נסחף עם הזרם והושלך על חופו של אי בודד. הוא התפלל בלהט לבורא עולם שיציל אותו, וכל יום נהג לסרוק את האופק מקצה ועד קצה.

תשוש, רעב ופצוע, הוא הצליח לבנות לעצמו צריף קטן מעצים שנסחפו אל החוף. לפחות יהיה לו מחסה מחיות טורפות.

הוא הכניס לצריף את מעט חפציו שהיטלטלו איתו בים: זה היה כל רכושו בעולם.

באחד הימים, כאשר יצא מצריפו והלך אל היער לחפש מזון, פרצה דלקה וכליתה את הצריף ואת חפציו. להבות האש גדלו והתפשטו ואיימו לשרוף את כל היער. עשן שחור היתמר אל על, והכל היה אבוד - הצריף, החפצים...

הוא גנח בצער ובכאב, ופנה כעס לבורא עולם: "איך, איך יכולת לעשות לי את זה?! איך אתה מביא עלי אסון אחר אסון!?"

למחרת, מוקדם בבוקר, הוא קם משנתו במערה סמוכה לשמע רעש מנועים של ספינה מתקרבת. היא באה כדי להציל אותו. "איך ידעתם שאני כאן?" שאל את מושיעיו.

"אינו את סימני האש והעשן ששיגרת אלינו..." ענו לו.

קל מאד להתייאש כשדברים לא קורים כמו שאנו חושבים שהם צריכים לקרות. זה אמנם קל, אבל אסור לנו להתייאש. כל מה שקורה בעולם הזה, קורה עם סיבה, תכלית וכוונה. ובכל דבר, אפילו הקשה והמכאיב ביותר, צריך לחפש את קצה החוט, המוביל לדבר הטוב הבא.

אז תזכרו את זה בפעם הבאה ש"הצריף הדל שלכם נשרף" - זה יכול להיות סימן עשן שנשלח למקום שאליו הוא היה צריך להישלח, כדי להוציא אתכם מהמקום שאתם תקועים בו - למקום חדש וטוב יותר...

טעימה ממכתבים ששלחו על הממיר בשבועיים האחרונים

טליה דרעי
רצינו לומר תודה

אל הידברות

לארגון הידברות שלום רב.

אנחנו משפחה שלימה שנמצאת בבידוד, יש לנו ממיר כבר למעלה משנתיים, אין לנו מילים להודות לכם ולהסביר כמה טוב זה עשה בבית ועכשיו בימים האלה זה ממש הצלה.

הילדים נהנים, מתחזקים מהתכנים, רואים כל יום את התוכנית החדשה הנהדרת 'כמו גדולים' ומקבלים על עצמם קבלות. גם אני ובעלי נהנים מהערוצים השונים. הממיר נותן לנו שעות צפייה משפחתיות איכותיות והבית רגוע יותר במיוחד בימים מתוחים אלה.

תודה רבה וישר כח, משפחת דרעי

יואב אוחיון
הצלתם אותנו!

אל הידברות

שלום רב

אנחנו חמישה אחים ואחיות, כולם נשואים ב"ה. יש לנו זוג הורים יקרים, שבמשך השנה כולנו,

כולל הנכדים, היינו עושים משמרות סביב השעון להיות איתם ולדאוג להם. מאז שמשרד הבריאות

נתן הוראה ברורה שהמבוגרים חייבים להישמר היינו אובדי עצות, המצב החמיר וגם אבינו נכנס לדיכאון.

שכנה סיפרה לנו על הממיר הנקי והמליצה לנו לחבר אותם לממיר.

לשמחתנו מאז הכל השתנה. הם כל כך נהנים מהתוכניות ומההרצאות, וגם המוזיקה שמשודרת

ב'ערץ המוזיקה', כל היום משמחת אותם.

רצינו להודות לכם שבאתם, התקנתם, ועשיתם להם שמח וכל זה בימים כאלו.

שיהיו בשורות טובות. עלו והצליחו. ותודה רבה בשם ההורים.

משפחת אוחיון, יפו

אוריה חיים
הבייבי סיטר של הילדים :-)

אל הידברות

לכבוד מערכת הידברות

שלום רב.

לפני חצי שנה התחברנו לממיר וב"ה אנחנו מאד מרוצים. אבל בימים אלו במיוחד אני ממש רוצה להודות לכם. אני ובעלי נחשבים כעובדים חיוניים ולכן ממשיכים לעבוד בתורנות, הילדים בבית בגילאי 10-16.

ב"ה הממיר מעסיק אותם ברב השעות שאנחנו לא נמצאים וכשאנחנו חוזרים הם מספרים לנו בהתלהבות מה ראו היום ומה התחדש.

אני רוצה להודות לכם על התוכניות החדשות שאתם עושים ללא הפסקה גם עכשיו. אנחנו מתרגשים

מהשידורים החיים הנהדרים ויושבים גם כל המשפחה לצפות ביחד.

אין מילים על האושר שהכנסתם לביתנו. תזכו למצוות ובשורות טובות

שושי נהרי
אלף פעמים תודה!

אל הידברות

שלום רב לצוות הידברות.

אנחנו משפחה עם שישה ילדים ב"ה, עקב המצב במדינה ביקשו ממני לעבוד מהבית, בעלי ממשיך לעבוד בחוץ. לא ידעתי איך לתמרן עם זה שכל הילדים בבית, לתינוקת אין פעוטון, לקטנים אין גן וגם הגדולים הסתובבו משועממים בבית. הרגשתי שאני לא יודעת כמה זמן אוכל לשמור על הבית שפוי, הבית שלנו קטן יחסית והיה ממש קשה להתנהל במציאות כזאת יום יום. עד שחברה המליצה לי על הממיר.

מאז נהיה כזה שינוי, כמה אור נכנס אלינו לבית, כמה שלוהו ובעיקר כמה דברי תורה! הגדולים בולעים בצמא את כל הידע ואפילו יושבים עם הקטנים לראות גם את התוכניות שלהם ואני יודעת שהכל נקי ובטוח ויכולה להתפנות בשקט לעבודה. בערב כשהילדים ישנים אני ובעלי צופים בתוכניות האירוח המרתקות ונהנים מאד!

אני ממליצה על הממיר בכל לב ומודה לכם באופן אישי. משפחת נהרי.

הילדים מטפסים על הקירות?

יש פיתרון בטוח להורים!

התכנים בממיר מתחדשים בכל יום

חבילת התוכן היחידה עם התכנים הבטוחים לכל המשפחה!

- בטוח כי** גדולי ישראל אישרו
- בטוח כי** כי אלפי בתי אב לא טועים
- בטוח כי** תכני הילדים ערכיים וחינוכיים
- בטוח כי** חדשות היומית ללא לשון הרע

6 ערוצים ישירים ערוץ הילדים, ערוץ הסרטים, ערוץ המוזיקה, קטנטנים, ערוץ בית המדרש וערוץ הידברות **ספריית VOD** - מעל 25,000 תכנים. נשיונל גיאוגרפיק מדובב לעברית ובית המדרש היהודי הגדול בעולם!
מיטב הרבנים והמרצים - עשרות אלפי הרצאות עם גדולי הרבנים.
חדשות יומית עם מיטב הפרשנים

כך ביתך מוגן ובטוח ומשפחתך לא תחשף לתכנים מזיקים.

— התקשרו לקבלת הממיר עם שליח עד לפתח ביתכם —

073-3333333

התכנים הינם בלעדיים למנויי הממיר בלבד

**מבצע ענק
למצטרפים!**

מיזם חדש מאת הידברות:

4 WhatsApp you

בכל מקום ובכל זמן

מהפכה בעולם הדיגיטל התורני!

לציבור המסורתי והחילוני

עקב המצב, הידברות אתכם בלימוד 15 דקות ביום
חברותא בוואטסאפ וידאו הרב, אתה ו-2 מחבריך

אם גם אתם רוצים להתחזק, שלחו הודעת ווטסאפ למס' 052-9551569 עם הפרטים הבאים: גבר/אישה, שם, גיל, שעות שנוחות לכם ונושאים שמעניינים אתכם, ואנו נתאים לכם רב או רבנית שיצרו אתכם קשר לפי בקשתכם או חייגו 073-3333308

גילויים מרעישים

בכרך ה החדש! שיצא לאור בימים אלה

חלק חמישי בסדרה שממשיכה להדהים את עולם המדע. עכשיו בכרך חדש ומרתק במיוחד מאת הרה"ג זמיר כהן

כולל צילומים נדירים ומרהיבים

חדש! חלק ה' בסדרה

מחיר מבצע מיוחד! ברכישת הסט המלא

+ משלוח חינם עד הבית!

להזמנות: 073-222-12-50
shops.hidabroot.org

משלטון יוון בארץ ישראל ועד שלהי בית המקדש השני

- דביאל וחזיונות עתיד ישראל • אלכסנדר מוקדון וארץ ישראל תחת שלטון יוון • גזירות אנטיוכוס
- מרד החשמונאים ושושלת בית חשמונאי • מלכות הורדוס • פנים בית המקדש השני וכלי המקדש
- ממצאים מירושלים של ימי בית שני • משפחות כהנים בממצא הארכיאולוגי

אבא, אמא הכל בסדר??

מחלקת שלום בית אתכם גם כשלחץ התקופה משפיע רבות על חיי הזוגיות ועל חיי המשפחה גם באמצעות פגישה טלפונית / וידאו מיטב המומחים יתנו לכם מענה לכל סוגי הבעיות בקשר הזוגי והמשפחתי, יעזרו לכם להשרות אוירה נעימה שתוביל שלום הבית שלכם... ושלילדים

דווקא בימים טרופים אלה! חייבים את השלום בבית!

מה הילדים שלכם רואים אצלכם בבית?

חום, אהבה ואכפתיות או חוסר סבלנות וכעס? שיח נעים או שתיקות רועמת? תקשורת בריאה או יכוחים הרסניים?

073-222-1310

דברו איתנו

בכל נושא לעזרתכם: התמודדות יעילה עם המצב • תקשורת זוגית • בעיות רגשיות • מעורבות הורית • פערי דת • זיווג שני • כלכלת הבית • בעלי תשובה • קדושת הבית ועוד